

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

НОРА РОБЪРТС

НЕЖНИ УРАГАНИ

УДИВИТЕЛНА НОВА ТРИЛОГИЯ ЗА ТРИМА МЛАДИ МЪЖЕ,
ОТГЛЕДАНИ КАТО БРАТЯ!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

НОРА РОБЪРТС

НЕЖНИ УРАГАНИ

Превод: Даниела Кьорчева

chitanka.info

Филип — елегантен и изтънчен млад мъж, работещ в престижна рекламна агенция. Кой би допуснал, че този светски мъж като момче е бил крадец и пласьор на наркотици. Скоро в живота на Филип ще се появи младата и красива писателка Сибил Грифин...

ПРОЛОГ

На тринайсет години Филип Куин изпадна в клинична смърт. Но преуморените и нископлатени служители от Спешното отделение на Балтиморската градска болница го съживиха за по-малко от деветдесет секунди.

Това, което едва не го уби, бяха два двайсет и пет калиброви куршума, изстреляни от открадната тойота селика. Спусъкът беше натиснат от негов приятел — или поне дотолкова, доколкото може да нарече някого свой приятел един тринайсетгодишен крадец от улиците на Балтимор.

Куршумите за малко не улучиха сърцето му. През следващите години Филип прецени, че е било точно с колкото трябва.

И това сърце, младо и силно, продължи да бие, докато той лежеше, обливайки с кръв използваните кондоми и натрошените стъкла във вонящата канавка на ъгъла на „Фейет“ и „Пака“.

Болката беше отвратителна, струваше му се, че остри нажежени шишове са забити в гърдите му. И въпреки това тази раздираща болка отказваше да му донесе облекчението от загубата на съзнание. Лежеше и чуваше писъците на останалите жертви и на случайните минувачи, скърцането на спирачки, форсирането на двигателите и своето учестено и накъсано дишане.

Току-що бе изтъргувал малката си плячка от електроника, която открадна от третия етаж на някаква сграда през четири преки от тук. Имаше двеста и петдесет долара в джоба и доволен от себе си се беше отправил да намери някое евтино пликче, за да изкара нощта. Понеже току-що беше излязъл след деветдесетдневен престой в затвора за малолетни заради друг, не така гладко преминал обир, не разполагаше с нищо. Нямаше пари.

А сега се оказваше, че няма и късмет.

По-късно щеше да си спомня как си мислеше: „Мамичката му, ох, мамичката му, това нещо боли!“. Просто се беше оказал на пътя им. Знаеше го. Куршумите не бяха предназначени специално за него. Беше

успял да зърне отличителните знаци на бандата в онези три, сякаш застинали секунди, преди да се чуят изстрелите. Бяха същите като неговите собствени, когато изобщо си даваше труд да се причисли към някоя от бандите на града.

Ако не се беше измъкнал току-що от системата, нямаше да се намира на този ъгъл точно в този момент. Щеше да му е казано да се покрие и сега нямаше да лежи прострян, кървящ, вперил поглед в мръсната канавка.

Премигнаха светлини — сини, червени, бели. С притъпено съзнание наблюдаваше как те преобразяват мръсотииите в канавката в ярки грозни предмети. Воят на сирените се смеси с човешките писъци. Ченгета! Дори и сред хлъзгавото замайване на болката първата му мисъл беше да бяга. Мислено скочи на крака — млад, пъргав — и се стопи в сенките. Но дори самото усилие от мисълта предизвика капчици студена пот по лицето му.

Почувства ръка на рамото си, пръсти, които опипват, докато намерят слабия пулс на шията му.

„Този диша. Извикайте санитарите насам!“

Някой го обърна. Болката беше неописуема, но не беше в състояние да извика. Видя надвесените над него лица, суровите очи на ченге, мрачните очи на санитаря. Червени и бели светлини изгаряха зениците му. Някой извика с пронизителни и силни ридания.

„Дръж се, хлапе.“

Защо? Искаше да знае защо. Болно е да бъдеш тук. Никога няма да се измъкне, както си беше обещал веднъж. Това, което оставаше от живота му, изтичаше на червена струя в канавката. В онова, което го предхождаше, имаше само от най-грозното. Настоящето беше единствено болка.

Тогава какъв беше смисълът?

За момент успя да избяга, като се потопи под болката, където светът представляваше мътна и мрачна червенина. Някъде извън този негов свят бяха сирените, натискът върху гърдите му, набиращата скорост линейка.

После отново светлина, ослепително бяла, която изгаряше затворените му клепачи. И той летеше, а край него се чуваха гласове: „Огнестрелни рани в гърдите. Кръвно налягане 80 на 50 и пада, пулс — слаб и учестен. Периодично губи съзнание. Зеници добри“.

„Обикновен и напречен разрез. Трябват ни рентгенови снимки. На три — едно, две, три.“

Тялото му сякаш подскочи — нагоре, после надолу. Вече му беше все едно. Дори мътната червенина посивяваше. Някаква тръба си запробива път надолу през гърлото му, но той не направи усилие да я изхвърли. Почти не я усети. Почти нищо не усещаше и благослови Бога за това.

„Налягането пада. Губим го.“

„Отдавна съм се погубил“ — помисли си той.

Наблюдаваше ги с безразличие — облечените в зелено хора в малката стаичка, където високо русо момче лежеше върху масата. Навсякъде имаше кръв. Внезапно осъзна, че това е неговата кръв, че на операционната маса с разтворен гръден кош лежи самият той. Сведе поглед надолу към себе си. Вече няма болка и облекчението почти го накара да се усмихне.

Зарея се още по-високо, докато сцената под него придоби перлен отблясък, а звуците останаха само като ехо.

Болката го прониза — рязък шок, накарал тялото върху масата да подскочи — и го изтръгна обратно. Борбата му да се откопчи бе краткотрайна и безплодна. Отново беше вътре, отново чувстваше, отново бе изгубен.

Следващото нещо, което усети, бе как се носи в някаква притъпена от лекарствата мъглявина. Някой хъркаше. Стаята беше тъмна, а леглото — тясно и твърдо.

Светлината от лампата се процеждаше през мръсното стъкло. Апаратите бръмчаха и монотонно всмукваха въздух. С единственото желание да се спаси от звуците, той се потопи обратно.

Два дни ту губеше, ту идваше в съзнание. Имал голям късмет. Така му казаха. Посещаваха го една хубава сестра с уморени очи и лекар с посивяла коса и тънки устни. Не изпитваше готовност да им вярва, не и когато се чувстваше безсилен дори да повдигне глава, не и докато ужасяващата болка се надигаше в него на всеки два часа като по часовник.

Когато двете ченгета пристигнаха, беше буден, а болката — приспана под тънките пластове морфин. От пръв поглед ги разпозна, че са ченгета. Инстинктите му не бяха толкова притъпени, че да не

забележи походката, обувките, очите. Не беше необходимо да показват служебните си карти.

— Имате ли нещо за пушене? — Филип задаваше този въпрос на всеки, който минаваше край него. Изпитваше отчаяна нужда от никотин, макар и да се съмняваше дали ще успее да дръпне от цигарата.

— Много си малък, за да пушиш. — Първото ченге добродушно се усмихна и се настани от едната страна на леглото.

„Доброто ченге!“ — уморено си помисли момчето.

— С всяка минута остарявам.

— Имаш късмет, че си жив. — Второто ченге остана със сурово изражение, докато измъкваше някакъв бележник.

„И лошото ченге“ — стана му весело.

— Все това ми повтарят. Е, какво е станало, по дяволите?

— Ти ще ни кажеш. — Лошото ченге нагласи химикала си върху страница от бележника.

— Прострелян съм жестоко.

— Какво правеше на улицата?

— Мисля, че си отивах у дома. — Вече беше решил как да го изиграе и сега затвори очи. — Не мога да си спомня точно. Ходил бях... на кино? — изрече го като въпрос и отвори очи. Виждаше, че лошото ченге няма да се хване, но какво ли могат да му направят?

— Кой филм гледа? С кого беше?

— Вижте, не знам. Всичко ми е пълна каша. В един момент си вървах, в следващия бях прострян по очи.

— Кажи ни само каквото си спомняш. — Доброто ченге постави ръка на рамото му. — Имаш време.

— Стана бързо. Чух изстрели — трябва да са били изстрели. Някой пицеше и после все едно, че нещо избухна в гърдите ми. — Дотук беше доста близо до истината.

— Видя ли кола? Видя ли стрелеца?

И двете бяха гравирани като отпечатък от киселина върху стомана в мозъка му.

— Мисля, че видях кола — тъмна на цвят. Светлина.

— Ти си от „Пламъците“.

Филип отмести поглед към лошото ченге.

— Размотавам се с тях понякога.

— Три от телата, които събрахме по улицата, бяха на членове от „Тайфата“. Не са извадили твоя късмет. „Пламъците“ и „Тайфата“ са пролели доста кръв помежду си.

— И аз така съм чувал.

— Получил си два куршума, Фил. — Доброто ченге изобрази загриженост на лицето си. — Само сантиметър по встрани и щеше да си мъртъв. Изглеждаш ми умно дете. Едно умно дете не изглупява дотолкова да си мисли, че е длъжно да запази лоялност към някакви мерзавци.

— Нищо не видях. — Не ставаше дума за лоялност, а за оцеляване. Само да проговори и е мъртъв.

— Имал си над двеста долара в портфейла.

Филип сви рамене и болката веднага го прониза.

— Нима? Е, може би ще успее да си платя сметката за този „Хилтън“ тук.

— Не ми се прави на умник, жалък нещастник! — Лошото ченге се надвеси над леглото. — Виждам такива като теб всеки шибан ден. Няма и двацет часа, откакто си излязъл от системата и се озоваваш надупчен на решето в канавката.

Момчето изобщо не трепна.

— Да те ранят, да не би да е нарушаване на гаранцията?

— Откъде взе парите?

— Не си спомням.

— Ходил си в Града на наркотика, за да си напазаруваш?

— Намерихте ли някакви наркотици у мен?

— Може и да сме? Няма да си спомниш, нали така?

„Добро попадение“ — помисли си Филип.

— Дяволски сигурно е, че точно в момента ще ми дойде много добре.

— Задръж малко. — Доброто ченге се премести на другия си крак. — Виж, синко, ако ни съдействаш, ще играем справедливо с теб. Достатъчно дълго си имал вземане-даване със системата, за да знаеш как действа.

— Ако системата действаше, нямаше да съм тук, нали така?

Внезапната суматоха отвън в коридора отклони вниманието на ченгетата. Филип само затвори очи. Разпозна гласа, извисил се със злобно ожесточение.

Фиркана, беше първата му и последна мисъл. А когато тя влетя със залитане в стаята, отвори очи и видя, че е улучил право в десетката.

Беше се издокарала за посещението, отбеляза мислено. Жълтите ѝ коси бяха разресани и укротени с помощта на лак. Беше силно гримирана. Би могла да е и хубава жена, но маската беше плътна и груба. Тялото ѝ беше хубаво — то я поддържаше в бизнеса. Стриптийзъорките, които си доработват като проститутки, се нуждаят от добра външност. Беше си навлякла блузка с гол гръб и джинси, и изтропа до леглото на осемсантиметрови токчета.

— Кой, по дяволите, смяташ, че ще плати за това? Само неприятности ми създаваш!

— Здравсти, мамо, и аз се радвам да те видя.

— Недей да ми се перчиш! Заради теб ми се домъкнаха ченгета. Писна ми! — Хвърли бърз поглед към мъжете от двете страни на леглото. Също като сина си, и тя веднага разпознаваше ченгетата. — Вече е почти на четиринайсет. Приключих с него. Тоя път не ща да ми се връща! Не ща повече ченгета и социални служители да ми душат във врата. — Отблъсна сестрата, която се опита да я издърпа за рамото, и се наведе над леглото. — Защо, по дяволите, просто не умря?

— Не знам — спокойно отвърна Филип. — Опитах се.

— Никога за нищо не те е бивало. — Изгледа злобно доброто ченге, което се опита да я изтегли назад. — Никога изобщо за нищо не те е бивало. Хич не ми се появявай пред очите, когато излезеш от тук — изкрещя, докато я извличаха от стаята. — Приключих с теб!

Момчето изчака, заслушано в ругатните и крясъците ѝ, докато търсеше да подпише документите, с които да го изхвърли от живота си. След това вдигна поглед към лошото ченге.

— Мислите, че можете да ме уплашите? Ето с това нещо живея. Няма по-лошо от такъв живот.

Два дни по-късно в стаята дойдоха непознати. Мъжът беше едър, с ясни, сини очи на широкото лице. Жената имаше буйни червени коси и покрито с лунички лице. Тя взе картоната му, прегледа го, после потупа с него по дланта си.

— Здравей, Филип. Аз съм доктор Стела Куин. Това е съпругът ми Рей.

— Аха, и?

Мъжът притегли стол до леглото и седна с доволна въздишка. Приведе глава и за момент го огледа.

— Забъркал си се в страхотна каша, а? Искаш ли да се измъкнеш?

ПЪРВА ГЛАВА

Филип разхлаби възела на модерната си вратовръзка. Пътят от Балтимор до източното крайбрежие на Мериленд не беше кратък, затова беше подредил компактдискете в устройството си. Започна спокойно — малко Том Пети и „Хартбрейкърс“.

Както очакваше, трафикът в четвъртък вечер беше много натоварен. Слабият дъждец и любопитните, които не можеха да устоят на изкушението да позяпат трите катастрофи по околоръстното шосе на Балтимор, допълнително го затрудняваха.

Когато пое на юг по шосе № 50, дори горещите ритми на „Стоунс“ от най-добрите им години не успяха да повдигнат настроението му.

Носеше си работа за вкъщи и все някак щеше да изнамери време за гумите „Майърстоун“ през почивните дни. Искаха изцяло нов подход към тази рекламна кампания. Щастливите гуми правят щастливи шофьори, помисли си Филип и забарабани с пръсти по волана в ритъма на вече низвергнатата китара на Кийт Ричардс.

Което си е абсолютна заблуда, реши той. Никой не е щастлив да шофира в натоварено движение под дъжда, независимо какви са гумите на колата му.

Но все ще измисли нещо, което да накара потребителя да смята, че гумите „Майърстоун“ ще му донесат щастие, безопасност и сексапил. Работата му беше такава и него наистина го биваше.

Успяваше да се справя едновременно с проектите на четирима големи клиенти, да следи работата за други шест по-малки и нито за миг да не си проличава, че се поти над някой от тях по излъсканите коридори на „Иновейшън“. Преуспяващата рекламна компания изискваше стил, вдъхновение и съзидателност от своите служители. Не му плащаха, за да го гледат как се поти.

Даваше си сметка, че от няколко месеца се претоварва с работа. Съдбата му беше направила рязък завой и от живот, посветен на

Филип Куин, беше стигнал до положение да се пита какво се е случило с неотклонно устремения му към върховете живот.

Смъртта на баща му преди шест месеца промени живота му — този живот, който Рей и Стела Куин бяха възвърнали преди седемнайсет години. Влязоха в мрачната болнична стая и му предложиха възможност за избор. Прие предоставената му възможност, защото беше достатъчно умен да разбере, че няма избор.

Връщането обратно на улицата вече не му се струваше толкова привлекателно, както преди да надупчат гърдите му с куршуми. Да живее с майка си беше изключено дори и тя да променеше решението си и да му разреши да си откупи връщането в тесния апартамент на Балтимор Блок. Социалните служби внимателно го следяха и Филип добре разбираше, че ще го поемат в системата в мига, в който се изправи отново на крака.

Нямаше намерение да се връща в системата, нито при майка си, нито пък да свърши в канавката. Вече беше решил и усещаше, че единственото, от което се нуждае, е малко време, за да си състави план.

В момента това време се запълваше от някоя и друга приятна доза успокоителни, които не му се налагаше нито да купува, нито да краде. Но не си въобразяваше, че това ще трае вечно.

Огледа внимателно Стела и Рей Куин и ги определи като ексцентрици. Това го устройваше. Правят се на самаряни, искат да му осигурят място, където да се подслони, докато се възстанови, браво на тях! Браво и на него!

Казаха му, че имали къща на Източното крайбрежие, което за хлапе от големия град звучеше като на другия край на света. Но сметна, че една малка промяна на обстановката няма да му се отрази зле. Имали двама сина приблизително на неговата възраст. Филип реши, че няма нужда да се тревожи за сополанковците, отгледани от добряците.

Казаха му, че си имат правила и, че образованието е на първо място. Училището изобщо не го притесняваше. С лекота се справяше, когато решаваше да го посещава.

Никакви наркотици. Стела го заяви с хладен тон, който накара момчето да преосмисли преценката си за нея, като в същото време ѝ

отправи най-ангелския си поглед и изрече едно любезно: „Не, госпожо“. Изобщо не се съмняваше, че когато му се прииска да вземе нещичко, ще бъде в състояние да си го набави дори в някакво забутано градче из залива.

А след това жената се надвеси над леглото с присвити очи и иронична усмивка: „Имаш лице като излязло изпод четката на ренесансов художник. Но това ни най-малко не променя факта, че си крадец, хулиган и лъжец. Ще ти помогнем, ако го искаш. Но не ни смятай за глупаци“.

А Рей се засмя със силния си, кънтящ смях. Стисна едновременно рамото на Стела и на Филип. Щяло да му достави огромно удоволствие, каза, да наблюдава как известно време двамата ще кръстосват шпаги.

През следващите две седмици идваха още няколко пъти. Филип разговаря с тях и със социалния служител — оказа се, че може много по-лесно да преметне него, отколкото семейство Куин.

Накрая го взеха от болницата и го отведоха в хубавата си бяла къща на брега. Запозна се със синовете им и прецени позициите си. Когато научи, че и другите две момчета — Камерън и Етан, са били взети по твърде сходен начин, вече бе сигурен, че всичките са откачалки.

Разчиташе, че ще може да изчака подходящ момент. Като лекар и колежански преподавател, не притежаваха ценности, които да задигне и да продаде. Но все пак се поогледа.

Вместо да ги обере, той се влюби в тях. Взе името им и прекара следващите десет години в къщата на брега.

После Стела умря и част от неговия свят си отиде. Тя бе станала майката, каквато изобщо не вярваше, че съществува. Беше уверена, силна, любяща и проникателна. Скърбеше за нея — за тази първа истинска загуба в живота си. Излекува част от скръбта си с работа. Завърши успешно колежа и постъпи в „Иновейшън“.

Получаването на работа във фирма като „Иновейшън“ в Балтимор за него беше малка победа. Връщаше се в града на своето мизерно детство, но се връщаше като преуспял човек. Никой, видял мъжа в ушит по поръчка костюм, не би допуснал, че като дете е бил жалък крадец, пласирал понякога и наркотици, а в отделни случаи дори проституирал.

Всичко, което беше постигнал през последните седемнайсет години, дължеше на Рей и Стела Куин.

После Рей умря внезапно и остави загадки, които предстояха да се изяснят. Мъжът, когото Филип обичаше толкова всеотдайно, колкото син би могъл да обича баща, бе изгубил живота си, след като се бе блъснал с колата си в телеграфен стълб. Катастрофата беше станала посред бял ден на прав пътен участък.

Имаше друга болнична стая. Този път могъщият Куин беше прикован към леглото. Филип и братята му дадоха обещание да се грижат и да задържат при себе си последната находка на Рей Куин, още едно изоставено момче.

Но това момче имаше свои тайни и ги гледаше с очите на Рей.

В разговорите из пристанището и уличките на малкото градче Сейнт Кристофър на източното крайбрежие на Мериленд се подхвърляха намеци за прелюбодеяние, за самоубийство, за скандал. За шестте месеца, откакто хората бяха започнали да шушукат, Филип чувстваше, че изобщо не са се доближили до истината. Кой е Сет Деллаутер и какъв е бил на Реймънд Куин?

Поредната находка? Поредното поотраснало момче, давещо се в порочното море на занемареност и насилие, което така отчаяно се нуждае от спасително въже. Или нещо повече? Един Куин по кръв и по право?

Единственото, в което можеше да е сигурен, беше фактът, че десетгодишният Сет е негов брат, също както Кам и Етан. Всеки от тях беше изтръгнат от някакъв кошмар и беше получил възможност да промени живота си.

Рей и Стела не бяха тук, за да осигурят тази възможност на Сет.

Част от Филип, онази част, живяла в младия, безотговорен крадец, ненавиждаше дори вероятността момчето да е кръвен син на Рей, плод на прелюбодеяние. Това би било предателство към всичко, на което семейство Куин го бяха научили, всичко, което му бяха показали с начина, по който бяха изживели живота си.

Мразеше се заради допускането на тази възможност, защото съзнаваше, че от време на време изучава Сет с хладен, преценяващ поглед и се пита дали момчето не е причината за смъртта на Рей Куин.

Тази неприятна мисъл насочваше вниманието му към Глория Деллаутер. Майката на Сет бе обвинила професор Куин в сексуална

злоупотреба. Твърдяла, че се е случило преди години, докато била студентка в университета. Но никъде не беше записано, че е посещавала лекции.

Същата жена беше продала десетгодишния си син на Рей, сякаш е стока. Със същата жена, беше сигурен Филип, баща му е ходил да се види в Балтимор, преди да поеме към къщи — и към смъртта.

Тя се беше измъкнала. Жени като Глория са изкусни в измъкването от неприятности. Наскоро беше изпратила на братята Куин заплашително писмо:

„Ако искате да задържите детето, имам нужда от още.“

Филип стисна зъби при спомена за преbledнялото от страх лице на Сет, когато разбра за това.

Тази жена няма да сложи ръка на момчето, каза си той. И ще установи, че братята Куин са по-трудна мишена от един добросърдечен, възрастен мъж.

Вече не просто братята Куин, продължи разсъжденията си, докато свиваше по второкласния път, който щеше да го отведе у дома. Замисли се за семейството, движейки се бързо между нивите със соя, грах и жита, израсли над човешки бой. След като вече Кам и Етан са женени, за Сет се грижат и две предани жени.

Женени. Филип поклати глава развеселен. Кой би си го помислил? Кам се беше влюбил в сексапилната социална служителка, а Етан вече бе женен за миловидната Грейс. И мигновено се беше превърнал в баща, отбеляза Филип, на онова малко ангелче Обри.

Е, браво на него! Всъщност трябва да признае, че Анна Спинели и Грейс Мънроу сякаш са създадени за братята му. Така само ще си осигурят по-силни позиции, когато се стигне до разглеждане на молбата за постоянно настояничество над Сет. А и бракът определено им действаше добре. От самата дума обаче него го побиваха тръпки.

Предпочиташе ергенския живот с всичките му предимства. Не че през последните два-три месеца разполагаше с много време да се възползва от тях. Прекараните в Сейнт Кристофър почивни дни — да преглежда домашни, да сглобява корпуса на поредната поръчка в

новооснованата фирма „Лодки от братя Куин“, да се разправя с документацията около новия бизнес, да пазарува и всичко това някак превърнало се в негово задължение — преобърнаха живота му.

На смъртното легло на баща си беше обещал, че ще се погрижи за Сет. Заедно с братята си решиха да се върнат на крайбрежието, да поемат заедно настойничеството и задълженията. За Филип това означаваше да разделя времето си между Балтимор и Сейнт Кристофър, а силите и доходите си — между изграждането на кариерата и грижите за най-малкия брат, както и за новия бизнес.

Всичко това си беше риск. Предполагаше, че отглеждането на десетгодишно дете не минава без главоболия и грешки от неопитност дори и при най-благоприятни обстоятелства. Сет Делаутер, отглеждан от майка проститутка, заклет наркоманка и изнудвачка, едва ли беше идеалното дете.

Създаването на фирма за строителство на лодки представляваше поредица от досадни формалности и изнурителен труд. И въпреки всичко нещата някак си вървяха.

За съжаление нямаше никакво време за себе си. А неотдавна почивните му дни преминаваха в компанията на привлекателни и интересни жени — вечеря в някое луксозно ново заведение, посещение на театър или концерт и ако се получи нужната химическа реакция, неделна закуска в леглото.

Обеща си, че ще се върне към този начин на живот. Но както би казал баща му — в близкото бъдеще...

Сви по алеята. Дъждът беше престанал, оставяйки блестящи капчици по листата и тревата. Сумракът вече се промъкваше. Виждаше светлината, която гостоприемно струеше от прозореца на всекидневната. Някои от летните цветя на Анна все още се държаха, а ранните есенни цветове вече напиряха в сенките. Чуваше лая на палето — макар че за девет месеца Фулиш беше израснал прекалено едър и охранен, за да минава за пале.

Сети се, че тази вечер е ред на Анна да готви. Слава богу! Това означаваше, че у семейство Куин ще бъде сервирана истинска храна. Разкърши рамене и си помисли как ще си налее чаша вино, после видя Фулиш да се стрелва край къщата в преследване на жълта топка за тенис.

Щом видя излизация от колата Филип, кучето се закова на място и ужасено залая.

— Идиот! — изрече усмихнат младият мъж, докато взимаше куфарчето си.

Познатият глас превърна уплашения лай в безумна радост. Фулиш подскочи с възхитен поглед и мокри, кални лапи, което принуди Филип да използва куфарчето си като щит.

— Без скачане! Сериозно ти говоря! Седни! — Фулиш потрепери, но отпусна задница на земята и вдигна лапа. Езикът му провисна, очите му заблестяха. — Добро куче! — Филип стисна лапата и почеса копринените му уши.

— Здравсти — появи се в двора и Сет.

Джинсите му бяха мръсни, бейзболната му шапка беше изкривена, а сламенорусите му коси стърчаха изпод нея. Усмивката, забеляза младият мъж, се появи бързо и беше много по-непринудена, отколкото преди няколко месеца.

— Здравсти — перна козирката му той. — Загубил си нещо?

— А?

Филип посочи равните си бели зъби.

— А, да. — Момчето се ухили с типичната за Куин усмивка и пъкна език в дупката. Лицето му не беше изпито, както преди шест месеца, а очите му не шареха неспокойно. — Клатеше се. Наложил се да го дърпам преди два-три дни. Бая кръв изтече, мамка му!

Младият мъж дори не му направи забележка да не ругае. Решил беше, че някои неща няма да бъдат негова грижа.

— Е, донесе ли ти нещо вълшебницата?

— Не се занасяй.

— Ей, ама ако не си измъкнал някой долар от Кам, не си ми брат.

— Измъкнах два — един от Кам и един от Етан.

Филип се разсмя, прегърна го през рамото и се отправиха към къщата.

— Е, тогава от мен нищо няма да получиш, приятел. Как мина първата пълна седмица в училище?

— Скука. — Макар че не беше така, призна си наум Сет. Беше вълнуващо. С всичките нови неща, които Анна му купи. Остри моливи, нови тетрадки, пълни химикали. Но отказа кутията за обяд с „Досиетата Х“, която искаше да му купи. Само лигльовците ходят с

кутия за обяд в средното училище. Достави му удоволствие да изсумти презрително на предложението.

Имаше готини дрехи и жестоки маратонки. А най-хубавото от всичко беше, че за пръв път в живота си се намираше на същото място, в същото училище, със същите хора, с които се беше разделил през юни.

— Домашно? — изви вежди Филип, докато отваряше входната врата.

Момчето вдигна очи нагоре.

— Човече, никога ли не мислиш за нещо друго?

— Живея само за домашните, хлапе, особено когато са твоите. — Фулиш се втурна през вратата преди него и почти го събори на земята. — Имаш още доста работа с това куче. — Но недоволството му моментално се изпари, когато подуши аромата на червения сос на Анна да се носи като божествена амброзия. — Господ бди над нас — промърмори.

— Маникоти — информира го Сет.

— О? Имам едно кианти, което пазя точно за този момент. Ще се заемем с учебниците след вечеря.

Завари снаха си в кухнята да пълни дебели макарони със сирене. Ръкавите на снежнобялата ѝ риза, с която е била на работа, бяха навити. Върху тъмносинята ѝ пола имаше бяла престилка. Беше си събула обувките и потупваше с бос крак, докато си тананикаше една от любимите си арии. От „Кармен“ отгатна Филип веднага. Великолепните къдрави коси все още бяха прибрани в кок.

Филип намигна на Сет, приближи се зад нея, хвана я през кръста и ѝ залепи звучна целувка.

— Избягай с мен! Ще си сменим имената. Ти може да си София, а аз ще бъда Карло. Нека те заведа в рая, където ще готвиш само за мен. Никой от тези невежи не може да оцени кулинарните ти способности.

— Остави ме само да довърша това парче, Карло, и отивам да си събера багажа. — Извърна глава и тъмните ѝ италиански очи му се усмигнаха. — Вечерята е след трийсет минути.

— Ще отворя виното.

— Нямаме ли нищо за ядене сега? — поинтересува се Сет.

— В хладилника има от плънката — отвърна Анна. — Върви и я извади.

— Само зеленчук и гадории — проплака момчето, след като измъкна подноса. — Къде е Кам?

— Трябва вече да са си тръгнали от работилницата. С Етан искаха да поработят един час допълнително. Първата лодка от Куин е завършена. Собственикът пристига утре. Завършена е, Филип! — Усмивката, която му отправи, грееше и преливаше от гордост. — На док, готова за плаване и направо прелестна!

Той изпита леко разочарование, задето не е бил тук в последния ден.

— Значи трябва да пием шампанско.

Анна вдигна вежда, докато оглеждаше етикета на виното.

— Бутилка „Фолонари“, Руфино?

Смяташе, че едно от най-прекрасните качества на Анна е способността ѝ да оцени хубавото вино.

— Реколта 75 — заяви с широка усмивка.

— Няма да чуеш никакви възражения от моя страна. Поздравления, господин Куин, за първата ви лодка!

— Нямам заслуга. Аз просто се занимавам с дребните формалности и върша робския труд.

— Разбира се, че имаш заслуга. Дребните формалности са необходими, а нито Кам, нито Етан могат да се оправят с тях с... финеса, с който го правиш ти.

— Мисля, че думата, която употребяват, е „терор“.

— Те имат нужда от терор. Трябва да си горд с това, което тримата постигнахте през последните месеци. Не само заради новия бизнес, но и заради семейството. Всеки от вас даде по нещо важно от себе си за Сет. И всеки от вас получи по нещо важно в замяна.

— Изобщо не очаквах, че хлапето ще стане толкова важно. — Докато тя заливаше напълнените макарони със сос, той отвори едно от шкафчетата да вземе чаши за вино. — Все още има моменти, когато цялата тази история ме вбесява.

— Това е съвсем естествено, Филип.

— Но изобщо не ми помага да се чувствам по-добре. — Наля две чаши. — Но през повечето време, като го погледна, си мисля, че не е лош за малко братче.

Анна настърга сирене над тавата. Забеляза как Филип вдига чашата и се наслаждава на виното. Красив е, каза си. Външният му вид отговаряше на представата ѝ за мъжко съвършенство. Светлокестеняви коси, буйни и гъсти, очи, по-скоро златисти, отколкото кафяви. Лицето му беше продълговато и сериозно. Едновременно чувствено и ангелско. Висок и строен, той сякаш бе създаден за италианските костюми.

Освен това беше интелигентен, упорит, ерудиран, проникателен. Реши, че е много интересен мъж.

Пъхна тавата във фурната и се извърна, за да вземе своята чаша. Усмихна му се и леко я опря в неговата.

— И ти си доста добър вариант за голям брат, Филип.

Наведе се да го целуне точно когато Кам влизаше в стаята.

— Дръж се настрани от жена ми!

Филип само се усмихна и обви ръка около кръста ѝ.

— Тя ме целуна. Харесва ме.

— Мен харесва повече. — Той я хвана и я завъртя обратно, за да я притегли в прегръдките си и да я целуне. Ухили се, ухапа долната ѝ устна и добродушно я потупа. — Нали така, сладурче?

Главата ѝ още беше замаяна.

— Сигурно, като вземем предвид всичко. — Отдръпна се. — Мръсен си!

— Само наминах да си взема една биричка под душа. — Висок и стегнат, тъмен и опасен, той отвори хладилника. — И да целуна жена си — допълни със самодоволен поглед към Филип. — Върви да си намериш жена.

— Нямам време — печално отвърна той.

След вечерята и още един час, прекаран над дълги уравнения, битки от Гражданската война и урока по граматика за шести клас, Филип се уедини в стаята си с портативния компютър и папките.

Това бе същата стая, която му дадоха, когато Рей и Стела Куин го доведоха у дома. Тогава стените бяха в бледозелено. Когато беше на шестнайсет, внезапно реши и ги боядиса с пурпурна анилинова боя. Един господ знае защо! Спомняше си, че майка му — защото тогава

Стела вече беше негова майка — само им хвърли един поглед и го предупреди, че ще получи хронично стомашно разстройство.

А той намираше, че е секси. За около три месеца. После известно време стените бяха чисто бели с окачени на тях черно-бели фотографии.

Винаги търсец атмосферата, помисли си със самоирония Филип сега. Беше се върнал обратно към първоначалното бледозелено точно преди да се премести в Балтимор.

Предполагаше, че през цялото време са имали право. Родителите му обикновено се оказваха прави.

Дадох му тази стая, в тази къща, на това място. Той никак не им помогна. Първите три месеца се държеше много предизвикателно. Донасяше наркотици, забъркваше се в скандали, крадеше алкохол и се връщаше пиян призори.

Сега му беше ясно, че ги е изпробвал, че ги е предизвиквал да го изгонят. „Хайде, давайте! — мислеше си. — Не можете да се справите с мен.“

Но те успяха. Не само че се справиха с него, но го изградиха като личност.

„Чудя се, Филип — каза баща му, — защо искаш да пропилееш напразно един хубав ум и едно хубаво тяло. Защо искаш да позволиш на мръсниците да спечелят.“

Филип, който в този момент страдаше от стомашно неразположение, главата му се пръскаше от поредната доза наркотик и махмурлука, пет пари не даваше за това.

Рей го изведе с лодката, като му каза, че малко плуване ще проясни главата му. С вид на пребито куче Филип се наведе през перилата и изповръща останките от отровите, които бе натъпкал в организма си предишната вечер.

Току-що беше навършил четиринайсет.

Рей закотви лодката в едно тясно проливче. Задържа главата му, изми му лицето и после му предложи кутийка студена безалкохолна бира.

— Седни.

По-скоро се свлече. Ръцете му трепереха, стомахът му потръпна при първата глътка от кутийката. Рей седна насреща му, поставил

големите си ръце върху коленете, с развени от лекия ветреца прошарени коси. Ясните му сини очи гледаха спокойно и замислено.

— Разполагаше с няколко месеца, за да се ориентираш в обстановката. Стела казва, че си се оправил физически. Силен си, здрав си, макар че това няма да продължи дълго, ако я караш по този начин.

Присви устни и дълго мълча. Във високата трева стоеше чапла, неподвижна като на картина. Въздухът беше прозрачен и хладен в късната есен, дърветата — оголени от листата, яркото синьо небе се простираше над тях. Вятърът рошеше тревите и прокарваше пръсти по водата.

Мъжът седеше и се наслаждаваше на тишината и гледката. Момчето се беше отпуснало с бледо лице и навъсен поглед.

— Можем да го изиграем по много начини, Фил — продума след време Рей. — Можем да станем много строги. Да те държим изкъсо, да те дебнем постоянно и да ти дърпаме поводите всеки път, когато се отклониш от пътя. Което всъщност правиш през повечето време. — Все така замислен, той взе една въдица и разсеяно постави на кукичката стръв. — Или можем да заявим, че експериментът ни се е провалил, и да се върнеш обратно в системата.

Стомахът му се присви и Филип трябваше да преглътне, за да потисне страха си.

— Не ми трябват! Никой не ми трябва.

— Напротив. — Рей го изрече кротко, докато мятеше въдицата във водата. Концентричните кръгове се разпростряха до безкрая. — Върнеш ли се в системата, там ще си останеш. След още две години вече няма да е затворът за малолетни. Ще се озовеш в някоя килия с долни типове, от онези, които много ще си паднат по хубавичкото ти личице. Някой двуметров мръсник с ръце като пушени бутове ще те награби под душовете и ще те направи своя невеста.

Момчето отчаяно жадуваше за цигара. Като си представи картината, пот изби по челото му.

— Мога да се грижа за себе си.

— Синко, ще те прехвърлят помежду си като носна кърпа и ти го знаеш. Бива те в приказките и добре умееш да се биеш, но някои неща са неизбежни. До този момент си бил на дъното. Не си виновен за това. Но ти ще си отговорен за всичко, което става от сега нататък.

Отново потъна в мълчание, като стисна въдицата между краката си и после посегна за кутийка пепси. Без да бърза, издърпа капачето и отпи.

— Двамата със Стела смятахме, че сме видели нещо в теб — продължи след това. — И все още смятаме — допълни и отново погледна към Филип. — Но докато и ти не си на това мнение, доникъде няма да стигнем.

— Какво ви пука? — мрачно изрече.

— Трудно е да се каже в момента. Може би не го заслужаваш. Може би в крайна сметка пак ще се озовеш на улицата — да се занимаваш с дребни мошеничества и всякакви други номера.

От три месеца разполагаше с нормално легло, редовна храна и всички книги, които можеше да прочете — една от тайните му страсти. Мисълта да загуби всичко това предизвика нов пристъп на гадене, но момчето само сви рамене.

— Ще изкарам някак.

— Ако всичко, което искаш, е само да изкараш някак, твоя работа. Тук можеш да имаш дом, семейство. Можеш да имаш свой живот и да постигнеш нещо в него. Или да продължиш по пътя, по който си тръгнал. — Рей неочаквано посегна към него, така че Филип се подготви за удара, сви юмруци, за да отвърне, но той само издърпа ризата, за да открие белезите на гърдите му. — Да се върнеш при това — додаде тихо.

Момчето го погледна в очите. Видя съчувствие и надежда. И видя като в огледало себе си, кървящ в зловонната канавка, където животът не струваше и пукната пара.

Нещастен, уморен, уплашен, той отпусна глава.

— Какъв е смисълът?

— Ти си смисълът, синко — прокара ръка през косата му Рей. — Ти си смисълът.

Нещата не се промениха за една нощ, припомни си Филип. Но започнаха да се променят. Родителите му го накараха да повярва в себе си. За него се превърна във въпрос на чест да се справя добре в училище, да учи, да стане Филип Куин.

Предполагаше, че се е справил добре. Успя да скрие уличния гамен под лустрото на истинска класа. Успешно градеше кариера,

имаше добре обзаведен апартамент с прекрасна гледка към пристанището и богат гардероб.

Изглежда бе затворил цикъла, прекарвайки отново почивните си дни в тази стая със зелени стени и масивни мебели, с прозорци с изглед към дърветата и мочурищата.

Но този път смисълът на всичко това беше Сет.

ВТОРА ГЛАВА

Филип стоеше на предната палуба на още некръстената „Нептунова невеста“. Лично се беше потил приблизително четиристотин часа, за да я доведе от чертеж до завършен едномачтов платноход. Палубите ѝ бяха от лъскаво тиково дърво, тя блестеше на жълтото септемврийско слънце.

Кабината представляваше истинска гордост за Кам, тъй като по нея бе работил предимно той. Беше изработена от дърво и по искане на клиента имаше място за спане за четирима души.

„Здрава е — каза си Филип — и е красива.“ С извития си корпус, лъскавите палуби и издължената ватерлиния е истинска наслада за окото. Първоначалното решение на Етан да използват при наковаването метода на плавния преход удължи с часове работата, но се получи истинско бижу.

Столичният педикюрист ще си плати хубавичко за всеки сантиметър от нея.

— Е? — попита Етан, пъхнал ръце в джобовете на избелелите си дънки и присвил очи срещу слънцето.

Филип прокара ръка по гладката като коприна повърхност на планшира — място, над което се бе трудил часове наред.

— Заслужава някое не чак толкова банално име.

— Собственикът има повече пари, отколкото въображение. Направо лети по вятъра. — Устните на брат му трепнаха и той леко се усмихна. — Мили боже, наистина върви, Филип! Когато двамата с Кам я пробвахме на вода, не бях сигурен дали ще я върне обратно. Не бях сигурен дали искам да я върне.

Филип потърка брадичката си.

— Имам един приятел в Балтимор, който рисува. Повечето му работи са с чисто комерсиална цел — за разни хотели и ресторанти. Но отделно прави страхотни неща. Всеки път, когато продава някоя картина, вдига вой до бога. Мрази да се разделя с платната си. Досега не можех да го разбера.

— А и тази ни е първата.

— Но не и последната. — Не очакваше да изпитва такава... привързаност, намери накрая думата. Да се захванат със строителство на лодки не беше негова идея. Харесваше му да си мисли, че братята му го бяха принудили да участва в семейния бизнес. Беше им казал, че е неразумно, глупаво, обречено на провал.

След това, естествено, се включи и се споразумя за наема на сградата, подаде документи за разрешителни, поръча нужното оборудване. По време на строителството на това, което бе на път да се превърне в „Нептунова невеста“, измъкваше трески от пръстите си, лекуваше изгаряния от горещия креозот, киснеше във ваната, за да притъпи болките в тялото след тежката физическа работа.

Но пред готовия морски съд, който се поклащаше грациозно под краката му, беше принуден да признае, че всичко е било оправдано.

Сега щяха да започнат всичко отначало.

— Вие с Кам направете проект през следващата седмица.

— Ако трябва да се придържаме към твоя убийствен график, искаме корпусът да е готов към края на октомври. — Етан извади голяма носна кърпа и старателно изтри отпечатъците от пръстите на Филип по планшира. — Макар че имаме да свършим още една малка работа по тази.

— По тази? — присви очи той и смъкна слънчевите си очила. — По дяволите, Етан, нали каза, че е готова. Собственикът ще дойде да си я вземе. Канех се да приключа с документацията ѝ.

— Само една малка подробност. Но трябва да изчакаме Кам.

— Каква малка подробност? — Неспойно погледна часовника си. — Клиентът трябва да пристигне всеки момент.

— Няма да отнеме много. — Брат му кимна към сградата. — Ето го Кам пристига.

— Прекалено е красива за тоя простак — провикна се той, докато се приближаваше по тесния док с ръчна дрелка на батерии. — Казвам ви, че трябва да вземем децата и жените и да отплаваме към Бахамските острови.

— Достатъчно добра е за последната вноска, която ще ни изплати днес. Веднъж връчи ли ми попълнения чек, той е капитанът. — Филип го изчака да стъпи на борда. — А когато отида на Бахамите, не искам да ви виждам край себе си.

— Той просто ревнува, защото ние си имаме жени — обърна се Кам към Етан. — Дръж — връчи дрелката на Филип.

— Какво трябва да правя с това, по дяволите?

— Да я довършиш. — Усмехнат, Кам измъкна месингова табелка от задния си джоб. — Запазихме последната част за теб.

— Нима? — Трогнат, Филип пое табелката и се загледа как блести на слънцето.

— Започнахме я заедно — обади се Етан. — Стори ни се напълно справедливо. Слага се на десния борд.

Филип пое винтовете, които му подаде Кам, и се наведе над отбелязаните точки върху перилата.

— Трябва да го отпразнуваме. — Дрелката забръмча в ръцете му. — Мислех да взема бутилка шампанско — извиси глас над шума, — но сметнах, че само ще го похабите. Така че съм сложил три бири да се изстудяват в хладилната чанта.

Очакваше ги и малка изненада, която беше поръчал да доставят по-късно следобед.

Стана почти обяд, докато клиентът приключи със суетенето по всеки сантиметър от новата си лодка. Етан бе избран да изведе човека за пробно плаване, преди да натоварят платнохода на новото му ремарке. Филип наблюдаваше от пристана как масленожълтите платна — също по избор на клиента — се издуват от вятъра.

Платноходката се понесе към пристанището, наклони се елегантно. Предполагаше, че туристите в тези късни летни дни ще се спрат да погледат и ще сочат лодката. Няма по-добра реклама от качествения продукт.

— Ще я преобърне още първия път, щом я пусне на вода сам — обади се Кам.

— Естествено. Но ще му достави удоволствие — потупа го по рамото Филип. — Отивам да напиша фактурата.

В старата тухлена постройка, която бяха наели и превърнали в работилница за лодки, нямаше големи удобства. Имаше просторно помещение с окачени по гредите луминесцентни лампи. Прозорците бяха малки и винаги изглеждаха прашни.

Машины, дървен материал, инструменти, епоксидна смола, лакове и бои бяха разположени така, че винаги да са под ръка. Работната платформа в момента беше заета от голия скелет на корпуса за поръчаната им спортна лодка за риболов, която щеше да е тяхната втора изработка.

Стените бяха недоизмазани. По стръмни железни стъпала се стигаше до тясна стаичка без прозорци, която служеше за канцелария.

Независимо от размера и разположението ѝ, Филип я беше подредил най-старателно. Металното бюро може и да беше от магазин за втора употреба, но пък бе излъскано до блясък. Върху плота имаше настолен календар, старият му портативен компютър, токоизправител, телефонен апарат с две линии и записващо устройство, и плексигласова поставка за химикали и моливи. Имаше и два картотечни шкафа, настолен копирен апарат и факс.

Настани се зад бюрото и свърза компютъра. Примигващата лампичка на телефонния секретар привлече погледа му. Когато натисна бутона да прослуша съобщенията, чу само две затваряния и не им обърна внимание.

Зареди специално разработената за фирмата програма и се усмихна на надписа: „Лодки от братя Куин“.

Може и да импровизират в работата, помисли си, докато въвеждаше данните за продажбата, но не беше задължително това да си личи. Ще мине парите за висококачествена хартия като рекламни разходи. Воденето на документация му беше втора природа. Писането на стандартни формуляри, ордери и сметки беше нещо съвсем елементарно, но държеше всичко да бъде изрядно.

Подаде командата към принтера точно когато телефонът иззвъня.

— „Лодки от братя Куин“.

Последва колебание и леко прокашляне, после се чу приглушен женски глас:

— Извинете, грешен номер.

— Няма нищо, сладурче — изрече Филип и откъсна разпечатаната фактура за продажба от принтера.

— Ето, заминава си един щастлив човек — подхвърли Кам час по-късно, докато тримата гледаха как клиентът им потегля с

натоварената на ремаркетото платноходка.

— Ние сме по-щастливи. — Филип измъкна чека от джоба си и го вдигна. — Заплащане на материала, труда, режимни разноски, доставки... — После отново го прегъна на две. — Е, измъкнахме достатъчно, за да се оправим.

— Опитай се да сдържиш ентузиазма си — промърмори Кам. — Държиш чек за петцифрена сума в малката си ръчичка. Дай да отворим онези бири!

— По-голямата част от печалбата трябва да се вложи в бизнеса — предупреди Филип, докато влизаха вътре. — Почнат ли веднъж студовете, сметката ни за тока ще хвъркне над покрива — стрелна с поглед високия таван. — В буквален смисъл. А следващата седмица трябва да платим и данъците за тримесечието.

Кам махна капачката на едната бутилка и я подаде към брат си.

— Млъкни, Филип!

— И все пак — продължи, без да му обръща внимание той, — това е прекрасен момент в историята на семейство Куин. — Тримата леко чукнаха бутилките с бира за наздравица. — За нашия педикюрис, първия от многобройните, щастливи клиенти. Да си плава безпроблемно и да изцери още множество мазоли.

— Да каже на всичките си приятели да се обадят на братя Куин — допълни Кам.

— Да отплава в Анаполис и да стои настрани от моя район в Залива — завърши Етан, като поклати глава.

— Кой ще отскочи за обяда? — поинтересува се Кам. — Умирам от глад.

— Грейс направи сандвичи — отвърна Етан. — Отвън в хладилната ми чанта са.

— Господ да я поживи!

— Може би ще решите да поотложите мъничко обяда. — Филип чу шум от кола. — Мисля, че това, което очаквах, току-що пристигна. — Бързо излезе навън, доволен да види камиона за доставки.

Шофьорът се наведе през прозореца.

— Куин?

— Точно така.

— Какво си купил сега? — намръщи се към камиона Кам, като се питаше колко ли от чисто новичкия чек ще отлети.

— Нещо, от което имаме нужда. Ще му трябва помощ да го смъкне.

— Точно така. — Шофьорът изпуфтя, докато се смъкваше от кабината. — Трима души едва го натовариха.

Издърпа задната врата. Доставка лежеше върху подложка от меки парцали. Наистина беше дълга към три метра, широка метър и осемдесет и дебела осем сантиметра. Върху обработения дъбов материал с обикновени печатни букви беше изписано: „ЛОДКИ ОТ БРАТЯ КУИН“.

В горния ъгъл пък имаше изображение на скиф. На долния ръб бяха изписани имената на Камерън, Етан, Филип и Сет Куин.

— Дяволски красива табела — успя да продума Етан, след като най-после си възвърна дар слово.

— Използвах една от рисунките на Сет за скифа. Същата, която взехме за емблема на официалните ни писма. Разработих проекта на компютъра в службата. — Филип плъзна палец по ръба на дъбовото парче. — Фирмата свърши доста добра работа с възпроизвеждането му.

— Страхотна е — постави ръка на рамото му Кам. — Едно от нещата, които ни липсваха. Господи, хлапето ще е във възторг, като я види.

— Написах имената по реда на пристигането. Колебаех се между хронологичния и азбучния ред. Исках да е изчистено и просто. — Отстъпи назад, пъхнал ръце в джобовете, несъзнателно имитирайки позата на братята си. — Сметнах, че подхожда на сградата и на това, което правим вътре.

— Хубава е — кимна Етан. — Подходяща е.

Шофьорът отново се обади:

— Е, момчета, цял ден ли ще се възхищавате, или ще вземете да смъкнете това чудо от камиона?

Интересна гледка представляват, помисли си тя. Трима изключителни представители на мъжкия род, заети с физически труд в топлия следобед в началото на септември. Постройката определено им подхождаше. Беше груба, старите тухли бяха избелели и очукани, теренът наоколо беше занемарен — обрасъл предимно с бурени.

Освен това бяха съвсем различни. Единият беше тъмен, а косата му бе достатъчно дълга, за да се връзва на опашка. Джинсите му бяха избелели. В облеклото му се забелязваше леко европейско влияние и тя реши, че това сигурно е Камерън Куин, прочулият се с участията си в различни състезания.

Вторият носеше протрити работни ботуши, които изглеждаха на цяла вечност. Изруселите му от слънцето коси стърчаха изпод синя бейзболна шапка с козирка. Движеше се гъвкаво и без усилие придържаше табелата от едната страна. Явно беше Етан Куин, рибарят.

Което означаваше, че третият беше Филип Куин, специалист по рекламата, който работеше във водещата рекламна агенция в Балтимор. „Изглежда... лъскав — помисли си тя. — Очила от Уейфарърс и дънки «Ливайс». Бронзови коси, които сигурно са истинска наслада за фризьора му. Стегнато тяло, което вероятно е обект на редовни занимания във фитнес центъра.“

Интересно. Физически тримата бяха съвсем различни — от проучванията си знаеше, че имат еднаква фамилия, но не и еднаква кръв. И въпреки това имаше нещо в жестовете им, в начина, по който се движеха, което подсказваше, че са братя.

Възнамеряваше просто да мине оттам, само да хвърли поглед на сградата, която бяха превърнали в работилница. Макар да знаеше, че поне единият от тях е там, тъй като беше вдигнал телефона, не очакваше, че ще ѝ се удаде възможност да огледа и тримата.

И тя се възползва от предоставената възможност. Стомахът ѝ се сви. Пое бавно три пъти въздух и раздвижи рамене, за да се отпусне. „Дръж се непринудено“ — напомни си. Нямаше от какво да се притеснява. В края на краищата имаше предимството, че не я познават.

Докато прекосяваше улицата, реши, че поведението ѝ е съвсем естествено. Случаен минувач, който вижда трима мъже да окачват впечатляваща табела, би проявил интерес. Особено пък един турист в малък град, какъвто в случая беше тя. Освен това е неомъжена, а те са трима привлекателни мъже. Лек флирт също би бил съвсем нормален.

И въпреки това не посмя да се доближи твърде много до оградата. Задачата на тримата мъже изглеждаше трудна и рискована. Табелата беше закрепена към дебели, черни вериги и прихваната с въже. Бяха оформили нещо като повдигаща система, при която

рекламният специалист направляваше нещата от покрива, а братята му повдигаха отдолу. Разнасяха се подвиквания, ругатни и нареждания.

Определено се изискваше доста сила, за да я закрепят.

— Откъм твоя край, Кам. Подай още два сантиметра. По дяволите! — Филип простена и се простря по корем, като се протегна над ръба на покрива.

Тя затаи дъх, но той успя да се закрепи и да издърпа веригата. Виждаше как устните му се движат, докато се мъчи да закрепи тежката халка върху солидната кука, но не можеше да чуе какво казва.

— Закрепих я. Дръжте така! — нареди и стана, за да мине на пръсти по стрехата до другия край.

Слънцето просветна в косите му, заблестя по кожата му. Тя не беше в състояние да откъсне очи от този толкова красив мъж.

След това той отново се просна над ръба, улови веригата, издърпа я и цветисто изруга. Когато отново се изправи, намръщи се и сведе поглед към скъсаната си риза.

— Тъкмо си я бях купил.

— И беше хубава — подвикна Кам.

— Върви на майната си! — заяви Филип, смъкна ризата и избърса потта от лицето си.

„О, я виж ти! — помисли си тя. — Младият американски бог! Създаден да поразява женските сърца.“

Той напъха ризата в задния си джоб и се насочи към стълбата. И точно тогава я забеляза. Не можеше да види очите му, но разбра, че гледа към нея.

Наистина я беше видял, а докато тръгваше надолу по стълбата, вече я преценяваше. И се надяваше, че ще има възможност да я огледа отблизо.

— Имаме си компания — изрече тихо и Кам хвърли поглед през рамо.

— Хм. Много хубава.

— От десет минути е там — изтри ръце в панталоните си Етан.
— Наблюдава представлението.

Филип слезе от стълбата, обърна се и като се усмихна, извика:

— Е, как изглежда?

„Завесата се вдига“ — помисли си тя и пристъпи напред.

— Много впечатляващо. Надявам се, че нямате нищо против публиката. Не можах да се сдържа.

— Ни най-малко. Днес е голям ден за фирмата „Куин“. — Протегна ѝ ръка. — Аз съм Филип.

— Аз съм Сибил. И значи строите лодки.

— Така пише на табелата.

— Вълнуващо. Отскоро съм в града и не очаквах да попадна на лодкостроители. Какви лодки правите?

— Дървени плавателни съдове.

— Наистина ли? — Обърна се към братята му: — И сте съдружници?

— Аз съм Кам — отвърна на усмивката ѝ и посочи, — а това е брат ми Етан.

— Приятно ми е да се запознаем. Значи Камерън — вдигна очи, за да прочете от табелата, — Етан, Филип. — Сърцето ѝ силно затуптя, но продължи да се усмихва любезно. — А къде е Сет?

— На училище — отговори ѝ Филип.

— О, в колежа?

— Не, той е десетгодишен.

— Ясно. — Сега видя, че на гърдите му има белези. Стари, отдавна зараснали и преминаващи опасно близо до сърцето. — Имате много интересна табела. С удоволствие бих наминала някой път да ви видя как работите.

— Винаги. Колко време смятате да останете в Сейнт Кристофър?

— Зависи. Приятно ми беше да се запозная с вас. — Време е да се оттегли. Гърлото ѝ беше пресъхнало, пулсът ѝ — ускорен. — Желая ви късмет с лодките.

— Наминете утре — подхвърли Филип, докато тя се отдалечаваше. — Ще хванете и четиримата Куин на работа.

— Може и да го направя — отвърна закачливо.

Сет, каза си наум, като внимаваше да гледа вече само напред. Току-що ѝ се беше предоставила възможността да го види на следващия ден.

Кам тихо изсумтя:

— Бих казал, че това е жена, която знае как да върви.

— Да, наистина. — Филип пхна ръце в джобовете и се наслади на гледката. Тесен ханш и стройни крака в яркожълт панталон, къса

прилепнала лимонена блузка, пристегната в тънката талия. Прави тъмнокестеняви коси, които стигаха до раменете.

А и лицето ѝ беше с класически овал, с кожа, гладка като праскова, изразителни и добре оформени устни. Не успя да види само очите заради модерните слънчеви очила с метални рамки. А увереният контраалтов глас беше много вълнуващ.

— Цял ден ли ще висите да зяпате дупето на момичето, момчета?
— поинтересува се Етан.

— Да бе, ти, все едно че изобщо не си я забелязал — изръмжа Кам.

— Забелязах. Просто не го превръщам в основно занимание. Няма ли да свършим някоя работа?

— След минутка — промърмори Филип и се усмихна, когато тя сви зад ъгъла и изчезна. — Сибил... Надявам се да се позадържиш в Сейнт Кристофър за известно време.

Не знаеше колко време ще остане. Можеше да работи където си поиска, а засега беше избрала този малък, крайбрежен градец в Мериленд на Източния бряг. Животът ѝ беше преминал в големи градове — отначало, понеже родителите ѝ ги предпочитаха, а после, защото и на нея ѝ харесваха.

Ню Йорк, Бостън, Чикаго, Париж, Лондон, Милано. Наясно бе с градската среда и нейните обитатели. Факт беше, че доктор Сибил Грифин бе направила кариера от изучаването на градския живот. Междувременно беше натрупала дипломите си по антропология, социология и психология. Четири години в Харвард, следдипломна квалификация в Оксфорд, докторат в Смит.

Израсна в академичните среди и сега, шест месеца преди тридесетия си рожден ден, можеше сама да си избира занимание. И именно писането си беше избрала като средство за препитание.

Първата ѝ книга, „Урбанистичен пейзаж“, беше приета добре и ѝ спечели одобрението на критиката и скромни приходи. Но втората, „Близки непознати“, се изкачи шеметно в националната класация и я въвлече във вихъра на литературни срещи, лекции, участия в радио- и телевизионни изяви. А след като в момента PBS, т.е. Сдружението на обществените станции за културни предавания, създаваше

документална поредица въз основа на нейните наблюдения и теории за градския бит и навици, стана финансово независима.

Издателят ѝ хареса идеята за книга върху промените и традициите в малките градчета. Отначало тя го възприемаше само като прикритие, като извинение да замине за Сейнт Кристофър, да прекара времето си там заради своята лична работа.

Но беше започнала да обмисля идеята. Щеше да се получи интересно изследване. В края на краищата тя беше опитен наблюдател и добър писател.

Работата поне ще я успокоява, реши, докато крачеше из малкия си, но удобен хотелски апартамент. Естествено, би било по-лесно и далеч по-продуктивно да подходи към цялото това пътуване като към даден проект. Нуждае се от време, обективност и достъп до включените в него обекти. Сега благодарение на идеално стеклите се обстоятелства, изглежда, разполагаше и с трите.

Излезе на тясната плоча, която собствениците на хотела преувеличено наричаха „тераса“. От нея се разкриваше зашеметяваща гледка към залива Чесапийк и предлагаше любопитен поглед върху живота по пристанището. Вече бе наблюдавала как рибарските лодки акостират на пристана и разтоварват резервоари с раци, с които беше известен районът. Беше наблюдавала работата на сортировачите на раци, кръженето на чайките, полета на чаплите, но още не беше влизала в нито едно от малките магазинчета.

Не беше дошла в Сейнт Кристофър за сувенири.

Можеше да премести една масичка до прозореца и да работи, като се наслаждава на гледката. Когато посоката на вятъра беше подходяща, можеше да долови откъслечни разговори с по-бавен и плавен акцент от този, който чуваше по улиците на Ню Йорк, където живееше през последните две-три години.

Не чак толкова южняшки като в Атланта, Мобийл или Чарлстън, но много по-различен от този на Севера.

В слънчевите следобеди можеше да си седи на някоя от тесните железни пейки, разпръснати по крайбрежната алея, и да наблюдава малкия свят, създаден тук от водата, рибата и човешкия труд.

Ще види как си взаимодейства една малка общност, като тази, препитаваща се от залива и туристите. Какви традиции, какви навици, какви стереотипи са формирани в нея. Начините на обличане, на

движение, на разговори. Обитателите толкова рядко си дават сметка как се подчиняват на неписаните правила на поведение, наложени от конкретното място.

Правила, правила, правила. Те съществуват навсякъде. Сибил безусловно вярваше в тях.

Запита се по какви правила живеят братята Куин. Какво ги е споило в едно семейство? Несъмнено си имат свой кодекс и своя йерархия с наложени стандарти за ред, награди и дисциплина.

Къде и как се вместише Сет във всичко това?

Установяването му, и то дискретно, беше основната й задача.

Не желаше братята Куин да разберат коя е. За всички страни ще е по-добре никой да не знае. В противен случай напълно е възможно да се опитат и вероятно да успеят да й попречат да се среща със Сет. От няколко месеца момчето е при тях. Не може да е сигурна какво са му казали, как превратно са могли да му представят обстоятелствата.

Трябва да получи възможност да наблюдава, да проучи, да прецени и да реши. След това ще премине към действие. Няма да се поддаде на натиск. Нито ще я принудят да се чувства виновна или отговорна. Няма да бърза.

След срещата им днес следобед смяташе, че ще бъде много лесно да се запознае със семейство Куин. Единственото, което трябва да направи, бе да влезе в голямата тухлена сграда и да прояви интерес към работата по създаването на дървени лодки.

Филип Куин ще й осигури достъпа. Беше я харесал и тя лесно можеше да се възползва от това. Тъй като той прекарваше само два-три дни от седмицата в Сейнт Кристофър, нямаше опасност лекият флирт да премине в нещо по-сериозно.

Лесно щеше да получи покана за посещение в тукашния му дом. Искаше да види къде и как живее Сет, кой се грижи за него. Щастлив ли е?

Глория й беше казала, че са откраднали сина й, като са използвали влиянието и парите си.

Но Глория е лъжкиня. Сибил стисна очи, напрягайки се да остане спокойна, обективна, да не я боли. Да, Глория е лъжкиня, помисли си отново. Използвачка. Но също така и майка на Сет.

Приблужи се до бюрото, отвори кожения си бележник и извади снимката. Малко момченце със сламеноруси коси и ясни сини очи се

взираше насреща ѝ. Беше направила снимката сама, първия и единствен път, когато видя Сет.

Трябва да е бил на четири, пресметна. Филип ѝ бе казал, че сега е на десет, а Сибил добре си спомняше, че бяха изминали шест години, откакто Глория се появи на вратата ѝ в Ню Йорк, повела за ръка сина си.

Беше отчаяна, съсипана, вбесена, плачеше и умоляваше. Не можеше да не я пусне. Направи го заради детето, което се взираше в нея с големите си уплашени очи. Сибил не знаеше нищичко за децата. Може би затова така бързо и силно обикна Сет.

А когато след три седмици се прибра у дома и откри, че са си заминали — заедно с всичките ѝ налични пари, бижута и скъпоценната ѝ колекция от китайски порцелан — беше поразена.

Трябваше да го очаква, каза си сега. Беше толкова типично за Глория. Но беше повярвала — имаше нужда да повярва — че най-накрая биха могли да се споразумеят. Че детето ще промени нещата. Че би могла да ѝ помогне.

Е, този път — прибра снимката — ще бъде по-внимателна, няма да се ръководи от чувствата. Знаеше, че този път Глория казва поне част от истината. Каквото и да предприеме от сега нататък, то ще зависи само от личната ѝ преценка.

Ще изчака да види племенника си.

Седна, включи портативния компютър и започна да нахвърля бележките си.

„Между братята Куин цари разбирателство. От единствената ми среща бих казала, че се сработват добре. Ще бъде необходимо допълнително наблюдение, за да се определи каква е функцията на всеки един в общата им фирма и в отношенията им в семейството.

И Камерън, и Етан Куин са женени отскоро. Необходимо е да се запозная с жените им, за да разбера взаимоотношенията в семейството. Логично е едната от тях да представлява майчинската фигура. Тъй като Анна Спинели Куин е на пълно работно време, може да се

предположи, че тази функция се изпълнява от Грейс Мънроу Куин. Все пак ще бъде нужно лично наблюдение.

Намирам за показателно, че на фирмената табела, която братята Куин окачиха днес следобед, е отбелязано името на Сет като един от тях. Не бих могла да кажа дали пренебрегването на законното му име е за негово добро.

Момчето сигурно знае, че семейство Куин желаят да му станат настойници. Засега не мога да кажа дали е получил някое от писмата, които му е писала Глория, или братята са ги скрили от него. Макар че съчувствам на положението и отчаяното ѝ желание да си върне обратно детето, най-добре е тя да не научи, че съм тук. След като документирам констатациите си, ще се свържа с нея. Ако се води правен спор, най-добре е да подходим към въпроса с факти, вместо с голи чувства.

Да се надяваме, че адвокатът на Глория скоро ще се свърже с братята Куин и съответните юридически инстанции.

Лично за себе си се надявам утре да видя Сет и да получа възможност да се ориентирам в ситуацията. Би било полезно да науча какво знаят за произхода му. Тъй като и аз самата съвсем наскоро научих пълните подробности, все още не съм осъзнала напълно фактите и техните последствия.

Скоро ще разберем дали в малките градчета хората действително се познават много добре. Преди да приключа, възнамерявам да науча всичко, което мога за професор Реймънд Куин.“

ТРЕТА ГЛАВА

Според наблюденията на Сибил местният бар беше място за срещи, за опознаване на хората, за размяна на клюки.

Дали ще бъде луксозен или долнопробен, дали музиката ще е кънтри или рок, той е традиционното местенце за събиране и обмен на информация.

Кръчмата в Сейнт Кристофър определено беше точно такова място. Тук декорът бе от тъмно дърво, евтин хром и избледнели постери на лодки. Музиката беше... гръмка, реши тя, неспособна да определи точно стила на това, което кънтеше от усилвателите, изправени до малката сцена, където четирима младежи измъчваха китарите и барабаните.

Трима мъже на бара не откъсваха очи от телевизионния екран, увлечени от бейзболния мач. Наблюдаваха безмълвния танц на питчъра и батера, като същевременно отпиваха от кафявите бутилки бира и лапаха пълни шепи солени бисквитки.

Дансингът беше претъпкан. Имаше само четири двойки, но пространството беше толкова ограничено, че те често се сблъскваха. Обаче не изглеждаха притеснени от това.

Сервитьорките бяха издокарани в къси, черни полички, тесни блузи с остро деколте, мрежести чорапи и тънки, високи токчета.

Сибил изпита съчувствие към тях.

Намести се на една отдалечена разклатена маса, за да вижда по-добре посетителите. Димът и шумът не я притесняваха, нито лепкавият под или нестабилната маса.

Жадуваше да се измъкне от хотелската си стая за час-два. Сега беше готова просто да си седи, да се наслади на чаша вино и да наблюдава местните хора.

Сервитьорката, която се приближи, беше дребна брюнетка със страхотен бюст и бодра усмивка.

— Привет, какво ще желаете?

— Чаша шардоне и лед.

— Веднага го имате. — Остави на масата пластмасова купичка със солени бисквитки и пое обратно към бара, като приемаше поръчки в движение.

Сибил се чудеше дали това току-що не беше първата ѝ среща с жената на Етан. Имаше информация, че Грейс Куин работи в този бар. Но дребната брюнетка нямаше халка, а една младоженка със сигурност би я носила.

Другата сервитьорка? Виж, тази имаше опасен вид — руса, едра и мрачна. Несъмнено беше привлекателна. Обаче и у нея нищо не говореше, че току-що е минала под венчило — особено начина, по който се навеждаше над масите, за да могат клиентите да се насладят на дълбокото ѝ деколте.

Сибил се навъси и отхапа една бисквитка. Ако това беше Грейс Куин, от нея определено не ставаше добра майка.

Нещо трябва да се беше случило на бейзболния мач, реши младата жена, защото тримата на бара започнаха да крещят и да поздравяват някого на име Еди.

По навик извади бележника и започна да записва наблюденията си.

Именно така я видя Филип при влизането си. Усмиваше се на себе си, погледът ѝ обхождаше помещението, докато си записваше нещо. Помисли си, че изглежда много сдържана и недостъпна. Все едно че седеше зад тънка стена от непрозрачно стъкло.

Косата ѝ бе вързана на опашка и оставяше лицето ѝ открито. На ушите ѝ се поклащаха златни висулки. Наблюдаваше я как оставя за миг химикала, за да свали бледожълтото си велурено яке.

Беше дошъл тук, воден от някакво безпокойство. Сега благослови тази неудовлетвореност, която не го напускаше през цялата вечер. Реши, че точно нея бе търсил.

— Сибил, нали така? — Забеляза изненадата в очите ѝ, когато тя погледна нагоре. Видя също, че тези очи са бистри и ясни като езерна вода.

— Точно така. — Овладея се, затвори бележника и се усмихна. — Филип, от „Братята Куин“.

— Сама ли сте?

— Да... освен ако не искате да седнете и да пийнете нещо.

— С удоволствие. — Издърпа си стол и кимна към бележника ѝ:
— Прекъснах ли ви?

— Не точно. — Отправи усмивката си към сервитьорката, която ѝ донесе виното.

— Здравсти, Фил, ще искаш една наливна?

— Четеш мислите ми, Марша.

Значи Марша. Това елиминираше нахаканата брюнетка.

— Доста... странна музика.

— Тук музиката винаги е зашеметяваща. — Отправи ѝ очарователна и закачлива усмивка. — Това е традиция.

— Да прием за традицията тогава. — Вдигна чашата си, отпи, после тихичко изсумтя и се зае да поставя лед във виното.

— Как ще оцениш виното?

— Ами... обикновено, слабо. — Отпи отново и се усмихна победоносно. — Зашеметява.

— Това също е една от традициите, с които се гордее Снисдли. Наливната им бира е от Сам Адамс. За предпочитане е.

— Ще го запомня. — Отметна глава, все така леко усмихната. — След като толкова добре познавате местните традиции, да разбирам ли, че сте живели известно време тук?

— А-ха. — Очите му се присвиха, докато се вглеждаше напрегнато в нея. — Познавам ви.

Сърцето ѝ подскочи. Преднамерено бавно вдигна чашата си. Ръката ѝ не трепна, гласът ѝ беше уверен.

— Не мисля.

— Не, наистина. Познавам това лице. По-рано не се усетих, когато беше с очила. Нещо в... — Протегна се, постави пръст под брадичката ѝ и отново наклони главата ѝ. — Ето точно този поглед.

Пръстите му бяха съвсем леко грапави, докосването му — много естествено и уверено. Самият жест я предупреди, че това е мъж, свикнал да докосва жени. А тя беше жена, несвикнала да бъде докосвана.

Сибил изви отбранително вежди.

— Някоя по-цинична жена би сметнала, че е номер, и то не особено оригинален.

— Не използвам номера — продума той, съсредоточен върху лицето ѝ. — Освен оригинални. Много добър физиономист съм и това

лице съм го виждал. Ясни, интелигентни очи, леко иронична усмивка. Сибил... — Погледът му се плъзна по лицето ѝ, после устните му се извиха. — Грифин. Доктор Сибил Грифин. „Близки непознати“.

Тя въздъхна с облекчение. Още не беше свикнала с известността и фактът, че разпознават лицето ѝ, продължаваше да я изненадва. А в този случай изпита облекчение. Нямаше връзка между доктор Грифин и Сет Делаутер.

— Наистина сте добър — подхвърли весело. — Е, четохте ли книгата, или само видяхте физиономията ми на корицата?

— Прочетох я. Удивителна работа. Всъщност толкова ми хареса, че отидох да си купя и първата ви книга. Обаче още не съм я прочел.

— Поласкана съм.

— Благодаря, Марша — каза, докато тя поставяше бирата пред него.

— Само ще ми свирнете, ако искате нещо. — Марша намигна. — И ми свирнете по-силничко, щото тоя състав чупи рекорда за озвучаване тая вечер.

Което му даде повод да премести стола си малко по-близо до Сибил и да се приведе напред. Уханието ѝ беше ненатрапчиво. Мъжът трябваше да се приближи доста, за да долови посланието му.

— Я ми кажете, доктор Грифин, какво прави един прочут урбанист в такъв непростимо провинциален, крайбрежен градец като Сейнт Кристофър?

— Изследване на поведенческите модели и... на традициите — поясни и вдигна чашата си за тост — в малките градчета и селските общности.

— Доста сериозна промяна в интересите.

— Социологическите и културните интереси не се и не би трябвало да се ограничават само с големите градове.

— Водите си бележки?

— Малко. Местната кръчма — започна вече по-уверено. — Редовните посетители. Тримата на бара, обсебени от един предимно мъжки спорт. Биха могли да си бъдат у дома, отпуснати във фотьойла, но предпочитат общото съпреживяване от пасивното участие в събитието. По този начин си осигуряват компания, партньори, с които да споделят интереса си.

Установи, че му е много приятно как в гласа ѝ започват да отекват нравоучителни нотки и си проличава по-резкия, северняшки акцент.

— „Ориолс“ са в разгара на борбата, а тук си дълбоко на тяхна територия. Може би за тази игра става дума.

— Играта е само изразното средство. Принципът остава почти същият, независимо дали става дума за футбол или за баскетбол. — Сви леко рамене. — Мъжът изпитва по-голямо удоволствие от спорта, ако е в компанията на поне още един споделящ вкусовете му себеподобен. Човек трябва само да погледне рекламите, предназначени предимно за мъжката аудитория. Например бирата — почука с пръст по чашата му. — Твърде често тя се предлага, като ни представят група привлекателни мъже, заети с някаква обща дейност. След това мъжът си купува точно тази марка бира, защото е програмиран да вярва, че това ще утвърди принадлежността му към същия кръг мъже. — Видя го, че се усмихва и повдигна вежди. — Не сте ли съгласен?

— Напротив. Занимавам се с реклама и попадението ви е доста точно.

— Реклама? — Почувства се малко виновна заради лицемерието си. — Не би ми минало през ума, че тук има особено голямо търсене.

— Работя в Балтимор. От известно време прекарвам тук почивните дни. Семейни дела. Дълга история.

— Бих искала да я чуя.

— По-късно. — Имаше нещо в тези почти прозрачни сини очи, помисли си той, обрамчени с дълги, мастилени мигли, което правеше почти невъзможно да отклони поглед от тях. — Кажете ми какво друго виждате.

— Ами... — Направи ѝ впечатление, че той умееше да гледа една жена така, сякаш в този момент тя е най-важното нещо на света. Това караше сърцето ѝ да затупти. — Виждате ли другата сервитьорка?

Филип отмести очи и видя как кокетната панделка отзад на полата се полюшва, докато жената пристъпваше към бара.

— Трудно може да я пропусне човек.

— Да. Тя е олицетворение на определени примитивни и чисто мъжки фантазии. Но аз имам предвид в личен, а не във физически план.

— Добре — подсмихна се Филип. — Какво виждате?

— Върши си работата, но вече брои минутите до затварянето. Знае как да усети кой е готов да даде по-голям бакшиш и да го предразположи. Направо пренебрегва онази маса с колежаните. Те няма да ѝ направят голяма сметка. Същото поведение може да се види и при опитната и цинична сервитьорка в някой нюйоркски бар.

— Линда Брюстър — допълни информацията Филип. — Наскоро разведена, в търсене на нов, подобрен вариант на съпруг. Семейството ѝ е собственик на пицарията, така че отдавна се занимава със сервиране. Хич не ѝ пука. Искаш ли да танцуваме? — неочаквано я попита той.

— Какво? — Значи и това не беше Грейс, отбеляза и се върна към действителността. — Не чух?

— Понамалиха децибелите, ако просто не са включили по-тихо. Искаш ли да танцуваме?

— Добре. — Остави го да я хване за ръка и да я поведе между масите към дансинга.

— Мисля, че това трябва да е „Ейнджи“ — отбеляза Филип.

— Ако Мик и момчетата чуват какво правят с нея, моментално ще застрелят цялата група.

— Харесваш ли „Ролинг Стоунс“?

— Нима е възможно човек да не ги харесва? — Тъй като можеха единствено да се поклащат на място, отметна глава назад и го погледна. Никак не ѝ беше неприятно лицето ѝ да се озове толкова близо до неговото, нито да бъде принудена да притисне тяло така плътно до неговото. — Първичен и циничен рокендрол, без превземки и излишно разкрасяване. Само секс.

— Обичаш ли секса?

Засмя се.

— Как да не го харесвам? И макар да оценявам идеята, точно тази вечер нямам такива намерения.

— Винаги има и утре.

— Безспорно. — Помисли си дали да го целуне и да му позволи и той да я целуне. Като експеримент, при който със сигурност ще изпита наслада. Обаче побърза да извърне глава, така че само страните им се докоснаха. Определено беше прекалено привлекателен за такъв непремерен риск.

По-добре невредима, напомни си тя, отколкото глупава.

— Бих искал да те поканя утре на вечеря. — Леко плъзна ръка нагоре по гърба ѝ, а после обратно до талията. — Има едно прекрасно местенце в града. Със страхотен изглед към залива и най-хубавите рибни деликатеси на крайбрежието. Можем да разговаряме спокойно, без да се надвикваме, и да ми разкажеш своя живот.

Устните му едва докоснаха ухото ѝ и това предизвика тръпки по тялото ѝ. Би трябвало да знае, че всеки с неговата външност ще бъде дяволски добър в ухажването.

— Ще си помисля — отрони тихо и реши да прояви смелост, като леко плъзна пръсти по тила му. — И ще те уведомя. — Щом песента свърши и следващата започна с гръм и трясък, тя се отдръпна. — Трябва да вървя.

— Какво? — наведе се, за да може да я чуе.

— Трябва да вървя. Благодаря за танца.

— Ще те изпратя.

Върнаха се на масата и той извади няколко банкноти, докато тя си събираше нещата. Когато излязоха навън, хладният въздух и тишината я отрезвиха и тя се засмя:

— Е, това беше полезен опит. Благодаря ти.

— Не бих пропуснал възможността. Още не е много късно — добави и я хвана за ръка.

— Напротив, късно е. — Извади ключовете от колата си.

— Ела утре в работилницата. Ще ти я покажа.

— Може и да го направя. Лека нощ, Филип.

— Сибил... — Не се опита да я задържи, просто поднесе ръката ѝ към устните си и очите му се впиха в нейните. — Радвам се, че си избрала Сейнт Кристофър.

— Аз също.

Вмъкна се в колата с облекчението, че се налага да се съсредоточи върху шофирането. Обаче не можа да устои, погледна в огледалото за обратно виждане и му хвърли последен поглед, преди да потегли.

Филип също реши да не се връща в заведението. Мислеше си за нея, докато пътуваше към къщи, за начина, по който се извиваха и повдигаха веждите ѝ, когато обясняваше нещо или получаваше някакъв комплимент. Това неуловимо и съкровено ухание, което се излъчваше от нея и което казваше на мъжа, че щом е достигнал

достатъчно близо, за да го подуши, то може би ще има възможност да достигне и още по-близо.

Каза си, че тя е идеалната жена: красива, умна, ерудирана, изискана и... сексапилна.

Обичаше жените и страдаше, че няма време за срещи. Не че не му беше приятно да си говори с Анна и Грейс, но искаше да разговаря с жена, за която може да си мечтае как ще я отведе в леглото.

А в последно време му липсваха именно тези отношения между мъжа и жената. Обикновено след десет или дванайсетчасовия работен ден бързаше да се прибере в апартамента си. След пристигането на Сет в семейството нямаше време за срещи и развлечения.

Седмицата беше посветена на клиентите на фирмата и на консултации с адвоката. Битката със застрахователната компания за изплащане на застраховката след смъртта на баща му беше достигнала критичната си точка. Решението за постоянно настояничество над Сет трябваше да бъде взето до три месеца. Задължението да се справя с планината от документи и непрекъснати телефонни разговори, възникващи в резултат на цялата тази дейност, беше негово. Грижата за дребните подробности беше неговата силна страна.

Почивните дни се запълваха от домакински задължения, работа и всички задачи, които не беше свършил през седмицата.

В резултат на това не му оставаше много време за приятни вечери с красиви жени, а още по-малко за опити да ги вкара в леглото си.

Кое то явно обясняваше безпокойството и мрачното му настроение напоследък. Когато сексуалният живот на един мъж фактически е замрял, нормално е да бъде малко изнервен.

Когато сви по алеята, къщата беше тъмна. Светеше само лампата на верандата. Беше едва полунощ, помисли си с въздишка. Докъде бяха паднали. Имаше времена, когато той и братята му по това време щяха да са навън. Е, вярно, обикновено трябваше да замъкват Етан почти насила, но след това той издържаше докрай.

Момчетата на Куин не прекарваха много петъчни ноци вкъщи.

„Сега — помисли си, докато се измъкваше от джипа — Кам сигурно е горе, сгушен до жена си, а Етан се е приютил в малката къщичка на Грейс. Несъмнено и двамата са щастливи. Проклети късметлии!“

Понеже знаеше, че няма да може да заспи, заобиколи къщата и се насочи натам, където дърветата стигаха до водата.

Луната приличаше на надута топка. Хвърляше меки, бели отблясъци върху тъмната водна повърхност, поклащащата се трева и гъстите листа.

Жътварите пееха с високите си, монотонни гласове, а някъде навътре сред гъстите дървета бухал надаваше неуморния си двугласен зов.

Може би наистина предпочиташе звуците на града. Но винаги изпитваше копнеж по това място. И дори да му липсваха динамиката, театрите и музеите, можеше да оцени спокойствието и сигурността на Сейнт Кристофър.

Изобщо не се съмняваше, че без тях щеше да се върне отново в канавката. И да умре там.

— Винаги си искал за себе си нещо повече.

Леден хлад го прониза от главата до петите. Както си стоеше, загледан в луната, която надничаше между дърветата, видя пред себе си баща си — този, когото беше погребал преди шест месеца.

— Изпих само една бира — чу се да изрича на глас.

— Не си пиан, синко. — Рей пристъпи напред, така че лунната светлина затрептя в гъстите му сребристи коси и в яркосините му очи, които го гледаха с насмешка. — Ще си поемеш ли сега отново дъх, или смяташ да умреш?

Филип изпусна задържания въздух, но ушите му продължиха да пицят.

— Ще взема да седна. — Направи го бавно, като някой немощен старец, и внимателно се настани на тревата. — Не вярвам в призраци — изрече към водата, — нито в прераждането, задгробния живот, посещения или каквито и да е други феномени.

— Винаги си бил реалист. Нищо не е истинско, освен ако не можеш да го видиш, пипнеш и помиришеш.

Рей седна до него с доволна въздишка и изпъна дългите си крака. Кръстоса глезени, а на краката си носеше износените мокасини, които Филип лично бе сложил в кашона за Армията на спасението преди около шест месеца.

— Е — весело подхвърли баща му, — виждаш ме, нали така?

— Не. Имам халюцинации, които най-вероятно са резултат от сексуално въздържание и преумора.

— Няма да споря с теб. Нощта е прекалено хубава.

— Още не съм се примирил — издума на себе си Филип. — Още ме е яд за начина, по който умря, защо го направи и за всички въпроси без отговор.

— Предполагах, че ще си най-костеливият орех от тримата. Винаги за всичко имаш отговор. Но знам, че имаш и въпроси. А знам и за яда в теб. Имаш право. Наложил се да промениш живота си и да поемеш задължения, които не би трябвало да са твои. Но го направи и съм ти благодарен.

— Нямам време за психиатър точно в момента. В графика ми не е отделено място за такива сеанси.

Рей се изсмя.

— Момче, не си пиян, нито пък луд. Само си инат. Защо просто не допуснеш възможността?

Филип извърна глава. Беше лицето на баща му, широко и покрито с бръчици. Ясните сини очи бяха живи и изпълнени с насмешка, сребристите коси се вееха от хладния ветреца.

— Това е невъзможно.

— Когато с майка ти взехме теб и братята ти, някои хора също казваха, че е невъзможно да станем едно семейство, да ви променим. И сбъркаха. Ако ги бяхме послушали, ако бяхме следвали логиката, никой от вас нямаше да е наше дете. Но съдбата няма нищо общо с логиката. Тя просто е това, което е. И вие трябваше да станете наши.

— Добре. — Филип протегна ръка и смаяно я дръпна обратно. — Как мога да го правя? Как мога да те докосна, след като си призрак?

— Защото имаш нужда. — Рей нехайно го потупа по рамото. — Тук ще съм за известно време.

Думите напираха, макар че стомахът му се присви болезнено.

— Защо?

— Не довърших работата си. Оставих я на теб и братята ти. Много съжалявам, Филип.

„Това всъщност не се случва“ — каза си Филип. Вероятно има някакво леко психическо разстройство. Усещаше въздуха върху лицето си — горещ и влажен. Жетварите продължаваха да пищят, бухалът все още подвикваше.

Но ако наистина има... видение, продължи мисълта си, изглежда съвсем разумно да се възползва от него.

— Опитват се да го изкарат самоубийство — изрече на глас. — Застрахователната компания оспорва искането ни.

— Надявам се знаеш, че това са глупости. Бях невнимателен, разсеян. Претърпях злополука. — Сега в гласа на Рей имаше по-остри нотки, една нервност и раздразнителност, които младият мъж разпозна. — Не бих тръгнал по лесния път. А и трябваше да мисля за момчето.

— Сет син ли ти е?

— Мога да ти кажа, че ми принадлежи.

Усети болка едновременно в главата и сърцето, докато се извърещаше да се загледа отново към водата.

— Мама още е била жива, когато той е роден.

— Знам това. Никога не съм изневерил на майка ти.

— Тогава как...

— Трябва да го приемеш заради самия него. Знам, че го обичаш. Знам, че правиш всичко, на което си способен за него. Трябва да направиш и последната стъпка — да го приемеш. Той има нужда от теб, от всички вас.

— Нищо няма да му се случи — мрачно отвърна Филип. — Ще се погрижим за това.

— Той ще промени живота ти, ако му позволиш.

Филип се изсмя:

— Повярвай ми, вече го промени.

— Отново. И то по начин, който ще го подобри. Не се самоизолирай. И не се тревожи прекалено много за малкото ми посещение — дружелюбно го потупа по коляното Рей. — Говори с братята си.

— Да бе, ще започна да им разправам как съм си седял навън посред нощ и съм разговарял с... — Вдигна поглед и не видя нищо, освен лунната светлина по дърветата. — ... никой — довърши и уморено се излегна на тревата, вперил поглед в луната. — Господи, имам нужда от почивка!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не бива да бъде прекалено напрегната, напомни си Сибил. Или да се появи там твърде рано. Всичко трябва да изглежда непринудено. И трябва да е спокойна.

Реши да не взема колата. Ако отиде пеша покрай пристанището, ще прилича на случайно посещение.

За да се успокои, тръгна напосоки из пристанището. Хубавата съботна утрин на късното лято привличаше туристи. Те се разхождаха и разглеждаха също като нея, отбиваха се в малките магазинчета, спираха се да наблюдават платноходките или моторниците из залива. Никой не изглеждаше да бърза особено или да е тръгнал с определена цел.

„Това само по себе си, замисли се Сибил, представлява интересен контраст спрямо обичайния съботен ден в големия град, където дори и туристите сякаш ужасно бързат да стигнат от едно място до друго.“

Ето нещо, над което да се замисли, да анализира и може би да теоретизира в книгата си. И понеже действително го намираше за интересно, измъкна малкия диктофон от чантата си и тихо изреди няколко устни забележки и наблюдения.

Туристите изглеждаха съвсем спокойни, вместо да бързат да търсят развлеченията, за които бяха пристигнали. Местните жители бяха дружелюбни и търпеливи. Животът... забавя темпо, установи тя, за да влезе в ритъма, установен от хората тук.

Едва ли би могла да нарече малките магазинчета процъфтяващи и въпреки това в очите на търговците нямаше онзи тревожен, дебнещ поглед, характерен за продавачите, там където има много клиенти, а портфейлите са добре пазени.

Купи няколко картички за приятели и колеги в Ню Йорк, а след това, повече по навик, отколкото от необходимост, си избра една книга за историята на този край. Предполагаше, че ще ѝ помогне в изследването. Задържа се пред калаена фея с увиснала от изящните ѝ

пръсти миниатюрна кристална капка. Но устоя на изкушението, като си напомни, че в Ню Йорк може да си купи всичко, което си поиска.

„Крофорд“, изглежда, беше популярно място, така че влезе вътре и си купи сладолед. Така осигури занимание за ръцете си, докато измине няколкото пресечки до работилницата на братя Куин.

Много добре оценяваше значението на спомагателния реквизит. Всички го използват в безкрайната игра на живота. Чашата по време на коктейл, книжка джобен формат в метрото. Също и бижутата, помисли си, след като се улови да навива верижката около пръстите си.

Пусна я и се съсредоточи върху сладоледа с малинов сироп.

Бързо стигна до покрайнините на града. Пресметна, че крайбрежната ивица е дълга едва километър и половина.

Жилищните квартали бяха разположени в западна посока. Тесни улички със спретнати къщи и полянки. Ниски огради в задните дворове, удобни за простиране на прането и за размяна на клюки. Дърветата бяха големи и кичести, запазили все още наситеното тъмнозелено на лятото. Помисли си, че сигурно ще бъдат прекрасна гледка през есента.

Деца играеха в дворовете или караха велосипеди по наклонените алеи. Видя някакво момче, което влюбено лъскаше стар шевролет, припвяйки със съвсем леко фалшив глас онова, което слушаше от уокмена си.

Дългокрак пес с клепнали уши се втурна към една ограда, докато минаваше оттам, и се разлая с тих, дрезгав лай. Сърцето ѝ подскочи, когато огромните му лапи се опряха върху оградата. И продължи да върви.

Не знаеше много за кучетата.

Забеляза джипа на Филип на осеяния с дупки паркинг до работилницата. Имаше и един стар пикап. Вратите и част от прозорците на сградата бяха широко отворени. През тях долитаха стърженето на трионите и южняшкият ритъм от рока на Джон Фогърти.

„Хайде, Сибил! — каза си и пое дълбоко дъх. — Сега или никога!“

Пристъпи вътре и мигновено беше поразена от гледката на помещението. Беше огромно, прашно и ярко осветено, като сцена с прожектори. Братята Куин здраво се трудеха — Етан и Кам наместваха

някаква дълга, извита дъска върху това, което предположи, че ще бъде корпусът. Филип работеше с голям електрически трион.

Не видя Сет.

Зачуди се дали да не се измъкне, преди да са я забелязали. Ако племенникът ѝ го няма, ще бъде по-разумно да отложи посещението си, когато и той е тук.

Може да е отишъл някъде с приятели. Дали има приятели? Или може да си е у дома. Смята ли го за свой дом?

Преди да успее да вземе решение, електрическият трион спря и остави само Джон Фогърти да припява за красив мъж с кафяви очи. Филип отстъпи назад, вдигна предпазните очила, обърна се. И я видя.

Усмивката му беше толкова сърдечна и искрена, че тя изпита угризения на съвестта.

— Прекъсвам ли ви? — Сибил повиши глас, за да надвика музиката.

— Слава богу! — Филип изтупа ръце в джинсите си и тръгна към нея. — Цял ден съм затворен тук с тези двамата. Ти си ми спасението.

— Реших да се направя на турист. — Размаха торбичката с покупки, която носеше. — И си помислих да се възползвам от предложението ти да поразгледам.

— Надявах се да го направиш.

— Е... — Насочи поглед към корпуса. Така беше по-безопасно, отколкото да продължава дори и още миг да се взира в тези жълто-кафяви очи. — Значи това е лодка.

— Корпус. Или поне ще стане. — Хвана ръката ѝ. — Тази ще бъде за любителски риболов.

— Което ще рече?

— От онези лъскави лодчици, с които мъжете обичат да излизат в океана, за да демонстрират своята мъжественост, да ловят големи риби и да пият бира.

— Привет, Сибил — стрелна я с усмивка Кам. — Искаш ли работа?

Тя погледна към инструментите, острите им зъби, тежките дъски.

— Не мисля. — Лесно бе да отвърне на усмивката му, да отмести поглед към Етан. — Изглежда вие тримата знаете какво правите.

— Ние двамата знаем — посочи към себе си и Етан той. — Филип държим само от съжаление.

— Тук не ме харесват особено.

Тя се засмя и тръгна покрай корпуса. Разбираше основния замисъл, но не и самия процес.

— Доколкото разбирам, сега е обърнат обратно.

— Наблюдателна си. — Филип само се усмихна, когато го изгледа с извити вежди. — След като го наковем, ще го обърнем и ще започнем палубата.

— Родителите ви със строителство на лодки ли се занимават?

— Не, майка ни беше лекарка, а баща ни — преподавател в колеж. Но израснахме покрай лодки.

Усети ги в гласа му — обичта и скръбта. И се отвори от себе си. Възнамеряваше да го разпита по-подробно за родителите му, но не можа.

— Никога не съм се качвала на лодка.

— Изобщо?

— Предполагам, че в света има няколко милиона, които не са го правили.

— Искаш ли?

— Може би. Приятно ми е да наблюдавам лодките от прозореца на хотела. — Докато го изучаваше, корпусът се превърна в загадка, която трябваше да разгадае. — Как разбирате откъде да започнете да го правите? Предполагам, че работите по някакъв проект, план, схема или както там го наричате.

— Етан се е нагърбил с ролята на проектант. Кам го доизкусурява. Сет го чертае.

— Сет? — Пръстите ѝ здраво стиснаха дръжката на чантата. — Не каза ли, че е в средното училище?

— Точно така. Детето притежава талант да рисува. Ела да погледнеш тези!

Сега пък долови гордост в гласа му и това я смути. Като се опитваше да се овладее, тя го последва към отсрещната стена, където имаше рисунки на лодки, поставени в прости, дървени рамки. Бяха добри — много, много добри. Талантливи скици, нарисувани с молив, любов и талант.

— Той... рисувало ги е толкова малко момче?

— Да, добри са, нали? Тази е, която току-що завършихме. — Докосна с ръка стъклото. — А тази е, по която сега започваме да работим.

— Много е талантлив — изрече със свито гърло.

— Рисуваш ли?

— Малко, от време на време. Само хоби. — Наложих се да се извърне, за да се успокои. — Отпуска ме и ми помага в работата. — Сибил решително отметна косата си и се усмихна на Филип. — Е, къде е художникът днес?

— О, той...

Не довърши, тъй като две кучета влетяха в сградата. Младата жена инстинктивно отстъпи, когато по-малкото се насочи към нея. Нададе уплашен вик в мига, в който Филип размаха пръст и издаде строга команда.

— Стой мирен, идиот такъв! Няма да скачаш! Няма да скачаш! — повтори отново, но Фулиш вече се беше надигнал и беше опрял лапи точно под гърдите на Сибил. Тя леко се олюля и видя само големи, остри зъби.

— Добро куче — продума със заекване. — Хубаво куче.

— Глупаво куче — поправи я Филип и издърпа Фулиш за каишката. — Никакви обноски. Седни! Съжалявам — обърна се към Сибил, след като кучето покорно се пльосна на земята и протегна лапа. — Този е Фулиш.

— Ами, доста е... въодушевен.

— Не, името му е Фулиш и си е глупчо по характер. Ще стои така, докато не се здрависаш с него.

— О! Хм... — Леко стисна лапата му с два пръста.

— Няма да те ухапе. — Младият мъж леко наклони глава, забелязвайки страха в очите. — Съжалявам, боиш ли се от кучета?

— Ами... може би малко — от големи, непознати кучета.

— Да, наистина е непознат. Другият е Саймън и е значително по-възпитан. — Филип го почеса зад ушите, докато той кротко стоеше и се взираше в Сибил. — Този е на Етан, а Фулиш е на Сет.

— Разбирам. — Значи Сет има куче, беше единственото, което успя да си помисли, докато Фулиш отново й протягаше лапа, взирайки се в нея с нещо прилично на обожание. — Боя се, че не съм много наясно с кучетата.

— Тези са местна порода — или Фулиш поне донякъде е такъв. Не знам какви други примеси има. Сет, повикай кучето си, преди да е олигавило обувките на дамата.

Сибил бързо вдигна глава и видя момчето, което тъкмо влизаше през вратата. Слънцето падаше зад гърба му и лицето му оставаше в сянка. Видя само високо слабо момче, понесло голяма пазарска чанта и нахлупило черно-оранжева бейзболна шапка.

— Не се лигави много. Тук, Фулиш!

Незабавно и двете кучета скочиха и се втурнаха през помещението. Сет се пхна между тях, за да занесе чантата до поставения върху две рамки шперплат, който им служеше за маса.

— Не знам защо все аз трябва да ходя за обяд — оплака се той.

— Защото ние сме по-големи от теб — отвърна му Кам и бръкна в чантата. — Донесе ли ми студено телешко варено?

— Да.

— Къде ми е рестото?

Сет измъкна еднолитрова бутилка пепси, отвори я и отпи. След това се ухили.

— Какво ресто?

— Виж какво, малък крадльо, трябваше да ми върнеш поне два долара.

— Не знам за какво говориш. Сигурно пак си пропуснал да включиш разходите за носач.

Кам посегна към него, а Сет ловко се измъкна, като се смееше.

— Братска любов — весело подхвърли Филип. — Затова винаги давам на хлапето точни пари. Никога не връща рестото. Искаш ли да хапнеш нещо с нас?

— Не, аз... — Не можеше да откъсне очи от Сет. Сега той говореше с Етан, като правеше някакви широки и пресилени жестове със свободната си ръка, докато кучето бързо и игриво облизваше пръстите му. — Вече хапнах малко, но ти върви.

— Тогава нещо за пиене. Донесе ли ми водата, хлапе?

— Да, специалната ти вода! Чисто прахосване на пари. Майчице, ама в „Крофорд“ беше тъпкано.

„Крофорд“. Сибил осъзна, че може да са били там по едно и също време и са се разминали. Щеше да мине покрай него на улицата, без изобщо да го познае.

Сет премести поглед от Филип към Сибил и я изгледа любопитно.

— Лодка ли ще купувате?

— Не. — Не я позна, установи тя. Разбира се, че няма да я познае. Та тогава той беше почти бебе. — Просто разглеждам.

— Страхотно. — Върна се отново при чантата и измъкна един сандвич.

— Ъ-ъ... — „Говори му — нареди си тя. — Кажй нещо! Каквото и да е.“ — Филип тъкмо ми показваше рисунките ти. Чудесни са.

— Бива ги. — Сви едното си рамо, но на нея й се стори, че леко се изчерви от удоволствие. — Мога да направя и по-хубави, но все ми вадят душата.

Сибил се приближи до него. Сега вече го виждаше ясно. Очите му бяха сини, но по-наситено, по-тъмносиньо от нейните и на сестра й. Косата му беше по-тъмноруса от тази на малкото момченце на снимката, която носеше в себе си. На четири години светлите му косици се къдреха, а сега бе потъмняла и съвсем права.

Устата, отбеляза мислено. Няма ли някаква прилика в устата и брадичката?

— Такъв ли искаш да станеш? — Трябваше да го накара да продължат разговора. — Художник?

— Може би, но засега само убивам времето. — Отхапа от сандвича си и заговори с пълна уста: — Ние строим лодки.

Не си беше направил труда да си измие ръцете, забеляза Сибил, а и лицето му не беше много чисто. Предполагаше, че такива подробности като измиването на ръцете преди хранене остават на заден план в едно мъжко домакинство.

— Можеш да станеш конструктор.

— Сет, това е доктор Сибил Грифин. — Филип й подаде пластмасова чаша с вода. — Пише книги.

— Романи?

— Не точно — отвърна тя. — По-скоро наблюдения. В момента прекарвам известно време в района... да наблюдавам.

Той избърса уста с опакото на ръката си — същата ръка, която Фулиш беше облизал.

— Ще пишете книга за лодките?

— Не, за хората. За хората, които живеят в малки градчета, а в случая по-специално за хора, които живеят в малки крайбрежни градчета. Харесва ли ти — животът тук, имам предвид.

— Ами че харесва ми. Да живееш в голям град е гадно. — Вдигна бутилката с колата и отново отпи. — Хората, които живеят там, са кукувци. — Усмихна се. — Като Филип.

— Какъв си ми невежа, Сет. Тревожа се за теб.

Момчето изсумтя и отново отхапа от сандвича.

— Излизам на пристана. Там се навъртат няколко патици.

Хукна навън, следван от кучетата.

— Винаги има категорично мнение за всичко — иронично подхвърли младият мъж. — Предполагам, че на десет години виждаш света само в черно и бяло.

— Не харесва градския живот. — Усети, че нервността ѝ е изместена от любопитство. — Живял ли е с теб в Балтимор?

— Не. Прекарал е известно време там с майка си. — Изрече го мрачно и това накара Сибил да повдигне вежди. — Част от онази дълга история, за която ти споменах.

— Казах, че с удоволствие ще я чуя.

— Тогава приеми поканата ми за вечеря. Ще поговорим и ще се поопознаем.

Отправи поглед към вратата, през която беше излязъл Сет. Трябва да прекара повече време с него. Да наблюдава. А и трябва да чуе какво имат да кажат семейство Куин относно ситуацията. Защо да не започне с Филип?

— Добре. Ще ми бъде приятно.

— Ще те взема в седем.

Тя поклати глава. Изглеждаше напълно безопасен, напълно възпитан, но предпочиташе да не поема рискове.

— Не, ще се видим там. Къде е ресторантът?

— Ще ти запиша адреса. Можем да започнем обиколката от кабинета ми.

Получи се съвсем лесно, а трябваше да признае, че беше и интересно. Самата обиколка не им отне много време. След огромното работно помещение, където беше работилницата, нямаше почти нищо

друго, освен кабинета на Филип с размери на килер, малка баня и тъмно, разхвърляно складово помещение.

После Етан търпеливо ѝ обясни начина на гладко наковаване, ватерлиниите и оформянето на носа. Помисли си, че от него би излязъл чудесен учител с ясният му и прост начин на изразяване и търпението да отговаря на вероятно съвсем елементарните ѝ въпроси.

Наблюдаваше с искрено възхищение как мъжете придържат дървото в една кутия, после пускат пара, докато дъската се извие в желаната от тях форма. Кам показва как краищата се напасват.

Докато наблюдаваше Кам и Сет, беше принудена да признае, че са привързани един към друг. Ако беше попаднала съвсем случайно при тях, щеше да приеме, че са братя или може би баща и син. Толкова сърдечни бяха отношенията им.

Но пък в момента има външен човек, разсъждаваше мислено, и вероятно се стараят да се представят в най-добра светлина.

Ще види как ще се държат, когато свикнат с нея.

Кам подсвири тихо, след като Сибил си тръгна и многозначително изви вежди към Филип.

— Много е хубава, братко. Наистина е много хубава.

Филип се ухили насреща му и надигна бутилката с минерална вода.

— Не се оплаквам.

— Ще се задържи ли достатъчно, та да я...

— Ако има Господ.

Сет остави дъската до триона и изпъшка.

— Мамка му, да не искаш да кажеш, че ще вземеш да я сваляш? Ама вие само за това ли си мислите?

— Основната ни задача е да те тормозим. — Филип издърпа шапката му и го тупна с нея по главата. — А да мислим за жени е съвсем естествено.

— И накрая винаги се жените — отбеляза с отвращение Сет и се опита да си вземе шапката.

— Не искам да се женя за нея, просто искам да прекараме заедно една приятна, цивилизована вечер.

— И после да я свалиш — довърши момчето.

— Господи! Тия работи ги учи от теб — обърна се обвинително към Кам.

— Такъв си пристигна. — Прегърна през врата Сет. — Нали, братче?

Вече не се страхуваше, когато го докосваха. Ухили се.

— Поне мисля и за други неща, освен за момичета. Вие сте направо извратени.

— Извратени? — Филип сложи шапката му върху главата си, за да освободи ръцете си и ги потърка многозначително. — Хайде да хвърлим тази дребна рибка във водата.

— Не може ли да го направите по-късно? — попита Етан, докато Сет крещеше. — Или сам трябва да построя проклетата лодка?

— Тогава по-късно. — Филип се наведе, докато двамата със Сет се оказаха лице в лице. — И няма да знаеш кога, няма да знаеш къде и защо.

— Майчице, направо целият треперя!

„Днес видях Сет.“

Седнала пред компютъра, Сибил прехапа долната си устна, след това изтри първото изречение, което беше написала.

„Днес следобед установих контакт с въпросното лице.“

Така е по-добре, реши тя, по-обективно. Ако смята да подходи към ситуацията както трябва, най-добре е да възприема Сет като „въпросното лице“.

„Естествено, той не ме позна. Изглежда физически здрав. Има приятна външност, слаб е, но е много жилав. Глория винаги е била слаба, така че предполагам, е наследил нейния тип конструкция. Рус е като нея — или поне каквато беше, когато я видях за последен път.“

Беше много спокоен в мое присъствие. Знам, че някои деца се срамуват от непознати.

Макар че не беше в работилницата, когато отидох, пристигна скоро след това. Беше отишъл до магазина. От последвалите оплаквания и разговори стигам до заключението, че често го пращат да върши дребни услуги. Това може да се разглежда в два аспекта. Единият е, че братята Куин се възползват от присъствието на такова малко момче и съответно го използват. И вторият е, че така му внушават чувство за отговорност.

Истината най-вероятно е някъде по средата.

Има куче. Смятам, че това е обичайна, дори традиционна практика за деца, живеещи в предградията или в селски райони.

Притежава също талант да рисува. Това в известен смисъл ме свари неподготвена. Самата аз имам някакви заложби, също както и майка ми. Обаче Глория никога не е проявила някакви умения или интереси към изкуството. Този общ интерес може да се окаже пътят за установяване на връзка с момчето. Ще бъде необходимо да прекарам известно време насаме с него, за да мога да избира правилния начин на действие.

Въпросното лице, по мое мнение, се чувства добре със семейство Куин. Изглежда доволен и сигурен. Но все пак у него има известна грубост, малко е невъзпитан. На няколко пъти го чух да ругае. Един-два пъти му се направи забележка, докато през останалото време никой не му обърна внимание.

Не го накараха да си измие ръцете преди хранене и никой от останалите не го смъмри, че говори с пълна уста или храни кучетата от своя сандвич. Маниерите му в никакъв случай не могат да се нарекат ужасни, но и са далече от доброто възпитание.

Спомена, че предпочита да живее тук пред някой голям град. Всъщност прояви пълно презрение към градския живот. Съгласих се да вечерям с Филип Куин днес

и ще настоявам да разбере фактите за пристигането на Сет при тях.

От това, доколко тези факти съвпадат или се различават от предоставените ми от Глория, ще мога да преценя положението.

Следващата стъпка ще бъде да получа покана в дома на семейство Куин. Много държа да видя къде живее момчето, да наблюдавам него и останалите. И да се запозная с жените, които сега са част от временното му семейство.

Колебая се дали да се свържа със Социалните служби и да разкрия самоличността си, докато още не съм приключила с това лично разследване.“

Сибил се облегна назад и започна да барабани с пръсти по бюрото, докато преглеждаше бележките си. Всъщност почти нищо не бе научила за момчето. И грешката е нейна. Смяташе, че ще е подготвена за тази първа среща, но не беше.

След като го видя, остана безмълвна и натъжена. Момчето е неин племенник, родственик. И въпреки това са непознати. А това не беше ли колкото по вина на Глория, толкова и по нейна вина? Беше ли се опитала някога действително да установи връзка, да го включи в живота си?

Вярно е, че много рядко знаеше къде се намира, но беше ли се отклонила някога от пътя си, за да го намери — него или сестра си.

В редките случаи през годините, когато Глория я търсеше за пари — винаги за пари — тя всеки път я питаше за Сет. Но не беше ли се задоволила само с думите на Глория, че детето е добре? Беше ли поискала някога да говори с него, да го види?

Не ѝ ли беше просто по-лесно да изпрати парите със запис и отново да забрави за тях?

По-лесно, призна си. Защото единственият път, когато го допусна до себе си, единственият път, когато си позволи да отвори дома и сърцето си, той ѝ беше отнет. И това ѝ причини страдания.

Този път ще направи нещо. Ще направи каквото е нужно, каквото ще е най-добре. Но няма да си позволи прекалено емоционално

обвързване. В края на краищата не е нейно дете. Дори Глория да си запази родителските права, той отново ще изчезне от живота ѝ.

Но ще положи усилия, няма да избързва, ще се погрижи да бъде устроен добре. След това отново ще се върне към своя живот и към работата си.

Доволна от себе си, запази файла и отвори друг, за да продължи бележките си по книгата. В този момент телефонът на бюрото ѝ иззвъня.

— Да, доктор Грифин на телефона.

— Сибил. Доста време ми бе нужно да те открия.

— Майко! — Въздъхна и затвори очи. — Здравей!

— Имаш ли нещо против да ми кажеш какво правиш?

— Ни най-малко. Правя проучване за нова книга. Как си? Как е татко?

— Моля те, не обиждай моята интелигентност. Мисля, че се разбрахме, да стоиш настрана от тази долна историйка.

— Не. — Както винаги, когато се налагаше да влиза в конфликт с близките си, стомахът ѝ се присви. — Разбрахме се, че ти предпочиташ да стоя настрана. Аз реших, че предпочитам да не стоя. Видях Сет.

— Не ме интересува нито Глория, нито синът ѝ.

— Но мен ме интересуват. Съжалявам, че това те дразни.

— Нима си очаквала друго? Сестра ти избра своя път в живота и той вече не е част от моя. Няма да позволя да ме въвлекат в това.

— Нямам намерение да те въвличам. — Примирена, Сибил бръкна в чантата си и извади пластмасовата кутийка, в която държеше аспирин. — Никой не знае коя съм. И дори някой да направи връзката между мен и господин и госпожа Уолтър Грифин, от това трудно може да се стигне до Глория и Сет Делаутер.

— Може, ако някой прояви специален интерес. Нищо няма да постигнеш, като стоиш там и се опитваш да се намесиш, Сибил. Искам да се върнеш в Ню Йорк или да дойдеш в Париж. Може би ще послушаш баща си, ако не мен.

Младата жена глътна аспирин с вода, след това извади таблетка антиацид.

— Трябва да разбере как стоят нещата. Съжалявам.

Последва дълго мълчание, натезало от гняв и разочарование. Сибил затвори очи и зачака.

— Винаги си била моята гордост. Не съм допускала такова предателство от твоя страна. Ужасно съжалявам, че говорих с теб по този въпрос, и нямаше да го направя, ако знаех, че ще реагираш по такъв възмутителен начин.

— Той е едно десетгодишно момче, майко. Твой внук.

— Не ми е никакъв, нито на теб. Ако продължаваш така, Глория ще те накара да си платиш за това, което възприемаш като доброта.

— Мога да се оправя с Глория.

Сега в слушалката прозвуча смях — кратък и неустойчив като стъкло.

— Винаги си смятала така. И винаги си се лъгала. Моля те, по никакъв повод не се свързвай с мен или с баща си във връзка с това. Ще очаквам да ми се обадиш, когато се вразумиш.

— Майко... — Свободният сигнал накара Сибил да потръпне. Барбара Грифин винаги майсторски успяваше да има последната дума.

Младата жена бавно и внимателно преглътна хапчето антиацид. След това се извърна към екрана и се зае с работа.

ПЕТА ГЛАВА

Тъй като Сибил винаги беше точна, а почти всички останали на света никога не бяха, остана изненадана, че завари Филип на запазената от него маса.

Изправи се, усмихна ѝ се и ѝ поднесе една жълта роза — това я очарова и я направи подозрителна.

— Благодаря.

— Удоволствието е мое. Съвсем искрено. Изглеждаш прекрасно.

Беше положила известни усилия, но повече заради себе си, отколкото заради него. Обаждането на майка и я разстрои и я накара да се чувства виновна. Опита се да преодолее лошото си настроение, като положи значителни грижи за вида си.

Семплата черна рокля с квадратно деколте и дълги, тесни ръкави беше една от любимите ѝ. Единичният наниз перли беше наследство от баба ѝ по бащина линия. Беше прибрала косата си на кок и бе добавила сапфирени обици, купени в Лондон преди много години.

Знаеше добре, че това е своеобразна броня, в която представителките на пола се вмъкват за повече увереност и сила. Желаше и двете.

— Още веднъж благодаря. — Настани се на мястото срещу него и помириса розата. — Същото важи и за теб.

— Знам какви вина сервират тук — рече той. — Ще ми се довериш ли?

— За виното? Защо не?

— Добре. — Вдигна поглед към сервитьора. — Ще вземем бутилка от номер 103.

Сибил постави розата до подвързаното в кожа меню.

— Което ще рече?

— Много хубаво „Пуйи Фюис“. Спомням си, че обичаш бяло вино. Мисля, че това ще ти се стори доста по-качествено от онова, което пи в кръчмата.

— Марката е без значение.

Филип наклони глава и улови ръката ѝ.

— Нещо не е наред.

— Не. — Съзнателно изви устни. — Какво би могло да не е наред? Всичко е точно според предварителната реклама. — Извърна глава, за да погледне през прозореца, където се простираше заливът, тъмносин и възхитително развълнуван под порозовялото след залеза небе. — Прекрасен изглед, приятно местенце. — Отново го погледна. — Интересен събеседник за вечерта.

Не, помисли си той, вглеждайки се в очите ѝ. Нещо просто не беше наред. Воден от инстинкта си, Филип се приведе, хвана брадичката ѝ и леко докосна с устни нейните. Тя не се отдръпна. Целувката беше непринудена, уверена, изкусна. И много утешителна. След като той се отдръпна назад, младата жена изви вежди.

— А това беше за...

— Защото ми се стори, че имаш нужда.

Тя стисна ръцете си в скута.

— Още веднъж ти благодаря.

— На вашите услуги. Всъщност... — Пръстите му съвсем леко засилиха натиска си върху лицето ѝ, а този път целувката се задълбочи малко повече и продължи малко по-дълго.

Устните ѝ несъзнателно се разтвориха под неговите. Дъхът ѝ секна, а пулсът ѝ заби неравномерно, докато зъбите лекичко дращеха, а езикът му предизвикваше нейния в бавен, възбуждащ танц.

Когато той се отдръпна, тя едва успя да изрече:

— А това беше за?

— Предполагам, че аз имах нужда.

Устните му лекичко се отъркаха в нейните, преди Сибил да си възвърне присъствието на духа, за да постави ръка на гърдите му. Ръка, установи тя, която искаше да сграбчи в юмрук меката материя на ризата му и да го задържи, вместо да го отблъсне.

Но го отблъсна. Трябва да се справи с него, напомни си тя. Да запази контрол над положението.

— Мисля, че като предястие това беше много възбуждащо за апетита. Но трябва да поръчаме.

— Кажи ми какво не е наред. — Иска да знае, осъзна той. Иска да помогне, иска да изтрие тези сенки от невероятно ясните ѝ очи и да ги накара да се усмихнат.

Не очакваше толкова бързо да се увлече по нея.

— Няма нищо.

— Разбира се, че има. И нищо не действа по-терапевтично от изповедта пред близък непознат.

— Прав си. — Отвори менюто. — Но повечето близки непознати не се интересуват особено от нечии дребни проблеми.

— Аз се интересувам от теб.

Усмихна се и премести поглед към лицето му.

— Харесвам ти. Това невинаги е едно и също.

— Мисля, че за мен важат и двете.

Взе ръката ѝ, задържа я, докато им поднасяха виното, докато обръщаха етикета, за да получат одобрението му. Изчака, без да откъсва очи от нея, докато наливаха в чашата му малко вино. Вдигна я и отпи, все така загледан в нея.

— Отлично е. Ще ти хареса — прошепна ѝ, докато пълнеха чашите им.

— Прав си — отвърна му, след като отпи. — Много ми харесва.

— Да ви предложи специалистите ни тази вечер — обади се обслужващият ги сервитьор и докато ги изреждаше, те продължиха да седят със склучени ръце, с впити погледи.

Сибил реши, че е чула приблизително по една от всеки три думи. Филип имаше най-невероятните очи. Като старо злато, като нещо, което е виждала в някоя картина в Рим.

— Ще взема смесена салата с винегрет и специалната ви риба за днес, на скара.

Продължаваше да я гледа, а устните му леко се извиха, докато притегляше ръката ѝ през масата, за да целуне дланта ѝ.

— Същото. И не бързайте. Много ми харесва — изрече вече само на Сибил, докато сервитьорът се отдалечаваше. — И ми е много интересно. Говори ми.

— Добре. — След като рано или късно ще се изправят един срещу друг, може и да се окаже полезно да се опознаят. — Аз съм добрата дъщеря. — Лекичко се усмихна. — Послушна, възпитана, с добро образование, с професионални успехи.

— Но това е голямо бреме.

— Да, би могло да бъде. Разбира се, много добре знам, че на този етап от живота вече не бива да се оставям да бъда ръководена от

очакванията на родителите ми.

— Но — вметна Филип и леко стисна пръстите й — продължаваш да го правиш. Всички го правим.

— Ти?

Помисли си как седеше край водата и разговаряше с мъртвия си баща.

— Разбира се. В моя случай обаче тези родители не са ми дали живот. Те ми дадоха живота — този живот. В твоя — продължи замислено, — след като ти си добрата дъщеря, има ли и лоша?

— Сестра ми винаги е била трудна. Със сигурност беше разочарование за родителите ми. И колкото повече се разочароваха от нея, толкова повече очакваха от мен.

— Трябвало е да си свършена.

— Точно така, а аз не мога. — Искаше да бъде, опита се, но не можа. Кое то, естествено, бе равностойно на провал. Как би могло да бъде другояче?

— Съвършенството е досадно — заяви Филип. — И стряскащо. Защо да се опитваме да бъдем и двете? И какво стана? — допълни, след като тя само се намръщи.

— Всъщност нищо особено. Точно в момента майка ми ми е сърдита. Ако отстъпя и направя така, както иска... е, не мога. Просто не мога.

— И затова се чувстваш виновна, тъжна и разкаяна.

— И уплашена, че нищо вече няма да е същото между нас.

— Толкова зле?

— Би могло да стане — тихо продума Сибил. — Благодарна съм им за всичко, което ми дадоха, за възпитанието, образованието. Доста пътувахме, така че видях голяма част от света и от различните култури още като дете. Това се оказа неоченимо в работата ми.

Възможности, помисли си Филип. Възпитание, образование и пътешествия. Никъде не включи любов, нежност, радост. Чудеше са дали си дава сметка, че описанието й приляга повече за някое училище, отколкото за семейство.

— Къде си израснала?

— Хм. И тук, и там. Ню Йорк, Бостън, Чикаго, Париж, Милано, Лондон. Баща ми изнасяше лекции и даваше консултации. Той е психиатър. Сега живеят в Париж — любимия град на майка ми.

— Угризения от далечно разстояние.

Това я накара да се разсмее.

— Да. — Облегна се назад, докато им сервираха салатите. Странно наистина, но се почувства малко по-добре. Струваше ѝ се, че измамата ѝ няма да е толкова голяма, след като му разказа нещо за себе си. — А ти си израснал тук.

— Дойдох на тринайсет години, когато семейство Куин ми станаха родители.

— Станаха?

— Това е част от дългата история. — Вдигна чашата си с вино. Обикновено, ако споменаваше за тази част от живота си пред жена, разказваше внимателно редактирана версия. Не точно лъжа, но и далече от подробно представяне на живота си преди семейство Куин.

Странно наистина, но се изкуши да разкаже на Сибил цялата — неприятна и неразкрасена — истина. Поколеба се за момент, след това се спря на нещо средно между двете.

— Израснах в Балтимор, в лоша среда. Забърках се в неприятности, доста сериозни неприятности. На тринайсетгодишна възраст бях тръгнал и към пропастта. Семейство Куин ми дадоха шанс да променя всичко това. Взеха ме, доведоха ме в Сейнт Кристофър. И станаха моето семейство.

— Осиновили са те. — Разполагаше с тази информация от разследването си на всичко, което успя да намери за Реймънд Куин. Но там не откри обяснението.

— Да-а. Вече си имаха Кам и Етан, но намериха място за още един. Отначало никак не им беше лесно с мен, но не се отказаха. Не знам някой от тях някога да се е предал пред какъвто и да е проблем.

Представи си баща си — слаб и умиращ в болничното легло. Дори тогава грижата на Рей беше за синовете му, за Сет. За семейството.

Сибил изрече:

— Когато ви видях за пръв път тримата... разбрах, че сте братя. Всъщност няма физическа прилика, но то е нещо, което се усеща. Бих казала, че сте пример за това как средата преодолява наследствеността.

— По-скоро пример за това, какво могат да направят двама благородни и упорити хора за три изоставени момчета.

Младата жена отпи от виното, за да събере смелост, преди да попита:

— А Сет?

— Изоставено момче номер четири. Опитваме се да направим за него онова, което биха направили родителите ни, което баща ни ни помоли да направим. Майка ми умря преди няколко години. Четиримата останахме... малко объркани. Беше невероятна жена. Едва ли успяхме да я оценим достатъчно, докато беше с нас.

— Мисля, че да. — И трогната от думите му, тя му се усмихна. — Сигурна съм, че се е чувствала много обичана.

— Надявам се. След като я загубихме, Кам замина за Европа. Състезаваше се — лодки, коли, всичко. Доста добре се справяше. Етан остана. Купи си къща. Много е привързан към залива. Аз се върнах в Балтимор. Бившето градско чедо — допълни с усмивка.

— Тихото пристанище.

— Точно така. Понякога идвах да прекарам отпуската си или някой уикенд тук, но не е същото.

— А би ли искал да бъде? — Тя помнеше вълнението си, когато замина в колежа. Да бъде самостоятелна, да не претеглят и да съдят всяка нейна дума и движение. Свобода.

— Не, но имаше, и все още има моменти, когато ми липсва онова, което беше. Никога ли не си спомняш за някое прекрасно лято? Когато си на шестнайсет, шофьорската ти книжка е чисто новичка и целият свят е твой.

Сибил се засмя, но поклати глава. На шестнайсет години нямаше шофьорска книжка. Същата година живееха в Лондон, доколкото си спомняше. Имаше униформен шофьор, който да я води там, където ѝ бе позволено да отиде — освен ако не успееше да се измъкне и да се повози на метрото. Това бе малкият ѝ бунт.

— Шестнайсетгодишните момчета — заговори, докато вдигаха салатите и им сервираха ордъовъра — изпитват по-силна емоционална обвързаност към колите си, отколкото шестнайсетгодишните момичета.

— На тази възраст за момчето е по-лесно да си намери момиче, ако разполага с превозно средство.

— Съмнявам се, че с или без кола си имал някакви проблеми в това отношение.

— Трудно е да се натискаш на задната седалка, ако нямаш такава.

— Разбира се. Значи сега си се върнал отново, братята ти също.

— Да. Баща ми взе Сет при малко странни и не напълно изяснени обстоятелства. Неговата майка... ами и без това ще чуеш клюките, ако останеш известно време тук.

— О? — Сибил набоде от рибата си, като се надяваше, че ще успее да я преглътне.

— Баща ми преподаваше английска литература в местния колеж. Преди по-малко от година някаква жена го посетила. Срещата им била насаме, така че не знаем подробности, но явно не е била особено приятна. След това отишла при декана и обвинила баща ми в сексуална злоупотреба.

Вилицата на Сибил изтрака върху чинията. Вдигна я възможно най-непринудено.

— Трябва да е било много тежко за него, за всички ви.

— Тежко не е най-точната дума. Твърдяла, че била студентка тук преди години и по онова време той поискал сексуална услуга срещу оценки, преследвал я, имал връзка с нея.

Сибил здраво стисна вилицата, докато пръстите я заболяха.

— Имала е връзка с баща ти?

— Не — твърди, че е имала. По онова време майка ми трябва да е била жива — изрече почти на себе си. — Във всеки случай никъде не е регистрирано, че тази жена е посещавала университета. Баща ми преподава там повече от двайсет и пет години и никой не го беше обвинявал в непочтеност. Тя се е опитала да съсипе репутацията му и успя да остави петно.

Разбира се, че няма нищо вярно в това, унило си помисли Сибил. Обичайният номер на Глория. Да обвини, да навреди, да избяга. Но все пак ще трябва да продължи да играе ролята си.

— Защо? Защо ще го прави?

— За пари.

— Не разбирам.

— Баща ми ѝ е дал пари, много пари. За Сет. Тя е майката на Сет.

— Искаш да кажеш, че е... продала сина си срещу пари? — Дори и Глория не би могла да направи нещо толкова ужасно, каза си. Разбира се, дори и Глория! — Трудно е за вярване.

— Не всички майки притежават майчински чувства. — Сви рамене. — Написал чек за няколко хиляди на името на Глория Делаутер — така се казва тя — и заминал за два-три дни. Върнал се със Сет.

Тя взе чашата с вода и отпи. „Дойде и взе Сет — беше изридала пред нея Глория. — Взеха ми Сет. Трябва да ми помогнеш.“

— След около два месеца — продължи Филип — изтеглил почти всичките си спестявания в разплащателни чекове. Връщал се от Балтимор, когато катастрофирал. Почина.

— Толкова съжалявам — изрече думите почти безгласно, осъзнавайки безсилието им.

— Държеше се, докато Кам пристигна от Европа. Помоли ни да задържим Сет, да се погрижим за него. Правим всичко възможно, за да спазим обещанието си. Не мога да кажа, че отначало не ни беше трудно — допълни, вече леко усмихнат. — Но пък изобщо не ни беше скучно. Завръщането отново тук, започването на бизнеса с лодките, не е чак толкова лошо. От цялата работа Кам се ожени — добави с усмивка. — Анна е социален работник, отговаря по случая на Сет.

— Наистина? Значи отскоро се познават.

— Предполагам, че когато те прихване, просто те прихваща. Времето няма значение.

Винаги беше смятала, че има. За да бъде успешен, бракът изисква предварително планиране, внимание и опознаване на партньора, убеденост в съвместимостта, преценка на личните стремежи.

Но пък тази част от живота на братята Куин не е нейна грижа.

— Ама че история! — С болка в сърцето се запита дали това е истината. Трябваше ли да вярва, че сестра ѝ е продала своя син?

Накрая реши, че истината сигурно е някъде по средата. Обикновено е така.

Филип не знаеше, че в момента е сигурна в това. Той няма и представа какво е била Глория за Реймънд Куин. Когато към цялата бъркотия се прибави и този факт, как ще се промени всичко останало?

— На този етап нещата се подреждат добре. Детето е щастливо. Скоро ще получим постоянно настояничество. А и да бъдеш поголемият брат има своите предимства. Има кого да командваш.

Трябва да помисли. Трябва да отхвърли чувствата и да помисли. Но първо трябва да изкара вечерта докрай.

— Той какво смята по въпроса.

— Чувства се прекрасно. Може да се оплаква на Кам или на Етан от мен, на мен от тях двамата. Знае как да го прави. Сет е много умен. Когато баща ми го е записвал в училището, са му направили тестове. Практически е извън скалата. Знаеш ли с какъв успех завърши миналата година? С пълно отличие.

— Наистина? — Усети, че се усмихва. — Сигурно се гордееш с него.

— Разбира се. И със себе си. Тъй като аз се потях над домашните му. Доскоро бях забравил до каква степен мразя уравненията. А сега, след като ти разказах дългата си история, защо не ми кажеш какво мислиш за Сейнт Кристофър?

— Още се ориентирам в обстановката.

— Означава ли това, че ще останеш за известно време?

— Да, за известно.

— Не можеш да опознаеш истински един крайбрежен град, ако не излезеш в морето. Защо не дойдеш да поплаваме утре?

— Не трябва ли да се връщаш в Балтимор?

— В понеделник.

Поколеба се, после си напомни, че именно за това беше дошла тук. Ако иска да открие истината, не може да се отказва сега.

— Ще ми бъде приятно. Но не мога да гарантирам какъв моряк ще излезе от мен.

— Ще разберем. Ще мина да те взема към десет, десет и половина?

— Става. Предполагам, че всички плавате в морето.

— Включително и кучетата. — Разсмя се при изписалото се на лицето ѝ изражение. — Няма да ги взимаме с нас.

— Не се страхувам, просто не съм свикнала с тях.

— Значи никога не си имала куче?

— Не.

— Котка?

— Не.

— Златна рибка?

Разсмя се и поклати глава.

— Не. Често се местехме от едно място на друго. Имах една съученичка в Бостън, на която кучето веднъж си роди кученца. Бяха много сладички. — Странно, че си го спомни сега. Тогава отчаяно ѝ се искаше да вземе едно от тези кученца.

Беше невъзможно, разбира се: антични мебели, важни гости, социални ангажименти. „И дума да не става“ — отсече майка ѝ и с това се приключи.

— Сега пък аз доста често се местя. Не е практично.

— Къде ти харесва най-много? — попита той.

— Нагаждам се. Където се установя, обикновено ме устройва, докато не се окажа на друго място.

— И в момента това е Сейнт Кристофър.

— Очевидно. Интересно е. — Отправи поглед през прозореца: изгряващата луна се отразяваше във водата. — Мястото е спокойно, но не е заспало. Настроението се променя, както се променя водата. Само след още някой ден ще бъда в състояние да различавам местните жители от туристите. И рибарите от всички останали.

— Как?

— Какво как? — Погледна го разсеяно.

— Как можеш да различиш едните от другите?

— Само по някои най-обща наблюдения. Мога да наблюдавам пристанището от прозореца на стаята си. Туристите са по двойки, най-често са целите семейства, рядко някой е сам. Разхождат се или пазаруват. Наемат лодки. Общуват помежду си или в своята група. Повечето носят фотоапарати, карти или може би бинокли. Местните жители имат някаква цел: работа, поръчка. Понякога се спират да поздравят някой съсед. Можеш да ги видиш как отново поемат по пътя си, щом приключат разговора.

— Защо гледаш през прозореца?

— Не разбирам въпроса.

— Защо не слезеш долу на пристанището.

— Ходих. Но обикновено наблюдателят получава по-ясна представа, когато участва.

— Смятах, че получаваш по-разнообразна и по-лична представа, ако си там. — Вдигна поглед, когато сервитьорът пристигна да долее вино в чашите им и да им предложи десерт.

— Само кафе — реши Сибил. — Без кофеин.

— Същото. — Филип се приведе напред. — В онзи раздел в книгата ти за изолацията като начин за оцеляване — примерът, който използваш с легналия на тротоара човек. Как хората извърщат поглед и го заобикалят. Как някои може и да се поколебаят, преди да отминат.

— Необвързване. Дистанциране.

— Точно така. Но накрая някой все ще се спре и ще се опита да помогне. Щом един човек наруши изолацията, останалите също започват да се спират.

— Щом се наруши изолацията, става по-лесно, дори необходимо за останалите да се присъединят. Първата стъпка е най-трудната. Проведох този експеримент в Ню Йорк, Лондон и Будапеща — навсякъде със сходен резултат. Той произтича от урбанистичния начин за оцеляване чрез избягване на зрителния контакт на улицата, чрез отхвърляне на чуждото извън нашето зрително поле.

— С какво е по-различен онзи човек — първият, който спира да помогне?

— Неговият инстинкт за оцеляване още не е станал по-силен от състраданието му. Или импулсивният му инстинкт се задейства по-лесно.

— Това да. Тези хора участват в живота. Не просто преминават или се намират там. Участват.

— И смяташ, че понеже аз наблюдавам, не участвам.

— Не знам. Но мисля, че наблюдаването от разстояние не е толкова пълноценно, колкото изживяването отблизо.

— Аз се занимавам с наблюдение и го намирам за пълноценно.

Премести се по-наблизо и продължи да я гледа право в очите.

— Но ти си учен. Правиш експерименти. Защо не опиташ един експеримент с мен.

Тя сведе поглед, загледа се как пръстите му си играят с нейните и усети как възбудата бавно се разгаря.

— Това е много оригинален начин да ми предложиш да спя с теб.

— Всъщност нямах предвид точно това — макар че ако си съгласна, аз съм готов. — Усмихна ѝ се, докато тя предпазливо поглеждаше към лицето му. — Възнамерявах да ти предложа да се поразходим из пристанището, след като приключим с кафето. Но ако предпочиташ да спиш с мен, можем да стигнем до стаята ти в хотела за... о, точно за пет минутки.

Не се отдръпна, когато главата му се приведе към нейната, когато устните му се допряха до нейните. Усещането носеше прохлада със спотаено обещание за жар — ако тя го пожелае. И тя го желаше — сама се изненада колко много го иска точно в този момент. Желаше разпалването и изгарянето — страстта, която ще надмогне напрежението, тревогата и съмненията ѝ.

Но беше възпитана да се владее и сега постави леко ръка на гърдите му, за да сложи край на целувката и на изкушението.

— Мисля, че една разходка би била много приятна.

— Тогава ще се разходим.

Искаше още. Филип знаеше, че няколкото целувки ще пробудят желанието му. Но не очакваше това желание да е чак толкова остро, чак толкова нетърпимо. Може би това отчасти си е чисто честолюбие, разсъждаваше той, докато я хващаше за ръка, за да се разхождат по тихия кей. Тя беше толкова хладна и сдържана. Това го накара да се пита какво ли би станало, ако отстрани цялото това благоразумие и открие жената отдолу. Да си пробие път отдолу, до голите чувства и инстинктите.

Едва не се изсмя сам на себе си. Честолюбието му беше накърнено. Защото, доколкото му беше известно, този хладен, сдържан отговор беше всичко, което възнамеряваше да му даде доктор Грифин.

Така тя се превръщаше в предизвикателство, на което щеше да му бъде много трудно да устои.

— Разбирам защо кръчмата е толкова посещавано място — погледна го с усмивка тя. — Часът е едва девет и половина, магазините са затворени, а лодките са закотвени. Тук-там се срещат хора, които се разхождат. Почти всички вече са си вкъщи.

— През лятото е малко по-оживено. Захлажда се, не ти ли е хладно?

— Ммм. Съвсем не. Ветрецът е много приятен. — Спря и се загледа към поклацащите се мачти на лодките. — Тук ли държите лодката си?

— Не, имаме си пристан у дома. Ето това е скипджакът на Етан.

— Къде?

— Той е единственият скипджак в Сейнт Кристофър. В целия залив са останали само още около две дузини. Ето там — посочи. — С единичната мачта.

За неопитното ѝ око платноходките не се различаваха една от друга. Големината и украсата им бяха различни, но по същество всичките си бяха лодки.

— Какво е скипджак?

— Води произхода си от плоскодънните скифове за ловене на раци в залива. — Притегли я по-близо, докато говореше. — После започнали да ги удължават и да ги правят с V-образен корпус. Трябвало да са лесни и евтини за построяване.

— Значи ходят на лов за раци с тях?

— Не, рибарите използват главно моторни лодки за прибирането на раците. Скипджакът е за стриди. Още в началото на деветнайсети век в Мериленд бил издаден закон, който разрешавал да се събират стриди само с плавателни съдове с платна.

— За да ги предпазят от изчезване?

— Точно така. Оттам е дошъл и скипджакът и е оцелял до днес. Но няма много. А и стридите са малко.

— Брат ти още ли го използва?

— Да-а. Неприятна, студена, тежка и безнадеждна работа.

— Говориш като човек с опит.

— Прекарал съм известно време с тази лодка. — Спря близо до палубата и обви ръка около талията на Сибил. — Да излезеш в морето през февруари, вятърът да те пронизва, да подскачаш по високите вълни на някоя зимна буря... общо взето, предпочитам да съм в Балтимор.

Тя се позасмя и огледа лодката. Беше много стара и груба, сякаш беше от друга епоха.

— Без дори да съм стъпвала в нея, ще се съглася с теб. И защо подскачаш по високите вълни през зимата, вместо да си в Балтимор?

— Нямам представа.

— Значи да разбирам, че това не е лодката, с която ме покани да излезем утре.

— Не, онази е прелестна кокетна платноходчица. Знаеш ли да плуваш?

Сибил изви вежди.

— Това намек за моряшките ти способности ли е?

— Не, само въпрос. Водата е прохладна, но не толкова студена, че да не можеш да се погмуркаш, ако искаш.

— Не съм си взела бански.

— И какъв ти е проблемът?

Тя се засмя и отново тръгна напред.

— Смятам, че плаването с лодка е достатъчно за един ден. Имам малко работа, която искам да довърша тази вечер. Много ми беше приятно.

— На мен също. Ще те изпратя до хотела.

— Няма нужда. Съвсем наблизо е.

— Въпреки това.

Не възрази повече. Нямахше намерение да му позволи да я изпрати до вратата или да я придума да го пусне в апартамента си. Общо взето, смяташе, че се справя много добре и с него, и с една доста трудна и объркана ситуация. Ако се прибере рано, ще има време да подреди мислите и чувствата си, преди отново да се видят на следващия ден.

А и щом като лодката е закотвена до къщата им, съществува вероятност отново да види Сет.

— Ще слеза долу утре сутринта — изрече на глас, като спря на няколко крачки от входа към фойето. — Към десет?

— Чудесно.

— Трябва ли да си взема нещо? Освен хапчета срещу повръщане. Филип се усмихна.

— Аз ще се погрижа за всичко. Приятни сънища.

— На теб също.

Подготви се за леката целувка за лека нощ. Устните му бяха нежни, ненастойчиви. Доволна и от двамата, тя се успокои и понечи да се отдръпне.

И тогава ръката му я улови здраво за тила и в един шеметен миг целувката стана гореща, неудържима и опасна. Ръката, която бе поставила на рамото му, се сви в юмрук, като сграбчи сакото му, вкопчи се в него за равновесие, тъй като краката ѝ се подкосиха. Главата ѝ се замая, а пулсът ѝ се ускори.

Някой простена — тихо, дълбоко и продължително.

Всичко продължи само секунди, но беше разтърсващо и изгарящо като жигосване. Видя изумената възбуда в очите ѝ, когато се отвориха и се впериха в неговите. И усети болезненото и пронизващо желание да се впива с нова сила във вътрешността му.

Този път нямаше хладен, овладян и сдържан отклик. Един пласт беше свален, отбеляза мислено и очерта с палец лицето ѝ.

— Ще се видим утре сутринта.

— Да, лека нощ. — Съвзе се бързо, усмихна му се и се обърна. Но докато се вмъкваше във фоайето, притисна с ръка стомаха си.

Този път сметките ѝ излязоха погрешни, призна си. Опита се да си поеме бавно и равномерно дъх, докато вървеше към асансьора. Той не се оказа толкова уравновесен, възпитан и безобиден, колкото изглеждаше на пръв поглед. Имаше нещо много по-първично и далеч по-опасно под красивата му външност.

И каквото и да беше то, Сибил го намираще твърде примамливо.

ШЕСТА ГЛАВА

Също като да караш мотоциклет, или да се любиш, помисли си Филип, докато лавираше и се провираше между малобройните лодки из залива към един свободен кей на пристана. Беше минало известно време, откакто не беше плавал сам, но не беше забравил как става. Обаче за сметка на това беше забравил колко приятно е усещането да се носиш по водата под лекия бриз в неделната утрин, когато слънцето е топло, а водата — синя и наоколо отекуват пронизителните писъци на чайките.

Ще трябва отново да започне да отделя време за такива прости удоволствия. Тъй като днес беше първият ден, в който щеше да почива от повече от два месеца насам, възнамеряваше да се възползва максимално от него. Да прекара добре няколкото часа из залива в компанията на интригуващата доктор Грифин.

Отправи поглед към хотела и се опита да определи кой е нейният прозорец. Според това, което му беше казала, той гледаше към морето. Осигуряваше ѝ изглед към живота, който пулсира там, и нужната дистанция за изследването ѝ.

След това я видя, застанала на малкото балконче. Лъскавите ѝ тъмни коси бяха прибрани назад, около главата имаше ореол от слънчеви лъчи, лицето ѝ беше сдържано и непроницаемо от разстояние.

Не чак толкова сдържано, помисли си Филип и си спомни последната наелектризираща целувка. Не, нямаше нищо сдържано в дългия, гърлен стон, нищо резервирано в бързото, неудържимо потръпване на тялото ѝ, притиснато в неговото, в този инстинктивен, непредумишлен сигнал на кръвта, която зове кръв.

Очите ѝ не бяха хладни, нито загадъчно далечни, когато откъсна устни от нейните и погледна в тях. Бяха леко замъглени и малко объркани. И така ставаха още по-интригуващи.

Не успя напълно да се освободи от усещането за нея — нито докато пътуваше към къщи, нито през нощта, нито сега, виждайки я

отново. И като знае, че стои и се оглежда за него.

„Какво виждате, доктор Грифин? — запита я мислено Филип. — И какво възнамерявате да предприемете?“

Усмихна ѝ се и ѝ махна с ръка, за да ѝ покаже, че я е видял. После се зае с маневрата за акостиране.

Веждите му се извиха с изненада, когато видя застаналия на дока Сет в очакване да закрепил въжетата.

— Какво правиш тук?

Момчето прехвърли примката през стълба.

— Пак изпълнявам ролята на момче за всичко. — В гласа му се долавяше нотка на досада, но всъщност трябваше да вложи известно старание, за да се получи. — Изпратиха ме от работилницата. За понички.

— Така ли? — Филип сковано стъпи на пристана. — Истинска отрова за кръвта.

— Хората не гризат кора от дърво за закуска — изсумтя Сет. — Само ти.

— И ще съм още силен и хубав, когато ти станеш съсухрен старец.

— Може, но на мен ще ми е по-готино.

Филип дръпна бейзболната му шапка и леко го тупна с нея по главата.

— Зависи, приятел, каква е дефиницията ти за готино.

— Предполагам, че според теб означава да сваляш гражданки.

— Тази е само една от тях. Друга е да те дебна за домашното. Завърши ли „Джони Тримейн“ за читателския си дневник?

— Да, да, да — изви очи Сет. — Човече, никога ли нямаш почивен ден?

— Как, след като животът ми е посветен на теб? — Когато Сет изсумтя, Филип само се усмихна. — Е, как ти се стори?

— Добре беше. — След това сви рамо — характерно движение за Куин. — Доста добре беше.

— По-късно довечера ще подготвим някои бележки за устното ти изказване.

— Неделната вечер е любимата ми от седмицата — заяви с подигравателна усмивка момчето. — Защото означава, че няма да те има цели четири дни.

— Стига! Знаеш, че ще ти липсвам.

— Друг път!

— Броиш часовете, докато се върна у дома.

Сет едва се сдържа да не се изсмее.

— Как ли пък не! — После наистина се разсмя, защото Филип го улови през кръста.

Сибил чу радостните смехове, докато се приближаваше към тях. Видя широката усмивка на лицето на Сет и трепна. Какво прави тук? Какво се надява да постигне? И как би могла да си замине, преди да е разбрала?

— Добро утро.

Стреснат от гласа ѝ, Филип погледна към нея и за момент отклони вниманието си — напълно достатъчно лакътят на Сет да се забие в слабините му. Изпъшка, здраво обви ръка около врата му и се наведе ниско към него.

— Ще се наложи да те натупам по-късно — заяви с театрален шепот. — Когато няма свидетели.

— Ще ти се! — Зачервено от удоволствие, момчето намести здраво шапката на главата си и се престори на разсеяно. — Някои от нас ще бачкат днес.

— А някои няма.

— Мислех, че ще идваш с нас — обърна се Сибил към Сет. — Би ли искал?

— Тук аз съм само един роб. — Той отпрати изпълнен с копнеж поглед към лодката, след това сви рамене. — Трябва да правим корпуса. Освен това красавецът сигурно ще я преобърне.

— Умник! — Филип посегна към него, но Сет се измъкна през смях.

— Надявам се, че знае да плува! — извика и побягна.

Когато младият мъж отново се извърна към Сибил, тя хапеше долната си устна.

— Няма да я преобърна.

— Ами... — Сибил стрелна с очи лодката. Изглеждаше ужасно малка и нестабилна. — Мога да плувам, така че предполагам всичко е наред.

— Господи, това хлапе се опитва да унищожи репутацията ми. Карал съм лодка повече години, отколкото братчето ми е живяло.

— Не му се сърди.

— А?

— Моля те, не му се сърди. Сигурна съм, че просто се шегуваше с теб. В никакъв случай не искаше да прояви неуважение.

Филип остана загледан в нея. Беше пребледняла, а ръката ѝ нервно извиваше тънката златна верижка, която носеше на врата си. В гласа ѝ се долавяше уплаха.

— Сибил, изобщо не му се ядосвам. Просто се шегувахме. Отпусни се! — Озадачен, леко потърка страната ѝ. — Заяждането е само начин да покажем привързаността си.

— О! — възкликна едновременно с облекчение и със смущение. — Предполагам това е, защото никога не съм имала братя.

— Те щяха да се заемат със задачата да превърнат живота ти в ад. — Наведе се и леко докосна устните ѝ със своите. — Това е традиция.

Стъпи в лодката и протегна ръка. След кратко колебание тя му подаде своята.

— Добре дошла на борда.

Палубата се разклати под краката ѝ.

— Благодаря. Имам ли някаква задача?

— Засега седни, отпусни се и се наслаждавай.

— С това ще се справя.

Поне така се надяваше. Седна на една от тапицираните пейки и здраво се вкопчи в нея, след като Филип отиде да освободи въжето. Всичко ще мине добре, уверяваше се сама. Ще бъде забавно.

Нали го видя как доплава до пристанището, или дока, или както там го наричаха? Изглеждаше много опитен. Дори малко самонадеян, би казала, по начина, по който оглеждаше хотела, докато я видя да стои на балкончето ѝ.

Имаше някаква глупава романтика в това, каза си сега. Как се носеше с лодката по блесналата на слънцето вода, как се оглежда за нея, как я забелязва. После леката усмивка и помахването. И ако сърцето ѝ леко подскочи, това бе съвсем разбираема и човешка реакция.

В края на краищата колко беше привлекателен с избелелите дънки и чистата тениска, ослепително бяла като платната, със златистите коси и приятно загорелите рамене с гладки мускули. Коя

жена не би усетила тръпка пред перспективата да прекара няколко часа насаме с мъж, който има външността на Филип Куин?

И умее да целува като Филип Куин.

Беше обещала да не мисли повече точно за това. Предната вечер той ѝ разкри това си умение.

Сега внимателно потегли с лодката със спуснати платна, за да я отдалечи от кея. Сибил намери известна сигурност в тихото бръмчене на двигателя. Всъщност предполагаше, че не е чак толкова по-различно от кола. Това превозно средство просто се движи по вода.

Нито пък бяха сами. Ръцете ѝ престанаха да стискат така силно пейката, докато наблюдаваше как другите лодки се плъзгат и отминават. Видя някакво момче, което със сигурност не беше по-голямо от Сет, да се качва в малка лодчица с триъгълно червено платно. Щом е безопасно за деца, тя също ще успее да се справи.

— Вдигаме платната.

Извърна глава и се усмихна разсеяно към Филип.

— Какво каза?

— Гледай!

Премина грациозно по палубата, като нагласяваше въжетата. После изведнъж платната се вдигнаха, изплющяха на вятъра, издуха се. Сърцето ѝ за миг спря да бие, после препусна лудо и пръстите ѝ още веднъж се впиха в пейката.

Не, излъгала се е, сега го разбираше. Нямахше нищо общо с кола. Беше примитивно, красиво и вълнуващо. Лодката вече не изглеждаше малка или нестабилна, а мощна и малко опасна. И вълнуваща като мъжа, който я управляваше.

— От тук изглежда прекрасно. — Макар че продължаваше да стиска здраво пейката, тя се усмихна към Филип. — Винаги ми изглеждат красиви, когато ги наблюдавам от прозореца, но е направо прекрасно да видиш платната отдолу.

— Седиш — подхвърли той, докато поемаше кормилото — и се възхищаваш, но не мисля, че си се отпуснала.

— Още не, но може и да успея. — Извърна лице към вятъра. — Къде отиваме?

— Просто плаваме.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Рядко ми се удава възможност да се движа без цел.

Преди никога не му се беше усмихвала точно по този начин, без да се замисля, без да преценява, каза си Филип. Съмняваше се, че разбира как тази безгрижна усмивка преобразява хладната красота на лицето ѝ и го прави по-нежно и по-достъпно. Пожела да я докосне и протегна ръка.

— Ела тук да видиш гледката.

Усмивката ѝ помръкна.

— Да стана?

— Да. Днес няма вълни, водите са спокойни.

— Да стана — повтори тя. — И да дойда до там. По лодката.

— Две стъпки. — Не успя да сдържи усмивката си. — Нали не искаш да си просто зрител?

— Всъщност, да. — Очите ѝ се разшириха, като го видя да отстъпва от кормилото. — Не, недей! — Едва сподави вика си, докато той се смееше и я издърпваше за ръката. Преди да успее да се окопоти, вече я беше изправил на крака. Загубила равновесие, Сибил падна отгоре му и се вкопчи в него, обзета от ужас.

— Едва ли можех да го измисля по-добре — промърмори Филип и без да я изпуска, отстъпи към кормилото. — Харесва ми да съм достатъчно близо до теб, за да мога да те подуша. Мъжът трябва да стигне чак тук... — Извърна глава и опря устни върху шията ѝ.

— Престани! — По тялото ѝ пробягнаха тръпки на приятно вълнение и страх. — Внимавай!

— О, можеш да ми вярваш... — Зъбите му лекичко ухапах меката част на ухото ѝ. — Много внимавам.

— Лодката. Внимавай с лодката.

— О, да. — Но едната му ръка остана здраво обвита около талията ѝ. — Погледни нататък, към пристанището. Наляво — посочи ѝ. — Там, където водите навлизат в мочурището. Ще видиш чапли и диви патици.

— Къде?

— Понякога се налага да отидеш да ги потърсиш. Но от време на време можеш да ги зърнеш — чапли те стоят неподвижно във високата трева или излитат над нея, патиците се вдигат край тях. Още месец и ще започнат да прелитат гъски. От тяхна гледна точка това място сигурно не се различава много от блатистите райони.

Сърцето ѝ продължаваше да бие неравномерно, но тя бавно си пое дъх и внимателно го изпусна.

— Защо?

— Блатистата местност е прекалено далече от бреговете, за да предизвиква особен интерес сред инвеститорите. Останала е до голяма степен незасегната. Това е едно от предимствата на залива, един от факторите, които го превръщат в огромна делта. По-благодатна е за рибарите и от фиордите в Норвегия.

Сибил отново пое дъх.

— Защо?

— Ами едното нещо са плитчините. Добрата делта трябва да има плитчини, където слънцето да може да захранва водна растителност, планктон. А блатата са другото. В тях се образуват приливните заливчета, вирове. Ето така. — Дари я с лека целувка по главата. — Сега вече започна да се отпускаш.

С известна изненада тя установи, че вече наистина се е отпуснала.

— Значи заложи на учения.

— Мислите ти се отклониха.

— Да, наистина. — Странно, каза си наум, че толкова бързо е разбрал кой механизъм да задейства. — Не мисля, че вече свикнах с люлеенето, но гледката наистина е красива. Все още е толкова зелено. — Загледа се в преминаващите високи, кичести дървета, дълбоките сенчести местенца сред блатата. Плаваха покрай маркировъчни стълбове, върху които имаше големи гнезда. — Какви птици има там?

— Бели чапли. Те са отличен пример за необщителност. Можеш да минеш точно покрай някоя, докато си седи в гнездото, и ще те изгледа, сякаш изобщо не те вижда.

— Инстинкт за оцеляване — отвърна Сибил. Искаше ѝ се да види как чаплата, сгушена в гнездото си, не обръща внимание на човешките същества.

— Виждаш ли оранжевите шамандури? Кошове за раци. Рибарската лодка, която влиза в онзи ръкав? Рибарят отива да провери кошовите си, да сложи нова стръв. Виж нататък, дясно на борд — побутна главата ѝ надясно. — Малката лодка с прикачения двигател. Струва ми се, че се надяват да хванат някоя скална риба за неделната вечеря.

— Доста оживено място — отбеляза тя. — Нямах представа, че кипи такава дейност.

— Над и под водата.

Нагласи платната и след като изви, заобиколи гъсто разположени дървета, издадени навън от брега. Щом отминаха дърветата, пред тях се показа тесен дървен пристан. Зад него имаше полянка и цветни лехи. Къщата беше обикновена — бяла със сини кантове. На голямата покрита веранда имаше люлеещ се стол, а от стара глинена делва стърчаха бронзирани стъбла от тръстика.

Сибил долови леките, напевни мотиви, долитащи през отворените прозорци. Шопен, определи след момент.

— Очарователно е! — Наклони глава и леко се отмести, за да може да вижда къщата. — Единственото, което ѝ трябва, е куче, две-три дечица, които играят с топка, и люлка от автомобилна гума.

— Бяхме прекалено големи за автомобилна гума, но винаги сме имали куче. Това е нашата къща — осведоми я Филип и разсеяно прокара ръка по косата ѝ.

— Вашата? — Напрегна се в желанието си да види повече. Където живее Сет, каза си наум, връхлетяна от десетки противоречиви чувства.

— Прекарвахме доста време да ритаме топка или да се ритаме един друг в задния двор. Ще се върнем после и ще можеш да се запознаеш с останалите членове на семейството.

Сибил затвори очи и потисна угризенията си.

— Ще ми бъде много приятно.

Имаше си едно местенце наум. Тихото заливче с кротко плискаща се вода и пъстра сянка беше идеално за романтичен обяд. Хвърли котва край проблясващата влажна трева и под синьото есенно небе.

— Очевидно имам пропуски в изследването на района.

— О! — Филип отвори голяма хладилна чанта и измъкна бутилка вино.

— Пълно е с изненади.

— Приятни, надявам се.

— Много приятни. — Усмихна се и вдигна вежди при вида на етикета върху бутилката, която отваряше. — Много приятни.

— Мисля, че си жена, която ще оцени хубавото сухо сансере.

— Колко си проникателен.

— Наистина съм. — Извади две чаши за вино от плетената кошница и наля. — За приятните изненади. — Докосна чашата си до нейната.

— Има ли още?

Взе ръката ѝ и целуна пръстите.

— Едва сега започваме. — Остави чашата, разгъна бяла покривка и я разстла върху палубата. — Масата ви е готова.

— А! — Развеселена, тя седна, заслони очи срещу слънцето и се усмихна нагоре към него. — Какъв е специалитетът днес?

— Един доста хубав пастет за възбуждане на апетита. — За да ѝ покаже, отвори малка кутийка и пакетче с тънки филийки сухар. Намаза една и ѝ я поднесе.

— Ммм — кимна тя след първата хапка. — Много е вкусен.

— Който ще бъде последван от салата от раци „а ла Куин“.

— Интересно! И може би си я приготвил сам?

— Точно така — усмихна ѝ се той. — Страхотен готвач съм.

— Готвиш, имаш вкус към качествените вина, умееш да подбиращ обстановката и дънките „Ливайс“ ти стоят много добре. — Отхапа от филийката с пастета. — Изглежда си добра партия, господин Куин.

— Така си е, доктор Грифин.

Тя се засмя.

— И колко често си водил ощастливени жени на това местенце за... салата от раци „а ла Куин“?

— Всъщност не съм идвал тук с жена от лятото след втората ми година в колежа. Тогава програмата включваше доста прилично шабли, студени скариди и Мариан Тийсдейл.

— Предполагам, че трябва да съм поласкана.

— Не знам. Мариан беше знойна дама. — Отново ѝ се усмихна. — Но поради моята неопитност и късогледство аз я изоставих заради студентка по медицина със сексапилно фъфлене и големи, кафяви очи.

— Фъфленето просто размеква мъжете. Съвзе ли се Мариан?

— Достатъчно, за да се омъжи за водопроводчик от Принсес Ан и да го дари с две дечица. Но естествено, ние си знаем, че тайно копнее за мен.

Сибил се засмя и му намаза филийка сухар.

— Харесваш ми.

— И ти ми харесваш. — Улови я за китката и я задържа, докато отхапваше от филийката в ръката ѝ. — А дори не фъфлиш.

След като устните му отново ухапаха — този път връхчетата на пръстите ѝ — не ѝ беше чак толкова лесно да си поеме дъх.

— Голям ласкател си — продума тихо.

— А ти си много хубава.

— Благодаря. Това, което трябва да кажа обаче — продължи и издърпа ръката си — е, че макар да си голям ласкател и много привлекателен, и макар че ми е приятно да прекарвам времето си с теб, не възнамерявам да се оставя да бъда съблазнена.

— Знаеш какво казват за намеренията.

— Обикновено осъществявам моите. И макар да ми е много приятно в компанията ти, също така много добре познавам мъжете като теб. — Отново се усмихна. — Преди стотина години биха използвали думичката донжуан.

Той се замисли за момент.

— Не ми се струва обидна.

— Нямах такава цел. Донжуаните неизменно са очарователни и много рядко сериозни.

— Трябва да възразя срещу това. По някои въпроси съм много сериозен.

— Я да опитаме това. — Сибил надникна в хладилната чанта и извади друга кутия. — Бил ли си някога женен?

— Не.

— Сгодяван? — продължи, докато плъзгаше капачето, за да открие красиво подредена салата от раци.

— Не.

— Някога живял ли си с жена за период от шест или повече месеца без прекъсване?

Филип сви рамене и извади чинии от кошницата, като ѝ подаде бледосиня ленена салфетка.

— Не.

— Значи можем да заключим, че един от въпросите, по които не си сериозен, са връзките ти с жени.

— Или можем да заключим, че все още не съм срещнал жената, с която бих искал да имам сериозна връзка.

— Бихме могли. Обаче... — Вгледа се с присвити очи в лицето му, докато той слагаше салатата в чиниите. — На колко си, на трийсет?

— И една. — Добави и по една дебела филия франзела във всяка чиния.

— На трийсет и една. Типичният представител на тази културна група на трийсетгодишна възраст трябва да е преживял поне една сериозна, дълготрайна, моногамна връзка.

— Не държа да съм типичен. Маслини?

— Да, благодаря. Типичността не е задължително непривлекателно качество. Нито пък конформизмът. Всеки се придържа към някакви норми. Дори и тези, които се смятат за бунтовници срещу обществото, се придържат към определени норми на поведение.

Филип отметна глава, докато ѝ се любуваше.

— Наистина ли, доктор Грифин?

— До голяма степен. Членовете на банди в големите градове си имат вътрешни разпоредби, устава, правила. Еднакви дрехи — допълни и взе маслина от чинията си. — В този смисъл не се различават особено от членовете на градския съвет.

— Трябваше да си там — продума на себе си Филип.

— Моля?

— Нищо. Ами... серийните убийци?

— Също следват определени схеми. — Доволна от себе си, Сибил отчупи от своята филия. — ФБР ги изучава, картотекира ги, прави им портрети. Обществото със сигурност няма да ги нарече стандартни, но всъщност те са именно такива.

„Има право, дявол да го вземе!“ — реши той. И се изпълни с още по-силно възхищение.

— Значи ти, наблюдателят, преценяваш хората само според правилата, уставите и схемите, които следват.

— Не е чак толкова трудно да разбереш хората, ако си наблюдателен.

— Ами онези с изненадващо поведение?

Сибил се усмихна, доволна от въпроса и не по-малко доволна от факта, че се беше сетил да попита. Повечето непосветени, с които общуваше, не се интересуваха от работата ѝ.

— Те са предвидени. Винаги има толеранс за грешка и корекции. Салатата е чудесна. А изненадата, и то приятна, е, че си си дал труда да я приготвиш.

— Не смяташ ли, че хората обикновено са готови да си дадат малко труд за някого, когото обичат. — Като я видя как примигна насреща му, Филип отметна глава. — Виж ти, виж ти, това вече те обърка.

— Та ти едва ме познаваш. — Вдигна чашата си с вино — чисто защитна реакция. — Съществува разлика между това да изпитваш влечение и да обичаш. За последното е нужно повече време.

— Някои хора напредват бързо. — Приятно му беше да я вижда смутена. Изглежда, това ще се окаже твърде рядко събитие. Възползвайки се, той се приближи до нея. — Аз да.

— Вече го забелязах. Така или иначе...

— Така или иначе — харесва ми да чувам смеха ти. Харесва ми да усещам трепета ти, когато те целувам. Харесва ми нравоучителният ти тон, когато развиваш някаква теория.

Последното накара веждите ѝ да се сключат.

— Не говоря нравоучително.

— Очарователно — прошепна той и плъзна устни по слепоочието ѝ. — И ми харесва да виждам очите ти точно в момента, в който започвам да те смуцавам. Ето защо смятам, че съм преминал етапа на простото привличане. Така че нека изпробваме предишната ти хипотеза върху теб самата и видим докъде ще ни доведе. Била ли си някога омъжена?

Устните му бяха под ухото ѝ и страшно я затрудняваха да мисли ясно.

— Не. Е, всъщност не.

Филип изчака, облегна се назад и присви очи.

— Не или всъщност не?

— Беше необмислена постъпка, грешна преценка. Продължи по-малко от шест месеца. Не се брои. — Сибил се опита да се отдръпне мъничко, за да си осигури пространство за дишане. Но той я притегли обратно.

— Била си омъжена?

— Само формално. Не се... — Извърна глава и устните му се оказаха там. Точно там, за да посрещнат нейните, да ги принудят да се

разтворят.

Беше като да се гмурнеш под бавнодвижеща се вълна, да бъдеш погълнат в кадифената, искряща вода. Всичко в нея се разтопи. Изненада, щеше да установи по-късно, която бе пропуснала да предвиди точно при тази схема.

— Не се брои — успя да продума, след като главата ѝ се отпусна назад, а устните му обхождаха шията ѝ.

— Добре.

Ако той я беше сварил неподготвена, тя бе сторила абсолютно същото с него. Внезапното ѝ и пълно отдаване на мига накара желанието да изригне на повърхността, да забушува там. Трябва да я докосне, да изпълни ръцете си с нея, да очертае прекрасните извивки през тънката памучна материя на блузата ѝ.

Трябва да я вкуси, сега вече по-настойчиво, докато тихите стонове на изненада и удоволствие се изтръгват от гърлото ѝ. И докато го правеше, докато я докосваше и целуваше, ръцете ѝ се обвиха около шията му, пръстите ѝ се заровиха в косите му, тялото ѝ се притисна към неговото.

Усети сърцето ѝ да тупти в такт с неговото.

Страхът стана по-силен от удоволствието, когато го усети, че подръпва копчетата на блузата ѝ.

— Не. — Пръстите ѝ трепереха, докато задържаха неговите. — Прекалено е рано. — Здравно стисна очи и се напегна да си възвърне самообладанието, разума и поставената цел. — Съжалявам. Не действам толкова бързо. Не мога.

Никак не беше лесно да възпре напирещото желание. Хвана брадичката ѝ и я вдигна, за да го погледне. „Не, не е лесно — помисли си отново, когато в очите ѝ видя едновременно желание и отказ. — Но се налага.“

— Добре, да не бързаме. — Потърка с палец долната ѝ устна. — Разкажи ми за това, дето не се брояло.

— Какво? — погледна го неразбиращо.

— Съпругът.

— О! — Извърна поглед и се съсредоточи върху дишането.

— Какво правиш?

— Техника за релаксиране.

Чувството му за хумор се върна обратно и го накара да се усмихне.

— Действа ли?

— Да.

— Страхотно. — Премести се, докато се озоваха един до друг, и задиша в синхрон с нея. — Значи оня тип, за когото си била формално омъжена...

— Бяхме в колежа, в Харвард. Той учеше химия. Бяхме едва на по двайсет години и просто за момент си загубихме ума.

— И подписахте тайно.

— Да. Дори не живеехме заедно, защото бяхме в различни общежития. Така че не беше истински брак. Минаха седмици преди да кажем на родителите си, а тогава последваха множество неприятни сцени.

— Защо?

— Защото... — Примигна и отвори очи, усети ослепителното слънце. Нещо плъсна във водата зад нея, после отново остана само лекият ѝ плисък край лодката. — Не си подхождахме, нямахме сериозни планове за бъдещето. Бяхме прекалено млади. Разводът мина много тихо, бързо и цивилизовано.

— Обичаше ли го?

— Бях на двайсет. Естествено, че си мислех, че го обичам. На тази възраст любовта е без много усложнения.

— Казано от висотата на цели — колко? — двайсет и седем, двайсет и осем?

— Двайсет и девет навършени. — Въздъхна дълбоко. Удовлетворена и успокоена, отново се извърна да го погледне. — От години не съм си спомняла за Роб. Беше много красиво момче. Надявам се, че е щастлив.

— А това важи ли за теб?

— Би трябвало.

Филип кимна и се почувства странно натъжен.

— В такъв случай трябва да отбележа, доктор Грифин, че ако използваме собствената ви скала, вие също не вземате насериозно връзките си.

Отвори уста да възрази, но се отказа. Вдигна бутилката с вино и допълни двете чаши.

— Може и да си прав. Ще трябва да помисля малко по въпроса.

СЕДМА ГЛАВА

Сет нямаше нищо против да се занимава с Обри. Сега тя му се падаше нещо като племенница, след като Етан и Грейс бяха женени. Ролята на чичо го караше да се чувства зрял и отговорен. Освен това единственото, което тя искаше, беше да тича из двора. Всеки път, когато Сет хвърляше топка или пръчка за някое от кучетата, детето се заливаше в смях. Това не можеше да не достави удоволствие на един мъж.

А и беше толкова сладка с къдравите си златни коси и големите зелени очи, които наблюдаваха удивено всичко, което той прави. Да се занимава с нея час или два в неделя, не беше чак толкова тежка работа.

Не беше забравил къде се намираше преди една година. Там нямаше голям заден двор до брега, нямаше гора, която да изследва, нямаше кучета, с които да се боричка, нито малко момиченце, което да го гледа, сякаш е Зоро, Звездните рейнджъри и Супермен едновременно.

Вместо това имаше мрачен апартамент, три етажа над улицата. А улиците нощем представляваха мрачен карнавал — място, където всичко си имаше цена. Секс, наркотици, оръжия, мизерия.

Независимо какво ставаше из стаите, знаеше, че никога не бива да излиза навън по тъмно.

Нямаше кой да се интересува дали е чист или сит, дали му е лошо, или се страхува. Там никога не се беше чувствал герой, а даже не се беше чувствал особено много и дете. Струваше му се, че е вещ, и бързо се беше научил, че вещите често са обект на желание.

Глория се отдаваше на всичко в този жесток карнавал. Водеше в стаите наркомани и дребни мошеници, продаваше се на всеки, който е готов да плати за следващата ѝ доза.

Година по-рано, Сет изобщо не би повярвал, че животът му с нещо ще се промени. После дойде Рей и го отведе в къщата на брега. Той му показа един различен свят и му обеща, че никога повече няма да се наложи да се връща в първия.

Рей умря, но все пак удържа на обещанието си. И сега момчето можеше да стои в големия заден двор, в края на който се плискаха вълните, и да хвърля топки и пръчки, които кучетата да гонят, докато малкото момиченце с ангелско личице се залива от смях.

— Сет, дай на мен! Дай на мен! — Обри се заклатушка на малките си здрави крачета и протегна ръце към орфаната топка.

— Добре, ти я хвърли.

Усмихна се, като видя как лицето ѝ се изкриви от старание и усилие. Топката тупна пред яркочервените ѝ маратонки. Саймън я вдигна и я накара да изпищи от удоволствие, а после любезно ѝ я подаде.

— О-о, добро кученце! — Обри потупа търпеливия Саймън. Фулиш се промуши край тях и я събори. Тя тупна на дупето си и го възнагради със страстна прегръдка. — Сега ти — заповяда на Сет. — Ти хвърляй!

Той се подчини и метна топката. После се разсмя, като видя как двете кучета хукнаха след нея, изблъсквайки се като футболисти, хукнали по игрището. Втурнаха се сред дърветата и две птици излетяха с грак към небето.

Точно в този момент, докато Обри се заливаше от смях, кучетата лаеха, а свежият септемврийски въздух галеше страните му, Сет се чувстваше напълно щастлив. Беше си у дома.

След това вниманието му бе привлечено от шума на двигател. Когато извърна глава, видя семейната платноходка да се насочва към пристана. Застаналият на кормилото Филип вдигна ръка за поздрав. Още докато му отвърщаше, погледът на Сет се премести върху жената до него. Сякаш нещо премина в основата на тила му — нещо леко и неуловимо като крачета на паяк. Потърка разсеяно мястото, сви рамене и здраво улови Обри за ръката.

— Не забравяй, че трябва да стоиш само в средата на кея.

Тя вдигна изпълнени с обожание очи.

— Добре. Ще стоя. Мама казва никога, ама никога да не ходя сама при водата.

— Точно така. — Качи се заедно с нея върху дъсчената платформа и изчака Филип да се приближи.

Жената несръчно му подхвърли въжето. Сибил не знам коя си, сети се той. За момент, докато тя пазеше равновесие и очите им се

срещнаха, Сет още веднъж усети същите неясни тръпки на тила си.

После кучетата заподскачаха по кея и Обри отново се засмя.

— Ей, ангелче малко! — Филип помогна на Сибил да стъпи на дъските и намигна на Обри.

— Горе — помоли го тя.

— Позна. — Вдигна я и звучно я целуна по бузата. — Кога ще пораснеш и ще се омъжиш за мен?

— Утре!

— Винаги така казваш. Това е Сибил. Сибил, запознай се с Обри, моята любима.

— Хубава е — отсъди Обри и на бузките ѝ се появиха трапчинките.

— Благодаря. Ти също. — Кучетата скочиха върху краката ѝ и Сибил уплашено отстъпи крачка назад. Филип протегна ръка да я улови, преди да е паднала във водата.

— Стойте мирни! Сет, повикай кучетата. Сибил малко се притеснява от тях.

— Нищо няма да ѝ направят — отвърна момчето и поклати глава, с което ѝ даде да разбере, че току-що е паднала в очите му. Но все пак улови двете кучета за каишките и ги задържа, докато тя успее да мине край тях.

— Всички ли са вътре? — попита младият мъж.

— Да, чакат да стане време за вечеря. Грейс донесе огромен шоколадов сладкиш. Кам придума Анна да направи лазаня.

— Бог да го благослови! Лазанята на снаха ми е истинско произведение на изкуството — поясни на Сибил.

— Като стана дума за изкуство, искам още веднъж да ти кажа, Сет, колко много ми харесаха рисунките, които си направил за работилницата. Много са добри.

Той раздвижи рамене и се наведе да вземе две пръчки, за да ги метне към кучетата.

— Понякога просто си рисувам.

— Аз също. — Знаеше, че е глупаво, но усети как страните ѝ се затоплят от начина, по който Сет я погледна. — Обичам да се занимавам с това в свободното си време — продължи. — Намирам го за успокояващо и приятно.

— Да, предполагам.

— Може би някой път ще ми покажеш и други твои работи.

— Ако искаш. — Отвори пред тях вратата на кухнята и се насочи право към хладилника.

Тук той е у дома си, отбеляза Сибил.

Огледа стаята. Върху твърде старата на вид печка къкреше тенджерата, от която се носеше апетитна миризма. По перваза на прозореца над мивката бяха наредени множество глинени саксии. От тях бе избуяла свежа зеленина.

Плотове бяха чисти, макар и малко поиздраскани. Под стенния телефон имаше купчина вестници, затиснати с връзка ключове. В средата на масата беше поставена плитка купа, пълна с лъскави червени и зелени ябълки. Недопита чаша кафе стоеше пред стол, под който някой си беше събул обувките.

— По дяволите! Тоя рефер трябва да го гръмнат в главата. Топката излетя на половин километър.

Сибил изви вежди към гневния мъжки глас от съседната стая. Филип само се усмихна.

— Бейзбол. Кам много се вълнува от тазгодишния шампионат.

— Мачът! Забравих! — Сет затръшна вратичката на хладилника и излетя от кухнята. — Какъв е резултатът? В кой ининг са? Кой води?

— Три на два, първи, на шести пост, Мендес. Двама аут, един на втора. Сега сядай и млъквай.

— Много се вълнува — добави Филип и пусна Обри, която се дърпаше.

— Бейзболът често се превръща в лична битка между публиката и противниковия отбор. Особено — кимна със сериозен вид Сибил — по време на септемврийския кръг.

— Обичаш ли бейзбол?

— Как може да не го обичаш? — отвърна и се засмя. — Интересен обект за изучаване на мъжете, на работата в екип, на противоборството. Скорост, сърчност, хитрост и вечният сблъсък на питчъра срещу батера. В крайна сметка всичко се свежда до начин на игра и издръжливост. И математика.

— Ще трябва да идем на някой мач в Камдън Ярд. Ще ми бъде много приятно да чуя мнението ти на самия терен. Да ти предложи ли нещо?

— Не, благодаря. — От всекидневната отново се чува викове и ругатни. — Но мисля, че може да се окаже опасно да напускаме тази стая, докато отборът на брат ти губи.

— Много си проницателна. — Филип се протегна и погали лицето ѝ. — Така че защо да не си стоим тук и да...

— А така, Кал! — изрева откъм стаята Кам. — Тоя кучи син е изумителен.

— Мамка му! — Гласът на Сет звучеше наперено и самодоволно. — Никой вонящ калифорниец не може да избие Рипкън.

Филип въздъхна:

— Или по-добре да излезем пак навън и да се поразходим няколко ининга.

— Сет, мисля, че сме обсъждали как трябва да се говори в тази къща.

— Анна — прошушна Филип. — Идва да наложи ред и дисциплина.

— Камерън, поне ти би трябвало да се държиш като зрял човек.

— Това е бейзбол, сладурче.

— Ако вие двамата не си мерите приказките, ще изключа телевизора.

— Много е строга — информира я Филип. — Всички изпитват ужас от нея.

— Сериозно? — замислено попита Сибил и погледна към всекидневната.

Чу се и друг глас, по-нисък, по-нежен, а след това категоричният отговор на Обри:

— Не, мама, моля те... Искам Сет.

— Добре си е, Грейс. Може да стои при мен.

Безгрижният отговор на Сет накара Сибил да се замисли.

— Струва ми се необичайно момче на възрастта на Сет да проявява такова търпение към едно двегодишно дете.

Филип сви рамене и се приближи до печката, за да постави нова каничка кафе.

— Много добре се разбират. Обри направо го боготвори. Това сигурно ласкае себелюбието му и той се държи много добре с нея. — Обърна се и се усмихна, когато двете жени влязоха в кухнята. — А, ето

ги бегълките. Сибил, това са жените, които братята ми отмъкнаха от мен. Анна, Грейс, запознайте се с доктор Сибил Грифин.

— Искаше ни, само за да му готвим — отвърна със смях Анна, докато ѝ протягаше ръка. — Приятно ми е да се запознаем. Чела съм книгите ви. Смятам, че са гениални.

Сварена неподготвена както от думите, така и от пицната и невероятна красота на Анна Спинели Куин, Сибил започна да заеква:

— Благодаря. Благодаря ви също, че нямате нищо против натрапването ми в неделя вечер.

— Не е натрапване. Очаровани сме.

И изключително любопитни. За седемте месеца, откакто Анна познаваше Филип, това бе първата жена, която той водеше на вечеря в неделя у дома.

— Върви да гледаш бейзбола, Филип — махна с ръка към вратата, — а ние трите ще се поопознаем.

— И много обича да се разпорежда — предупреди той Сибил. — Само извикай, ако имаш нужда от помощ, и ще дойда да те спася. — Решително я целуна и излезе от стаята.

Анна изсумтя многозначително, после се усмихна:

— Да пийнем по малко вино.

Грейс си издърпа стол.

— Филип каза, че ще останете известно време в Сейнт Кристофър и ще пишете книга за града.

— Нещо такова. — Сибил пое дълбоко дъх. В края на краищата те са просто жени. Зашеметяваща тъмноока брюнетка и ненаатрапчиво прелестна блондинка. Не биваше да се притеснява. — Всъщност плановете ми са да пиша за бита, традициите и социалната среда в малките градове и селските общности.

— На Шор има и от двата вида.

— И аз така установих. Значи вие с Етан сте женени отскоро.

Усмивката на Грейс стана по-топла, а погледът ѝ се премести върху златната халка на пръста.

— Едва от миналия месец.

— И сте израснали заедно тук.

— Аз съм родена тук. Етан дойде, когато беше на дванайсет.

— Вие също ли сте от този район? — обърна се към Анна, вече по-уверена в ролята си на интервюиращ.

— Не, аз съм от Питсбърг. Преместих се в столицата, после дойдох в Принсес Ан. Работа в Социалните служби като отговорник. Това е една от причините за интереса ми към вашите книги. Предлагам да си говорим на „ти“. — Постави чаша тъмночервено вино пред Сибил.

— О, да, ти си отговорник по случая на Сет. Филип ми разказа малко за... положението.

— Хмм — беше единственият коментар на Анна, докато се извърщаше да вземе кухненската престилка от закачалката. — Хареса ли ти разходката?

„Значи така — отбеляза Сибил, — обсъждането на Сет с външни хора не се допуска.“ Трябваше да се примири с този факт — поне засега.

— Да, много. Повече, отколкото очаквах. Не мога да повярвам, че съм живяла досега без дори да опитам.

— И аз за пръв път се качих на лодка само преди няколко месеца. — Анна постави голяма тенджерка с вода на печката. — Грейс цял живот е плавала.

— Тук, в Сейнт Кристофър, ли работиш?

— Да, почиствам къщи.

— Включително и тази, слава на Бога! — вметна Анна. — Все й казвам, че трябва да направи фирма. „Нашите прислужници“ или нещо такова. — Грейс се засмя, а тя поклати глава. — Сериозно говоря. Би било голямо удобство, особено за работещата жена. Можеш дори да се захванеш и със служебни помещения. Ако наемеш двама-трима души, слухът бързо ще се разнесе.

— Мислиш по-мощно от мен. Не знам как да управлявам фирма.

— Обзалагам се, че ще знаеш. Семейството ти вече от поколения ръководи предприятието за раци.

— Предприятието за раци? — прекъсна я Сибил.

— „Сортиране, пакетиране, експедиране“. — Грейс вдигна ръка. — Обзалагам се, че ако си яла раци тук, те са минали през фирмата на баща ми. Но аз никога не съм се занимавала с деловата част.

— Това не означава, че няма да можеш да се справиш. — Анна извади парче моцарела от хладилника и се зае да го стърже. — Много хора са готови да платят за добри, благонадеждни и сигурни домашни

услуги. Те не искат да губят малкото свободно време, с което разполагат, за подреждане на къщата, за готвене и за пране. Традиционните роли се променят, не си ли съгласна, Сибил? Жените не могат да прекарват всяка секунда от времето си в кухнята.

— Ами, бих се съгласила, но... ами, ето че си тук.

Анна спря, примигна, после отметна глава назад и се засмя. Сибил си помисли, че прилича по-скоро на жена, която би танцувала под звуците на цигулки, а не на такава, която кротко стърже сирене в уханната кухня.

— Права си, абсолютно си права. — Поклати глава, като продължаваше да се усмихва. — Ето че съм тук, докато мъжът ми се изтяга пред телевизора, глух и сляп за всичко друго, освен мача. И това често може да се види тук в неделя вечер. Нямам нищо против. Обичам да готвя.

— Наистина?

Долавяйки недоверието във въпроса ѝ, Анна отново се засмя:

— Наистина. Доставя ми удоволствие — но не и когато трябва да тичам след работа и да приготвям нещо набързо. Затова тук се редуваме. В понеделник дояждаме това, което съм готвила в неделя. Във вторник се мъчим със сготвеното от Кам, тъй като той е просто ужасен в кухнята. В сряда вземаме нещо отвън, в четвъртък готвя аз, в петък — Филип, а в събота — кой както се уреди. Много добра система — когато работи.

— Анна смята до една година Сет да поеме готвенето в сряда.

— На неговата възраст?

Анна отметна косата си назад.

— След две седмици ще навърши единайсет. Когато бях на неговите години, вече можех да правя страхотен червен сос. Времето и силите, изразходвани за обучението му и за да го убедя, че няма да загуби своята мъжественост, ако се научи да готви, накрая ще бъдат оправдани. И освен това — допълни, като сипваше юфката във врящата вода, — ако се възползвам от довода, че може да надмине Кам в почти всяка област, от него ще излезе отличен ученик.

— Значи не се разбират.

— Разбират се чудесно. — Изправи глава, тъй като във всекидневната избухнаха викове, поздравления и тропот. — И за Сет няма нищо по-приятно от това да направи впечатление на големия си

брат. Което естествено означава, че непрекъснато спорят и се дразнят. — Отново се усмихна. — Подразбирам, че нямаш братя.

— Не, не, нямам.

— Сестри? — попита Грейс и се зачуди защо погледът на Сибил изведнъж така охладня.

— Една.

— Винаги съм искала да имам сестра — усмихна се Грейс към Анна. — И сега си имам.

— И двете с Грейс сме били единствени деца. — Леко стисна рамото на Грейс, докато минаваше покрай нея, за да разбърка сиренето. Нещо в този непринуден, интимен жест предизвика завист у Сибил. — След като попаднахме на братята Куин, бързо свикнахме с голямо семейство. В Ню Йорк ли живее сестра ти?

— Не. — Стомахът на Сибил мъчително се сви. — Не сме твърде близки. Извинете — стана от масата, — мога ли да ползвам тоалетната?

— Разбира се, по коридора, първата врата вляво. — Анна я изчака да излезе, след това се обърна и присви устни към Грейс: — Не мога да реша точно какво мисля за нея.

— Като че ли ѝ е малко... неудобно.

Другата жена сви рамене.

— Е, предполагам ще трябва да изчакаме и да видим, нали така?

В малката тоалетна в края на коридора Сибил наплиска лицето си с вода. Беше ѝ горещо, нервно и леко ѝ се гадеше. Не разбира това семейство. Те са шумни, на моменти дори груби, събрани от най-различни места. И въпреки това изглеждат щастливи, отношенията им са непринудени и са привързани един към друг.

Нейното семейство никога не е било шумно и грубо. С изключение на онези неприятни моменти, когато Глория преминаваше границите. Точно в момента не можеше със сигурност да каже честно, дали някога са били щастливи, дали отношенията им са били непринудени. А привързаността никога не е стояла на първо място, нито е била нещо, което се демонстрира открито.

Просто защото никой от тях не е особено емоционален, каза си Сибил. Самата тя винаги е залагала повече на интелекта — по природа и като защитна реакция срещу смуцаващото неблагоприятно на

Глория. Животът е по-спокоен, ако човек се ръководи от разума си. Беше убедена в това.

Но сега емоциите кипяха в нея. Чувстваше се като лъжец, шпионин, змия. Не се чувстваше по-добре, като си напомняше, че прави това заради доброто на едно дете. Успокояваше я мисълта, че това дете е нейният племенник и тя има пълното право да бъде тук, да прецени положението.

Обективност, повтори си, като притискаше с пръсти слепоочията си, за да прогони постоянната болка. Тя ще я спасява, докато събере всички факти, цялата информация и оформи становището си.

Бързо излезе навън и измина краткото разстояние по коридора към оглушителния шум от бейзболния мач. Видя Сет, изпънат на пода в краката на Кам да подхвърля груби забележки към телевизора в другия край на стаята. Кам размахваше бирата си и спореше с Филип за последния удар. Етан просто наблюдаваше играта със сгушената на скута му Обри, която подремваше въпреки шума.

Самата стая беше непретенциозна, леко занемарена, но удобна. В ъгъла имаше пиано. Върху лъскавата му повърхност видя десетки малки снимки в рамки и ваза с цинии. До лакътя на Сет стоеше купа с чипс. Килимът беше осеян с трохи, обувки, неделния вестник и някакво мръсно, сдъвкано въже.

Вече беше притъмняло, но никой не си бе дал труда да включи осветлението.

Понечи да се върне назад, но Филип вдигна очи. Усмихна ѝ се и протегна ръка. Тя се приближи и го остави да я издърпа да седне на облегалката на фотьойла му.

— Краят на деветия — прошепна тихо. — Водим с един.

— Глей сега как тоя ще му спуска задника! — Сет понижи глас. После дори не трепна, когато Кам го перна по главата с шапката му. — Така! Размаза го! — Скочи развълнуван. — Шампиони сме. Майчице, умирам от глад! — Хукна към кухнята и веднага се чу как търси нещо за ядене.

— Победата отваря апетита — подхвърли Филип и разсеяно целуна ръката ѝ. — Как се справя Анна?

— Стори ми се, че приключва.

— Да идем да видим дали е готова.

Поведе я към кухнята и само след няколко минути помещението се изпълни с хора. Обри беше облегла глава на рамото на Етан и примигваше като бухалче. Сет тъпчеше в устата си хапки от подреденото блюдо и преразказваше играта.

Като че ли всички се движат, говорят и ядат едновременно, помисли си Сибил. Филип постави нова чаша вино в ръката ѝ, преди да бъде изпратен да приготви хляба. Тъй като той не я смущаваше чак толкова, Сибил не се отделяше от него.

Той нарязва дебели филии италиански хляб и започна да ги маже с масло и чесън.

— Винаги ли е така? — тихо попита тя.

— Не. — Взе чашата си и я допря лекичко в нейната. — Понякога действително наставка ужасен шум и безпорядък.

Когато я закара до хотела, главата на Сибил беше замаяна. Беше получила толкова много впечатления: образи, звуци, личности. Дори на тържествени официални вечери не беше изпитвала такава обърканост, както на неделната вечеря у семейство Куин.

Необходимо ѝ беше време, за да анализира. След като веднъж бъде в състояние да запише мислите и наблюденията си, ще ги подреди и ще започне да прави първоначалните си заключения.

— Уморена ли си?

— Малко — въздъхна леко. — Беше доста дълъг ден. Много вълнуващ. И хранителен. Утре сутринта определено ще трябва да се възползвам от фитнес центъра на хотела. Беше ми приятно — допълни, докато той паркираше близо до входа, — много.

— Добре. Значи ще искаш да го повториш отново. — Излезе, заобиколи пред колата и хвана ръката ѝ, докато стъпваше на тротоара.

— Няма нужда да ме изпращаш. Знам пътя.

— Все пак ще те изпратя.

— Няма да те поканя вътре.

— Въпреки това ще те изпратя до вратата, Сибил.

Остави го, прекосиха заедно до асансьора и влязоха вътре, когато вратите се отвориха.

— Значи утре сутринта заминаваш за Балтимор? — Натисна бутона за етаж си.

— Тази вечер. Често пътувам в неделя през нощта. Движението е съвсем слабо и мога да започна по-раничко в понеделник.

— Едва ли ти е лесно да пътуваш, да разпределяш времето си и да се справяш с различните задължения.

— Много неща не са лесни. Но си заслужава да се потрудиш за тях. — Прокара палец по скулите ѝ. — Нямам нищо против да влагам време и усилия за нещо, което ми е приятно.

— Ами... — прокашля се и излезе от асансьора в мига, в който вратите се отвориха, — оценявам времето и усилията, които вложи днес.

— Ще се върна в четвъртък вечерта. Искам да те видя.

Сибил извади ключа от чантата си.

— В момента не мога да кажа какво ще правя в края на седмицата.

Филип просто улови лицето ѝ, приближи се и покри устните ѝ със своите. Вкусът ѝ, помисли си отново, не можеше да ѝ се насити.

— Искам да те видя — прошепна.

Винаги толкова добре успяваше да се владее, да устоява на опитите за съблазняване, да устои на примамките на физическото привличане. Но пред този мъж беше безсилна.

— Не съм готова за това — чу се да казва.

— Нито пък аз. — И въпреки това я притегли по-близо и я притисна по-силно. — Желая те. — Пръстите му се напрегнаха, докато се заравяха в косите ѝ. — Може би е добре, че и двамата разполагаме с няколко дни, за да помислим какво следва.

Тя вдигна очи към него — разтреперана, жадуваща и съвсем малко уплашена от онова, което ставаше в нея.

— Да, мисля, че е много добре. — Обърна се и се наложи да използва и двете си ръце, за да пхне кодовата карта в процепа на вратата. — Карай внимателно. — Влезе вътре, бързо затвори вратата и се облегна на нея.

Това е безразсъдство, помисли си — да се увлече, и то така бързо. Беше достатъчно честна пред себе си, достатъчно обективна като учен, за да изопачава резултатите с неточна информация, и признаваше, че това, което става с нея по отношение на Филип Куин, няма абсолютно нищо общо със Сет.

Трябва да се спре. Затвори очи и отново усети устните му върху своите. И се уплаши, че не може да бъде спряно.

ОСМА ГЛАВА

Постъпката ѝ може би беше рискована. Сибил се питаше дали не е и незаконна. Да се навърта около средното училище на Сейнт Кристофър определено я караше да се чувства като престъпник, независимо колко уверено си повтаряше, че не върши нищо нередно.

Просто си върви по улицата. Не дебне Сет, нито планира да го отвлече. Исква само да поговори с него насаме.

Беше изчакала до средата на седмицата, като го наблюдаваше от безопасно разстояние, за да опознае навиците и разписанието му. Вече знаеше, че обикновено автобусите пристигат пред училището няколко минути преди вратите му да се отворят и децата да се втурнат навън.

Първи си тръгваха от началното, после — от средното и накрая — учениците от гимназията.

Това само по себе си е урок за процеса на израстване, размишляваше тя. Неоформените малки телца и свежите кръгли лица на децата от началното училище, след това по-източените, някак си непохватни фигури на онези, които навлизат в пубертета. И накрая изумително зрелите и подчертано индивидуални младежи от гимназията.

Това е всъщност изследване, реши Сибил. От развързаните връзки на обувките и нащърбените усмивки през зализаните перчемии бейзболните якета до размъкнатите дънки и лъскавите дълги коси.

Децата никога не са присъствали в живота ѝ, в интересите ѝ. Беше израснала в свят на възрастни и от нея се очакваше да се приспособи, да се нагоди. Нямаше големи, жълти училищни автобуси, нито диви индиански викове при напускане на училището, нито среща на паркинга с някое лошо момче с кожено яке.

Така че тук наблюдаваше всичко това като зрител в театър и откриваше смесицата от драма и комедия, едновременно забавна и поучителна.

Когато Сет изскочи навън, блъскайки се с тъмнокосото момче, което бе забелязала, че е най-честият му спътник, пулсът ѝ се учести.

Той измъкна бейзболната си шапка от джоба и я нахлупи на главата в мига, в който мина през вратата. Ритуал, отбеляза тя, който символизира промяната в правилата. Другото момче бръкна в джоба си и извади пълна шепа дъвки. Само за секунди ги натъпка в устата.

Шумът се усили и не ѝ позволи да чуе разговора им, но той изглеждаше оживен, придружен от непрекъснато побутване с лакът и потупване по раменете.

Типично мъжки разговор, заключи тя.

Двамата обърнаха гръб на автобусите и тръгнаха по тротоара. Минути по-късно друго по-малко момче изтича след тях. То сякаш подскочаше и, изглежда, също имаше да казва доста неща.

Изчака още малко, а след това, уж случайно, тръгна по маршрут, който щеше да се пресече с техния.

— Стига бе, човек, тоя тест по география беше фасулска работа. И глупак можеше да го направи. — Сет размърда рамене, за да намести раницата си.

Другото момче наду внушителен, яркорозов балон, спуска го и отново задъвка.

— Не знам за к'во толкова ти трябва да знаеш всички щати и столиците им. Да не би да ида да живея в Северна Дакота!

— Здравей, Сет.

Той се спря и насочи вниманието си към нея.

— О, здрасти!

— Изглежда за днес училището е свършило. У дома ли отиваш?

— В работилницата. — Отново се появи онова леко гъделичкане в основата на тила му. Това го дразнеше. — Имаме работа.

— И аз съм в тази посока. — Отправи предпазлива усмивка към другите момчета. — Здравейте, аз съм Сибил.

— Аз съм Дани — отговори ѝ другото момче. — Това е Уил.

— Приятно ми е да се запознаем.

— За обяд ядохме зеленчукова супа — важно информира всички присъстващи Уил. — И Лайза Харбър повърна навсякъде. И се наложи господин Джим да го почисти, и майка ѝ дойде да я вземе, а ние трябваше да си напишем думите в речника. — Докато изнасяше цялата тази информация, той непрекъснато танцуваше около Сибил, а след това ѝ отправи смайващо невинна и очарователно щастлива усмивка, на която не можа да устои.

— Надявам се, че Лайза скоро ще се оправи.

— Веднъж, когато и аз повърнах, трябваше да си стоя у дома и цял ден да гледам телевизия. Ние с Дани живеем ей там на Хирън Лейн. Ти къде живееш?

— Аз съм само на гости.

— Чичо ми Джон и леля Марджи се преместиха в Южна Каролина и ние им ходихме на гости. Имат две кучета и бебе, което се казва Майк. Ти имаш ли кучета и бебета?

— Не... не, нямам.

— Можеш да си вземеш — посъветва я той. — Можеш да отидеш в приюта за животни и да си вземеш куче — ние така направихме. А можеш да се омъжиш и да си направиш бебе, което да живее в корема ти. Няма нищо трудно.

— Божичко, Уил! — Сет вдигна очи към небето, докато Сибил само успя да примигне насреща му.

— Ами пък аз ще си имам кучета и бебета, когато порасна. Колкото си искам. — Още веднъж ѝ отправи двайсеткаратовата си усмивка и побягна. — Чао!

— Голямо идиотче е — заяви Дани с презрението на по-големия брат. — Довиждане, Сет. — Втурна се след Уил, след малко се обърна, притича обратно и помахаша с ръка към Сибил. — Чао!

— Уил изобщо не е идиотче — каза ѝ Сет. — Просто още е малък и е истинска диария в устата, но е доста готин.

— Определено е... дружелюбен. — Нагласи чантата на рамото си и му се усмихна. — Имаш ли нещо против да повървя с теб?

— Не.

— Стори ми се, че те чух да говорите за някакъв тест по география.

— Да, днес правихме. Нищо особено.

— Обичаш ли училището?

— Няма как — повдигна рамото си, — трябва да се ходи.

— На мен винаги ми е било приятно. Да научаваш нови неща. — Засмя се. — Предполагам, че съм била идиотче.

Сет наклони глава, присви очи и се вгледа в лицето ѝ. Спомни си, че Филип я беше нарекъл красавица. Предполагаше, че е така. Имаше хубави очи — светли с тъмни мигли. Косата ѝ не беше чак толкова тъмна, колкото на Анна, но и не така светла като на Грейс.

Беше много лъскава и като я прибираше, откриваше напълно лицето си.

Няма да е зле да я нарисува.

— Не изглеждаш като идиотче — обяви момчето, точно когато Сибил вече усещаше как започва да се изчервява под дългия му, внимателен оглед. — Ама си е скука.

— О! — Не беше сигурна дали току-що е била оценена като скучна и реши да не пита. — Какво най-много ти харесва да учиш?

— Не знам. Повечето време се занимаваме с всякакви... неща — заяви бързо, успявайки да цензурира мнението си. — Май ми харесва повече, когато четем за хората, а не за нещата.

— Винаги съм обичала да изучавам хората. — Спря и посочи към малка двуетажна къща със спретнато дворче. — Според моята теория тук живее младо семейство. И мъжът, и жената ходят на работа и имат дете, което още не ходи на училище, по-вероятно момче. Предполагам, че са се познавали от години, а са женени по-малко от седем.

— Как разбра?

— Ами сега е следобед и у дома няма никого. На алеята няма коли, а и къщата изглежда празна. Но там има велосипед с три колела и няколко големи камиончета. Къщата не е нова, но е добре поддържана. В повече млади семейства днес работят и двамата, за да могат да си купят къща, да имат деца. Живеят в малко населено място. По-младите хора рядко се установяват в малки градове, освен ако единият или двамата не са израснали тук. И така приемам, че двамата са живели тук, познавали са се и накрая са се оженили. Много е вероятно детето им да се е родило в първите три години след брака, а играчките сочат, че е някъде между три и пет години.

— Доста хитро — реши след кратко колебание Сет.

Колкото и да беше глупаво, Сибил изпита задоволство при мисълта, че може би все пак ще избегне определението скучна.

— Но бих искала да разбера повече... а ти?

Беше събудила интереса му.

— Какво например?

— Защо са избрали точно тази къща. Какви са стремежите им. В какво състояние са отношенията им. Кой управлява парите — което е

показател за разделението на властта — и защо? Когато изучаваш хората, разбираш моделите.

— И какъв е смисълът?

— Не разбирам.

— На кого му пука?

Сибил се замисли за момент.

— Ами така научаваш защо хората постъпват по определен начин.

— Ами ако не съвпадат?

Умно момче, помисли си с гордост.

— Всички попадат в някаква категория. Трябва да се вземат под внимание произходът, генетичната наследственост, образованието, общественото положение, религията и културните корени.

— И ти плащат за това?

— Да, така излиза.

— Шантава работа.

Не, окончателно реши тя, със сигурност е поставена в групата на скучните.

— Може да е интересно. — Помъчи се да се сети за някакъв пример, който да промени мнението му за нея. — Веднъж направих такъв експеримент... в няколко големи града. Накарах един мъж да застане на улицата и да гледа нагоре към някаква сграда.

— Просто да си гледа?

— Точно така. Стоеше и гледаше нагоре, като закриваше очите си от слънцето. Не след дълго някой друг спираше до него и се заглеждаше в същата сграда. После трети, четвърти, докато се събра тълпа и всички гледаха сградата. Едва след известно време някой попита какво става, какво гледат. Всъщност никой не желаше да бъде първият, който ще попита, защото това означава да признаеш, че не виждаш онова, което предполагаш, че всички останали виждат. Ние винаги искаме да сме като другите, да следваме модела, искаме да знаем, да видим и разберем това, което човекът до нас знае, вижда и разбира.

— Предполагам са мислели, че някой се готви да скочи от прозореца.

— Много вероятно. Средната продължителност на времето, през което отделните хора заставаха и гледаха нагоре, беше две минути. —

Увери се, че отново е раздвижила въображението му, и побърза да продължи: — Това си е доста време, за да се взираш в една съвсем обикновена сграда.

— Доста хитро. Но все пак е шантаво.

Вече стигаха до мястото, където той трябваше да свие, за да отиде към работилницата. Сибил мислеше бързо и в пристъп на необичайно вдъхновение, реши да импровизира.

— Какво ще кажеш да проведем същия експеримент в Сейнт Кристофър? Какво ще стане?

— Не знам. Същото?

— Съмнявам се. — Усмихна му се заговорнически. — Искаш ли да опитаме?

— Може би.

— Можем още сега да отидем на пристанището. Ще се притесняват ли братята ти, ако закъснееш няколко минути? Трябва ли да идеш да им кажеш, че си с мен?

— Не, Кам не ме държи толкова изкъсо. Отпуска ми малко свободно време.

Не беше съвсем сигурна какво точно е мнението ѝ за слабия контрол, но в момента беше доволна, че може да се възползва.

— Да опитаме тогава. Ще ти купя сладолед.

— Дадено.

Тръгнаха в обратна на работилницата посока.

— Можеш да си избереш някое място — започна Сибил. — Необходимо е да стоиш прав. Хората обикновено не обръщат внимание на някого, който седи и гледа. Често просто смятат, че човекът се е замечтал или си почива.

— Схващам.

— По-ефикасно е, ако гледаш нагоре към нещо. Ще пречи ли, ако го заснема на видеокасета?

Сет изви вежди при вида на новичката малка видеокамера, която тя измъкна от чантата си.

— Не. Винаги ли я носиш с теб?

— Когато работя, да. Както и бележник, миникасетофон, резервни батерии и касети, допълнителни химикали. Клетъчният ми телефон. — Засмя се на себе си. — Обичам да съм екипирана. А щом направят компютър, който да се побира в дамска чанта, аз ще си купя.

— Фил също обича всякакви такива техники.

— Багажът на градския човек. Държим да не губим нито минута. А след това, естествено, не можем да се измъкнем от нищо, защото сме включени във всеки един момент на деня.

— Можеш просто да изключиш всичко.

— Да. — Странно, но намираше в простотата на думите му дълбок смисъл. — Предполагам, че мога.

На пристанището нямаше много хора. Видя рибарска лодка, от която разтоварваха дневния улов, и семейство, което се възползваше от топлия ден, за да се почерпи с мелба на една от малките масички отвън. Двама възрастни мъже с потъмнели като орехи и набраздени от дълбоки бръчки лица седяха на метална пейка с шахматна дъска помежду им. Три жени бърбеха на вратата на един от магазините, но само едната носеше торба.

— Ще застана ето там — посочи Сет. — И ще гледам нагоре към хотела.

— Добър избор. — Сибил остана на мястото си, а той бързо се отдалечи. Дистанцията бе необходима, за да се запази чистотата на експеримента. Вдигна камерата и я включи, докато Сет крачеше нататък. Веднъж се извърна и ѝ отправи самодоволна усмивка.

И когато се загледа в лицето му, я обзеха чувства, за които не беше подготвена. Толкова беше красив, толкова умен. Толкова щастлив.

Може би трябваше да си тръгне, да си събере багажа, да си замине и никога повече да не го види. И той никога няма да разбере коя е била и каква е връзката помежду им. Никога няма да почувства липсата на онова, което би могла да му даде. За него тя беше непозната. Всъщност никога не се беше опитала да се доближи до него.

Сега беше различно, напомни си Сибил. Присъствието ѝ го правеше различно. Наложил си да се отпусне. Никому не причинява зло, като се опитва да го опознае, като остане известно време, за да проучи положението.

Снима го как застава на мястото, как вдига лице нагоре. Профилът му беше по-изящен от този на Глория. Може би костната структура беше наследство от баща му.

Конструкцията на тялото също не беше като на Глория, както бе сметнала отначало, а по-скоро като нейната или като на майка ѝ. Когато спре да расте, ще бъде висок, с дълги крайници и строен.

Но езикът на тялото му, отбеляза с леко трепване, беше типичен за семейство Куин. Вече беше придобил някои от характеристиките на осиновителите си. Тази предизвикателна поза с пъхнати в джобовете ръце, с леко наклонена глава.

Реши да престане да изучава Сет и да се съсредоточи върху експеримента.

Нужна беше точно минута, преди първият човек да спре до Сет. Позна едрата жена с прошарени коси, която работеше на щанда в „Крофорд“. Всички я наричаха „Майко“. Както се очакваше, жената вдигна лице и погледът ѝ проследи посоката, в която гледаше Сет. Но след бърз оглед тя го потупа по рамото.

— Какво гледаш, момче?

— Нищо.

Измънка го доста тихо, така че Сибил се приближи още малко, за да може да запише гласа му.

— Амчи, ако стоиш много тук и гледаш нищото, хората ще си помислят, че си куку. Защо не си в работилницата?

— След малко ще отида.

— Здравсти, Майко, здрасти, Сет. — В кадъра се появи хубава млада жена с тъмна коса и погледна нагоре към хотела. — Има ли нещо там горе? Нищо не виждам.

— Няма нищо за гледане — информира я Майката. — Момчето само си стои и си зяпа. Как е майка ти, Джули?

— О, не е много добре. Гърлото ѝ е зачервено и кашля.

— Дай ѝ пилешка супа и горещ чай с мед.

— Грейс донесе малко супа тази сутрин.

— Погрижи се да я изяде. Ей, здрасти, Джим!

— Добър ден. — Нисък, набит мъж с бели гумени ботуши мина покрай тях и потупа приятелски Сет по главата. — Какво зяпаш там горе, момче?

— Божичко, не може ли човек просто да си стои тук? — Сет извърна лице към камерата, завъртя очи към Сибил и я накара тихо да се засмее.

— Ако стоиш много дълго, чайките ще накацат по теб — намигна му Джим. — Капитанът свърши за днес — допълни, имайки предвид Етан. — Иде ли в работилницата преди теб, ще му се иска да чуе защо.

— Отивам, отивам. Божичко! — С наведена глава Сет се върна при Сибил. — Никой не се хваща.

— Защото всички те познават. — Изключи камерата и я пусна. — Това променя постановката.

— Знаела си, че ще стане така?

— Предполагах — поправи го тя, — че в по-затворено място, където обектът е познат, моделът на поведение ще бъде някой да спре, отначало вероятно също ще погледне, после ще попита. Няма риск, няма накърнено себелюбие, когато питаш познат човек — и при това толкова малък.

Сет се загледа мрачно към тримата, които продължаваха да си бъррят.

— Значи пак ще ми платиш.

— Непременно и вероятно ще те включа в книгата си.

— Страхотно. Ще си взема във вафлена фунийка. Трябва да вървя в работилницата, преди Кам и Етан да почнат да ме търсят.

— Ако ти се скарат, ще им обясня. Аз съм виновна, че закъсна.

— Няма да се ядосат чак толкова. Освен това ще им кажа, че е било нещо като жертва за науката, нали така? — Когато ѝ се усмихна, Сибил трябваше да устои на неочаквания си порив да го прегърне.

— Съвсем вярно. — Рискува да постави ръка на рамото му, докато се отправяха към „Крофорд“. Стори ѝ се, че го усети да се напряга, и свали ръката си. — Пък и винаги можем да им се обадим по мобифона ми.

— Аха? Ама че готино! Може ли аз?

— Разбира се, защо не?

Двайсет минути по-късно Сибил беше пред бюрото си и пръстите ѝ препускаха по клавишите.

„Въпреки че прекарах по-малко от час с него, бих заключила, че въпросното лице е изключително интелигентно. Филип ме информира, че е завършил годината с отлични оценки, което е възхитително. Останах удовлетворена да открива, че притежава любознателен ум. Маниерите му са може би малко грубички, но не неприятни. Изглежда е значително по-общителен, отколкото беше майка му или аз на неговата възраст. Имам предвид, че се държи съвсем естествено с относително непознати хора, без налаганите от етикета любезности, на които толкова се държеше при моето възпитание. Това отчасти би могло да се дължи на влиянието на семейство Куин. Както отбелязах и преди, те са доста обикновени, непосредствени хора.

Освен това, след като днес наблюдавах както децата, така и възрастните, с които общува, бих стигнала до заключение, че е интегриран в тази общност и е приеман като част от нея. Естествено, не бих могла, поне на този ранен стадий, да направя извод, дали за него ще е най-добре да остане тук, или не.

Просто не е възможно да се пренебрегнат правата на Глория, нито пък съм се опитала да разбера желанията на момчето що се отнася до майка му.

Бих предпочела да свикне повече с мен, да започне да се чувства по-спокоен в мое присъствие, преди да разбере за роднинската ни връзка.

Нужно ми е повече време, за да...“

Спря, защото телефонът извънтя, и докато вдигаше слушалката, огледа набързо нахвърляните си бележки.

— Доктор Грифин на телефона.

— Здравейте, доктор Грифин. Защо ми се струва, че прекъснах работата ви?

Позна гласа на Филип, шеговитите нотки в него и малко гузно спусна капака на портативния си компютър.

— Защото си твърде проникателен, но мога да отделя няколко минути. Как е в Балтимор?

— Напрегнато. Как ти се струва това? В кадъра се вижда красива млада двойка, която се смее щастливо, понесла усмихнатото си бебе към колата. Надпис: „Гуми «Майърстоун». Грижа за вашето семейство“.

— Манипулативно — потребителят е подведен да мисли, че ако си купи гуми от друга марка, никой не се грижи за него.

— Да. Така излиза. Естествено, в автомобилните списания пускаме друга реклама. Най-нов модел спортна кола в яркочервено, дълъг виещ се път, сексапилна блондинка на волана. „Гуми «Майърстоун». Можете да отидете, а може и вече да сте там.“

— Хитро.

— Клиентът го харесва и така една грижа отпада. Как е животът в Сейнт Кристофър?

— Спокоен. — Прехапа устната си. — Преди малко срещнах Сет. Всъщност го придумах да ми помогне за един експеримент. Добре мина.

— О, сигурно. Колко се наложи да му платиш?

— Два сладоледа.

— Евтино си минала. Това дете е истински хитрец. Какво ще кажеш за една вечеря утре, с бутилка шампанско за отпразнуване на общите ни успехи?

— Ставаше дума за хитреци.

— Цяла седмица мисля за теб.

— Три дни — поправи го тя, после взе един молив и започна да драска в бележника си.

— И нощи. Тъй като приключих с тази поръчка, мога да си тръгна малко по-рано утре. Да мина ли да те взема в седем?

— Не съм съвсем наясно къде отиваме, Филип.

— Нито пък аз. Нужно ли е?

Сибил разбираше, че никой от двамата не говори за заведения.

— Така стават по-малко недоразумения.

— Тогава ще поговорим по въпроса и може би ще преодолеем недоразуменията. Значи в седем вечерта.

Сведе поглед и забеляза, че несъзнателно е скицирала лицето му. „Лош знак — помисли си. — Много опасен знак.“

— Става. — Най-добре е човек да се справи с усложненията. —
Ще се видим утре.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Стига да мога.

— Мисли си за мен тази нощ.

Съмняваше се, че има някакъв избор по този въпрос.

— Чао!

В кабинета си на четиринайсетия етаж в Балтимор Филип се отдръпна от елегантното си черно бюро и не обърна внимание на писукането на компютъра, което сигнализираше вътрешно съобщение по електронната поща, и се обърна към широкия прозорец.

Харесваше изгледа си към града, реставрираните сгради, отрязъците от пристанището, забързаните коли и хора долу на улицата. Но точно в момента не виждаше нищо от него.

Не можеше да се освободи от мисълта за Сибил. Това усещане беше нещо ново за него — обсебването на мислите и вниманието му. Не че му пречеше за ежедневната работа. Можеше да работи, да се храни, да твори, да представя идеите си с лекота, както и преди да я срещне.

Но тя просто присъстваше там. Като приятен гъдел в дъното и в съзнанието му през деня, който излизаше на преден план, когато енергията му не бе насочена към нещо друго.

Не беше съвсем сигурен дали му е приятно една жена да ангажира толкова много от вниманието му — особено жена, която не прави почти нищо, за да го насърчи.

Може би приема като предизвикателство наложената от нея тънка стена на любезност, тази предпазлива дистанция, която тя се опитва да поддържа. Смяташе, че може да го приеме. Това просто е още една от забавните и непостоянни игри, които мъжете и жените играят.

Но се тревожеше, че става нещо, което му беше непознато. И доколкото разбираше, това притесняваше и нея.

— Съвсем типично за теб — продума зад гърба му Рей.

— О, господи! — Филип не се завъртя рязко назад, не се ококори. Просто затвори очи.

— Много луксозен кабинет си имаш. Май не съм идвал насам известно време. — Рей се разходи из стаята и с присвити устни се вгледа в едно поставено в черна рамка платно на червени и сини петна. — Не е зле — реши накрая. — Мозъчен стимулатор. Готов съм да се обзаложа, че затова си го сложил в кабинета — да задвижва кръвта ти.

— Не мога да повярвам, че мъртвият ми баща стои в моя кабинет и се занимава с художествена критика.

— Е, така или иначе не за това исках да си поговорим. — Но се спря до една метална скулптура в ъгъла. — Обаче това място ми харесва. Винаги си имал изтънчен вкус. Изкуство, храна, жени. — Усмихна се широко, когато Филип се извърна. — Например жената, която сега занимава ума ти. Тя е от много висока класа.

— Имам нужда от почивка.

— Тук ще се съглася с теб. От месеци вече си затънал до гуша в работа. Интересна жена е, Филип. В нея има повече, отколкото виждаш, или отколкото тя самата знае. Надявам се, че когато му дойде времето, ще се вслушаш в думите ѝ, наистина ще се вслушаш.

— За какво говориш? — Вдигна ръка с дланта нагоре. — Защо ли те питам за какво говориш, след като не си тук?

— Надявам се, че вие двамата ще престанете да анализирате всяка стъпка и всеки етап и ще приемете действителността. — Рей сви рамене и пъкна ръце в джобовете на бейзболното си яке с емблемата на „Ориолс“. — Но трябва да стигнете по свой път. Ще бъде трудно, много трудно. Ти ще застанеш между Сет и онова, което го измъчва. Знам го. Искам да ти кажа, че можеш да ѝ вярваш. Когато се стигне до сблъсъка, Филип, довери се на себе си, но имай доверие и на нея.

По гърба му преминаха хладни тръпки.

— Какво общо има Сибил със Сет?

— Не е моя работа да ти кажа. — Отново се усмихна, но усмивката не стигна до очите му. — Не си говорил с братята си за мен. А трябва. Трябва да престанеш да си мислиш, че си длъжен да контролираш всичко. Бива те за това, господ е свидетел, но се отпусни малко. — Пое си дълбоко дъх, бавно се обърна. — Господи, майка ти щеше да е във възторг от това място. Дяволски добре се справяш с живота си дотук. — Очите му засияха. — Гордея се с теб. Знам, че ще се справиш с изпитанието.

— И вие дяволски добре се справихте с живота ми — тихо продума Филип. — Ти и мама.

— Прав си. — Рей намигна. — Продължавай така. — Когато телефонът иззвъня, той въздъхна. — Всичко, което става, е предопределено да се случи. Въпросът е как ти ще решиш да постъпиш. Вдигни телефона, Филип, и помни, че Сет има нужда от теб.

А после вече нямаше друго, освен звъна на телефона и празният кабинет. Вперил поглед в мястото, където беше стоял баща му, Филип посегна към слушалката:

— Филип Куин.

Докато слушаше, очите му станаха студени. Седна, грабна химикал и започна да си води бележки по доклада на детектива за най-новите действия на Глория Делаутер.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Тя е в Хамптън. — Филип задържа погледа си върху Сет, докато съобщаваше информацията. Видя как Кам окуражително постави ръка на напрегнатото рамо на момчето. — Полицайте са я прибрали за нетрезво състояние и нарушение на обществения ред, притежание на наркотици.

— Значи е в затвора. — Лицето на детето беше бяло като тебешир. — Могат да си я задържат.

— В момента е там. — „Но колко време ще остане, помисли си Филип, е друг въпрос.“ — Може и да има достатъчно пари да плати гаранцията.

— Искаш да кажеш, че може да им плати и да я пуснат. — Сет започна да трепери под ръката на Кам. — Без значение какво е направила?

— Не знам. Но засега поне ни е известно къде се намира. Ще отида да поговоря с нея.

— Недей! Недей да ходиш там!

— Сет, вече сме говорили за това. — Кам разтри треперещото му рамо, докато го извърещаше с лице към себе си. — Единственият начин да решим веднъж завинаги въпроса, е да се разберем с нея.

— Няма да се върна. — Думите бяха изречени шепнешком, но пълни с гняв. — Никога няма да се върна обратно.

— Няма да се връщаш. — Етан откачи колана си за инструменти и го постави върху тезгяха. — Можеш да останеш при Грейс, докато Анна се прибере. — Погледна към Филип и Кам. — Ние отиваме в Хамптън.

— Ами ако ченгетата кажат, че трябва да се върна? Ами ако дойдат, докато ви няма, и...

— Сет! — Филип клекна и здраво го улови за раменете. — Трябва да ни имаш доверие.

Момчето го гледаше с очите на Рей Куин и тези очи бяха пълни със страх и сълзи. Младият мъж за пръв път се вглеждаше в тях, без да

изпитва огорчение и без никакви съмнения.

— Твоето място е при нас — изрече кротко. — Нищо не може да го промени.

Сет кимна и изпусна разтреперана въздишка. Няма избор, не може да направи нищо, освен да се надява. И да се страхува.

— Ще вземем моята кола — заяви Филип.

— Грейс и Анна ще го успокоят. — Кам се размърда неспокойно на предната седалка.

— Ужасно е да изпитваш такъв страх. — Етан надникна от задната седалка и забеляза, че Филип приближава сто и двацет. — Да не си в състояние да направиш друго, освен да чакаш и да видиш какво ще стане.

— Сама се издънва — подхвърли категорично Филип. — Това, че са я арестували, никак няма да ѝ помогне на делото за настояничество — ако въобще заведе такава.

— Тя не иска детето.

Филип бързо стрелна с очи Кам.

— Да, иска пари. Няма да измъкне нищо от нас. Но ще трябва да получим някои отговори. Ще сложим край на тази работа.

Ще ги излъже, помисли си Филип. Изобщо не се съмняваше, че тя ще лъже, ще увърта и ще хитрува. Но много греша, ако си мисли, че може да ги измами и да се добере до Сет.

„Ще се справиш с изпитанието“ — беше казал Рей.

Филип улови по-здраво волана. Очите му не се откъсваха от пътя. Ще се справи, точно така. Ще намери начин.

Главата ѝ пулсираше, а стомахът ѝ се беше свил на топка, когато Сибил влезе в малкия полицейски участък. Глория ѝ се беше обадила, ридаеща и отчаяна, за да я помоли да изпрати пари за гаранцията.

За гаранцията, повтори си младата жена и потисна мъчителната тръпка.

Сестра ѝ каза, че било грешка, напомни си тя, ужасно недоразумение. Разбира се, какво друго би могло да бъде? За малко да

изпрати парите със запис. Още не беше сигурна какво я възпря, какво я тласна да се качи на колата и да потегли.

Да помогне, естествено. Иска само да помогне.

— Идвам за Глория Делаутер — обърна се към униформения служител, който седеше зад тясното, задръстено гише. — Бих искала да я видя, ако е възможно.

— Името ви?

— Грифин. Доктор Сибил Грифин. Аз съм сестра ѝ. Ще платя гаранцията, но бих искала... бих искала да я видя.

— Можете ли да ми покажете някакъв документ?

— О, да. — Зарови нервно из чантата си, за да намери портфейла. Ръцете ѝ бяха влажни и трепереха, но полицаят просто продължи да я гледа невъзмутимо, докато не му показа документ.

— Защо не седнете? — предложи ѝ той, след което сам стана от стола си и отиде в някакво съседно помещение.

Гърлото ѝ беше пресъхнало. Прекоси малкото приемно помещение с групичките твърди, пластмасови столове в стандартен бежов цвят и се наведе над чешмичката. Но водата прониза стомаха ѝ като ледени оловни сачми.

В килия ли са я затворили? О, господи, наистина ли са затворили сестра ѝ в килия? Там ли ще трябва да се види с Глория?

Но въпреки мъката разсъждаваше хладнокръвно и прагматично. Как е разбрала Глория къде да я намери? Какво прави толкова близо до Сейнт Кристофър? Защо е обвинена в притежание на наркотици?

Точно затова не изпрати парите със запис, призна си сега. Искаше първо да получи отговорите.

— Доктор Грифин!

Трепна и се обърна към служителя с широко отворени очи, като заек, заслепен от фарове.

— Да. Мога ли да я видя?

— Ще трябва да взема чантата ви. Ще ви дам разписка.

— Добре.

Подаде му я, подписа се на формуляра, където той ѝ посочи, и взе разписката за вещите си.

— Насам.

Посочи ѝ една странична врата, после я отвори към тесен коридор. От лявата страна имаше стаичка, обзаведена само с една-

единствена маса и няколко стола. Глория седеше на единия, а китката ѝ беше закрепена с белезници към някакъв лост.

Първата мисъл на Сибил бе, че са допуснали грешка. Това не беше нейната сестра. Довели са друга жена в стаята. Тази тук изглеждаше прекалено стара, прекалено груба с костеливото си тяло, с рамене, наподобяващи остри криле, а гърдите ѝ така подчертано изпъкваха под късия, прилепнал пуловер, че зърната им предизвикателно бяха щръкнали.

Накъдрените сламеноруси коси бяха разделени от тъмна черта точно по средата, около устните ѝ се бяха врязали дълбоки бръчки, а очите ѝ гледаха с озлобление, остро като раменете ѝ.

После същите тези очи се напълниха със сълзи, устата ѝ потрепери.

— Сиб! — Гласът ѝ се прекърши, докато протягаше умолително ръка. — Слава богу, че дойде.

— Глория. — Бързо пристъпи напред и пое треперещата ѝ ръка. — Какво стана?

— Не знам. Нищо не разбирам. Толкова ме е страх. — Положи глава на масата и се разплака със силни, сърцераздирателни ридания.

— Моля ви. — Сибил инстинктивно седна и прегърна сестра си, докато отправяше поглед към полицая. — Можем ли да останем сами?

— Ще стоя отвън. — Той стрелна с поглед Глория.

Дори и да си помисли колко голяма е промяната в жената, която крещеше и ругаеше, когато я доведоха в участъка преди няколко часа, изразът на лицето му не издаде нищо.

Излезе навън, затвори вратата и ги остави сами.

— Ще ти дам вода.

Сибил стана, бързо се приближи до каната с вода в ъгъла и напълни картонена чашка. Сложи я в ръката на сестра си.

— Плати ли гаранцията? Защо направо не си отиваме? Не искам да стоя тук.

— Ще се погрижа за това. Кажи ми какво стана.

— Казах, че не знам. Бях с един мъж. Бях самотна. — Подсмръкна и взе кърпата, която Сибил ѝ подаде. — Само малко си поговорихме. Щяхме да излизаме да обядваме и тогава пристигнаха ченгетата. Той избяга и те хванаха мен. Всичко стана толкова набързо.

— Зарови лице в ръцете си. — Намериха наркотик в чантата ми. Сигурно той го е сложил. Просто исках да си поговоря с някого.

— Добре. Сигурна съм, че всичко ще се изясни. — Сибил искаше да повярва, да приеме думите ѝ и се презираше, че не може. — Как се казваше?

— Джон. Джон Барлоу. Изглеждаше толкова мил, Сибил. Толкова разбран. Наистина бях изпаднала в депресия. Заради Сет. — Смъкна ръцете си, а очите ѝ гледаха жално. — Толкова ми липсва моето момченце.

— За Сейнт Кристофър ли беше тръгнала?

Глория сведе поглед.

— Помислих си, че само ако успея да го видя...

— Това ли те посъветва адвокатът?

— Адво... о! — Колебанието бе съвсем кратко, но пробуди предупредителни звънчета в главата на Сибил. — Не, но адвокатите не разбират. Те само непрекъснато искат пари.

— Как се казва адвокатът ти? Ще му се обадя. Може би ще успее да помогне да уредим нещата.

— Не е от този район. Виж, Сибил, искам само да изляза от тук. Не можеш да си представиш колко е ужасно. Видя ли онова ченге отвън? — Посочи с глава към вратата. — Той ме опипваше.

Стомахът на Сибил отново се присви.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво имам предвид — изрече с раздражение. — Опипваше ме и каза, че по-късно ще се върне за още. Ще ме изнасили.

Сестра ѝ здраво стисна очи. Когато бяха ученички, Глория беше обвинила поне десетина момчета и мъже, че са я закачали, включително педагогическия си съветник и директора на гимназията. Както и собствения им баща.

— Не прави това, Глория. Казах, че ще ти помогна.

— Казвам ти, че този мръсник ме опипа навсякъде. Веднага щом изляза от тук, ще повдигна обвинение. — Смачка картонената чашка и я захвърли. — Пет пари не давам дали ми вярваш, или не. Аз си знам какво стана.

— Добре, но нека първо се оправим с това. Как разбра къде да ме намериш?

— Какво? — Дивата ярост, която бе замъглила съзнанието ѝ, я принуди да се напрегне, за да си припомни ролята. — Какво искаш да кажеш?

— Не съм ти казвала къде ще бъда. Обещах ти, че аз ще ти се обаждам. Как разбра, че съм в хотела в Сейнт Кристофър?

Беше грешка — грешка, която Глория осъзна почти веднага след обаждането си. Но беше пияна и бясна. А и, дявол да го вземе, нямаше пари, за да плати гаранцията. Каквото ѝ беше останало, беше прибрано на сигурно място. Докато семейство Куин добавят още.

Дори не помисли, когато се обади на Сибил. Но след това имаше време да прецени постъпката си. Знаеше, че начинът да изиграе сестричката си Сибил е да заложи на чувството ѝ за вина и отговорност.

— Познавам те. — Отправи ѝ съзливлива усмивка. — Знаех си, че когато ти казах за Сет, ще ми помогнеш. Позвъних в апартамента ти в Ню Йорк. — Което наистина беше направила преди повече от седмица. — И когато от телефонната централа ми казаха, че си извън града, им обясних, че съм ти сестра и, че случаят е спешен. Те ми дадоха номера на хотела.

— Разбирам. — „Звучи правдоподобно, реши Сибил, дори логично.“ — Ще се погрижа за гаранцията, Глория, но има някои условия.

— Така ли? — изсмя се тя. — Звучи ми познато.

— Трябва ми името на адвокатата ти, за да мога да се свържа с него. Искам да разбера какво точно е положението в момента със Сет. Искам да разговарям с мен. Ще отидем да вечеряме заедно и ще можеш да ми обясниш всичко за семейство Куин. Ще можеш да ми обясниш защо те твърдят, че Рей Куин ти е дал пари за Сет.

— Тия копелета са лъжци.

— Запознах се с тях — каза спокойно. — И с жените им. Видях и Сет. Много ми е трудно да свържа това, което ми казваш, с видяното.

— Не можеш всичко да напишеш ясно и точно на хартия. Господи, съвсем същата си като стария! — Понечи да стане, после изръмжа, когато белезниците я задържаха за китката. — Двамата прочути доктори Грифин.

— Това няма нищо общо с баща ми — кротко отвърна Сибил. — Но както подозирам, изцяло е свързано с твоя.

— Майната му! — Устните на Глория се изкривиха в злобна усмивка. — Майната ти и на теб! Идеалната дъщеря, идеалната ученичка, идеалния шибан робот! Просто плати шибаната гаранция. Имам спестени пари. Ще си ги получиш обратно. Ще си върна детето и без твоята помощ, скъпа ми сестричке. Моето дете. Щом предпочиташ да вярваш на разни непознати вместо на своята плът и кръв, давай! И без това винаги си ме мразила.

— Не те мразя, Глория. И никога не съм. — Но би могла, осъзна Сибил, едновременно със зараждащата се болка в главата и в сърцето ѝ. Боеше се, че много лесно би могла. — И не предпочитам да вярвам на друг, освен на теб. Просто се опитвам да разбера.

Сестра ѝ извърна лице, за да не види Сибил появилата се доволна усмивка. Все пак бе улучила правилния път.

— Трябва да излезе от тук. Трябва да се измия. — Постара се гласът ѝ да се пречупи. — Не мога повече да говоря за това. Толкова съм уморена.

— Отивам да уредя документите. Сигурна съм, че няма да отнеме много време.

Докато ставаше, Глория отново сграбчи ръката ѝ и я притисна към бузата си.

— Съжалявам. Толкова съжалявам, че ти наговорих такива неща. Не ги мисля сериозно. Просто съм разстроена и объркана. Чувствам се толкова самотна.

— Няма нищо. — Сибил издърпа ръката си и неуверено се отправи към вратата.

Докато чакаше отвън да бъдат подготвени документите за гаранцията, глътна два аспирина и един антиацид. Външно Глория се беше променила. Някога невероятно красивото момиче беше загрубяло и погрозняло. Обаче Сибил се боеше, че в емоционален план сестра ѝ е все същото нещастно, затънало в лъжи и объркано дете, което изпитваше мрачно задоволство да разстройва близките си.

Ще настоява Глория да се съгласи на лечение. И ако наркотиците също са част от проблема, ще се погрижи тя да влезе в клиника. Жената, с която току-що бе разговаряла, със сигурност не би могла да получи настойничество над малко момче. Ще проучи възможностите за най-доброто му устройване, докато Глория отново се изправи на крака.

Ще трябва да се срещне с адвокат, разбира се. Първата ѝ работа утре сутринта ще бъде да намери адвокат и да обсъди с него правата на Глория и най-доброто решение за Сет.

При мисълта за това стомахът ѝ отново се присви. Конфронтацията беше неизбежна. Нищо не я караше да се чувства по-нещастна и уязвима от гневните думи и озлоблението.

Но ще се подготви. Ще има време да обмисли какво трябва да каже. Ще бъде подготвена за въпросите и исканията им, така че да може да даде правилните отговори. И ще се постарее да остане спокойна и обективна.

Когато видя Филип да влиза в сградата, всички мисли излетяха от главата ѝ. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ. Остана вцепенена, когато очите му пронизаха нейните, когато се присвиха сурово.

— Какво правиш тук, Сибил?

— Аз... — смути се тя. — Имах работа.

— Така ли? — Той пристъпи по-близо, а братята му мълчаливо стояха зад него. Видя изписани на лицето ѝ вина и страх. — Че каква работа би могла да имаш? — След като не му отговори, Филип леко наклони глава. — Каква ти е Глория Делаутер, доктор Грифин?

Наложи си погледът ѝ да остане спокоен, а гласът ѝ — уверен.

— Сестра.

Гневът му бе леденостуден и смъртоносен. Здравно стисна ръце в джобовете, за да не се нахвърли върху нея.

— Много удобно, нали? Мръсница! — изрече го тихо, но тя трепна, сякаш я беше ударил. — Използва ме, за да се добереш до Сет.

Успя само да поклати глава. Вярно беше, нали така? Беше го използвала — и всички тях.

— Исках само да го видя. Той е син на сестра ми. Трябваше да се уверя, че за него се полагат грижи.

— Тогава къде, по дяволите, беше през последните десет години?

Отвори уста да отговори, но в този момент се появи Глория.

— Давай да се разкарваме от тук. Нали ще ми купиш нещо за пиене, Сиб? — Тя праметна през рамо дамската си чанта и отправи приканваща усмивка към Филип. — Ще поговорим за всичко, каквото искаш. Здравсти, готин. — Извърна се леко, опря юмрук на хълбока и се усмихна и към другите мъже. — Как е?

При други обстоятелства контрастът между двете жени би предизвикал смях. Сибил стоеше бледа и притихнала, лъскавите ѝ тъмнокестеняви коси бяха гладко сресани назад, нямаше червило на устните, нито грим на очите. Излъчваше сдържана елегантност в добре скроения си блейзър, клин и бяла копринена блуза, докато Глория беше пристегнала щедрите си форми в черни джинси и прилепнала тениска с дълбоко изрязано остро деколте.

Беше оправила грима си, беше си сложила яркочервено червило, а очите ѝ бяха очертани с черна линия. „Има вид — каза си Филип — на точно това, което е — застаряваща проститутка, която си търси клиенти.“

Освен това изглежда съсипана — също като майка му, когато я видя за последен път.

Глория измъкна цигара от смачкан пакет и я завъртя между пръстите си.

— Имаш ли огънче, готин?

— Глория, това е Филип Куин. — Официалното представяне отекуна глухо в ушите ѝ. — И братята му — Камерън и Етан.

— Я виж ти, я виж ти — злобно се усмихна Глория. — Славната тройка на Рей Куин. И какво искате?

— Отговори — лаконично отвърна Филип. — Да излезем отвън.

— Нямам какво да ви казвам и само да направите една крачка, която не ми харесва, ще се разкреця! — Рязко замахна с незапалената цигара. — Тук е пълно с ченгета. Ще видим как ще ви хареса да постоите малко в килията.

— Глория! — Сибил постави ръка на рамото ѝ, за да я укроти. — Единственият начин да уредим нещата е да ги обсъдим разумно.

— Не ми изглежда да искат да разговарят разумно с мен. Те ми мислят само злото. — Изкусно смени тактиката, като обгърна Сибил и се притисна в нея. — Страх ме е от тях. Моля те, Сибил, помогни ми!

— Опитвам се. Никой няма да ти стори зло, Глория. Ще намерим някое място, където можем да седнем и да поговорим. Аз ще бъда с теб.

— Ще повърна. — Отдръпна се, хвана се с ръце през корема и изтича към тоалетната.

— Ама че представление! — отбеляза Филип.

— Разстроена е. — Сибил сплете пръстите на ръцете си и ги стисна здраво. — Не е в състояние да се справи тази вечер.

Младият мъж я изгледа присмехулно.

— Да не би да искаш да повярвам, че си се хванала? Или си невероятно наивна, или смяташ, че аз съм такъв.

— Прекарала е почти целия следобед в затвора — троснато отвърна тя. — Всеки щеше да е разстроен. Не можем ли да обсъдим всичко това утре? Толкова време е чакало, може да почака още един ден.

— Сега сме тук — намеси се Кам. — Сега ще се разберем. Ще идеш ли да я доведеш, или аз да ида?

— Така ли възнамерявате да разрешите въпроса? Като я изнудвате? И мен?

— Едва ли искаш да започна да ти разправям как възнамерявам да го разреша — отговори Кам и отблъсна ръката на Етан. — След всичко, на което е подложила Сет, не можем да ѝ направим нищо, което да не си е заслужила.

Младата жена погледна притеснено зад гърба си, където униформеният служител работеше нещо по бюрото.

— Не мисля, че някой от нас иска да прави сцена точно в полицейски участък.

— Добре — улови я за рамото Филип. — Дай тогава да излезем отвън и там да я направим.

— Ще се срещнем утре, по което време ви е удобно. Сега ще я заведа в хотела си.

— Дръж я настрана от Сейнт Кристофър.

Сибил трепна, когато пръстите му стиснаха по-здраво рамото ѝ.

— Добре. Къде предлагате?

— Ще ти кажа какво предлагам — започна Кам, но Филип вдигна ръка.

— В Принсес Ан. Ще я доведеш в кабинета на Анна в Социалната служба. В девет сутринта. Така всичко ще е официално, нали? Напълно открито.

— Да — отвърна с облекчение. — Така съм съгласна. Ще я доведа. Имате думата ми.

— Две стотинки не давам за думата ти, Сибил — леко се приведе напред Филип. — Но ако не я доведеш, ще я намерим.

Междувременно, ако която и да е от вас се опита да се доближи до Сет, ще ѝ се наложи да полежи в затвора. — Пусна рамото ѝ и отстъпи назад.

— Ще бъдем там в девет — заяви тя, като успя да устои на неударимото желание да разтрие болезненото си рамо. После се обърна и последва сестра си в тоалетната.

— Защо се съгласи, по дяволите? — попита Кам, докато яростно крачеше навън след брат си. — Сега ни е паднала.

— Утре ще изкопчим повече от нея.

— Глупости.

— Филип е прав. — Колкото и да му беше неприятно, Етан одобряваше промяната в плановете. — Действаме при съвсем законни обстоятелства. Запазваме спокойствие. Така е по-добре за Сет.

— Защо? За да могат тая мръсница майка му и тая лъжкиня леля му да имат повече време да се наговорят? Господи, само като си помисля, че днес Сибил е била насаме със Сет почти цял час, ми се иска да...

— Станалото, станало — сопна му се Филип. — Нищо му няма. И на нас нищо ни няма. — Яростта започваше да кипи в кръвта му и той затръшна вратата на джипа. — Пък и ние сме петима. Няма да се доберат до Сет.

— Той не я позна — обади се Етан. — Интересно, нали? Не знаеше коя е Сибил.

— Нито пък аз — промърмори Филип. — Но сега знам.

Първата задача на Сибил беше да осигури на Глория нещо топло за хапване, да я успокои и да я разпита внимателно. Малкият италиански ресторант беше само на няколко преки от полицейския участък и ѝ се стори подходящ за целта.

— Нервите ми са изопнати до скъсване. — Глория жадно дръпна от цигарата, докато сестра ѝ маневрираше, за да паркира. — Каква наглост от страна на тези мръсници да ми се нахвърлят така. Знаеш какво щяха да ми направят, ако ти не беше там, нали?

Сибил само въздъхна и излезе от колата.

— Трябва да хапнеш.

— Да, разбира се. — Изсумтя при вида на обзавеждането в мига, в който пристъпи вътре. Беше свежо, с разноцветна италианска керамика, дебели свещи, раирани покривки и декоративни шишенца с подправки. — Предпочитам пържолата вместо някаква жабарска манджа.

— Моля те! — Сибил потисна раздразнението си и я улови за рамото.

Поиска маса за двама.

— За пушачи — допълни Глория и вече вадеше друга цигара, докато ги отвеждаха към по-шумната част на бара. — Джин с тоник, двоен.

Сестра ѝ разтърка слепоочията си.

— На мен само минерална вода. Благодаря.

— Отпусни се малко — подхвърли Глория. — Струва ми се, че едно питие ще ти се отрази добре.

— С кола съм. А и без това не ми се пие. — Отдръпна се, когато Глория издуха дима в лицето ѝ. — Трябва да поговорим сериозно.

— Изчакай да си смажа първо гърлото. — Продължи да пуши и да оглежда мъжете на бара, като преценяваше кой би си избрала, ако не беше с досадната си сестричка.

Господи, колко скучна беше Сибил! И винаги е била, помисли си и забарабани с пръсти по масата в очакване на проклетото питие. Но пък ѝ беше полезна. Ако играеше правилно, ако изстискаше от очите си повечко сълзи, тя винаги се хващаше.

Необходима ѝ беше маша срещу братята Куин и Сибил беше идеалният вариант. Почтената, дяволски уважавана доктор Грифин.

— Глория, ти дори не попита за Сет?

— Какво да питам?

— Видях го няколко пъти. Говорих с него. Видях къде живее, къде учи. Запознах се с някои негови приятели.

— И как е? — Престори се на развълнувана. — Пита ли за мен?

— Добре е. Всъщност се чувства прекрасно. Толкова много е пораснал, откакто го видях. — Яде като кон, припомни си Глория, а дрехите и обувките му непрекъснато му омалаяват. — Той не знаеше коя съм.

— Какво искаш да кажеш? — Глория надигна чашата в мига, в който я поставиха на масата. — Не му ли се представи?

— Не, не се представих. — Сибил вдигна поглед към сервитьорката. — Трябват ни още няколко минути да решим какво ще поръчаме.

— Значи го дебнеш — изсмя се дрезгаво сестра й. — Изненадваш ме, Сиб.

— Сметнах, че е най-добре да преценя ситуацията, преди да премина към действие.

Глория изсумтя.

— Това вече е типично в твой стил. Господи, изобщо не си се променила. Да преценя ситуацията, преди да премина към действие — изимитира я. — Божичко! Ситуацията е такава, че тия копелета ми взеха сина. Заплашиха ме и само един господ знае какво правят с него. Искам малко мангизи, за да си го върна.

— Пратих ти пари за адвокат — напомни й Сибил.

Ледът изтрака в зъбите на Глория, докато пиеше. И петте хиляди й дойдоха тъкмо навреме. Откъде, по дяволите, да знае, че парите, които измъкна от Рей Куин, ще се стопят толкова бързо? Има си разходи, нали така? Искаше да се позабавлява малко за разнообразие. Трябваше да му поиска двойно, каза си наум.

Е, ще ги измъкне от копелетата, които е отгледал.

— Нали получи парите, които ти изпратих за адвокат, Глория?

Тя отново отпи.

— Да, ама тия адвокати направо те изцеждат, както знаеш. Ей! — извика към сервитьорката и посочи празната си чаша. — Хайде да ми донесеш още едно!

— Ако продължаваш да пиеш така, без да се храниш, пак ще ти прилошее.

„Друг път!“ — изсумтя Глория и издърпа менюто. Няма намерение пак да си бърка с пръст в гърлото. Веднъж й беше достатъчно.

— Я виж, имат пържола по флорентински. Това мога да го преглътна. Помниш ли онова лято, когато старият ни води в Италия? Всичките ония жестоки гаджета с мотори. Мили боже, прекарах си страхотно с онзи тип, как му беше името? Карло, или Лео или нещо такова. Вкарах го в спалнята. Ти беше прекалено срамежлива, за да останеш да гледаш, и затова спа в салона, а ние през половината нощ

не спряхме. — Взе чашата си и я вдигна за тост. — Бог да благослови италианците!

— Аз ще взема лангини и смесена салатата.

— На мен дайте пържола, по-сурова. — Подаде менюто на сервитьорката, без да я погледне. — Остави тая заешка храна. Май не сме се виждали известно време, а, Сиб? Колко — четири или пет години?

— Шест. Минаха точно шест години, откакто се прибрах и установих, че вас със Сет ви няма заедно с част от личните ми вещи.

— Да-а, съжалявам. Бях се пообъркала. Трудно е да гледаш сама дете. Парите все не стигат.

— Никога не си ми казвала нещо повече за баща му.

— Какво да ти казвам? Стара история. — Сви раменете и разклати леда в чашата си.

— Добре тогава, дай да се разберем за сегашните събития. Искам да науча всичко, което се е случило, трябва да го разбере, за да мога да ти помогна и да знам как да действам утре при срещата ни със семейство Куин.

Чашата удари по масата.

— Каква среща?

— Утре сутринта отиваме в Социалната служба, за да изясним проблемите, да обсъдим положението и да се опитаме да стигнем до някакво решение.

— Никъде няма да ходя. Опитват се да ме прецакат!

— Говори по-тихо — строго ѝ заповяда Сибил. — И ме изслушай. Ако искаш да се изправиш на крака, ако искаш да си върнеш сина, всичко трябва да стане спокойно и законно. Нуждаеш се от помощ, Глория, и аз съм готова да ти помогна. От това, което виждам, сега изобщо не си в състояние да си вземеш Сет.

— Ти на чия страна си?

— На негова — излезе от устата ѝ още преди сама да осъзнае, че това е самата истина. — Аз съм на негова страна и се надявам, че това ме поставя и на твоя. Трябва да разрешим случилото се днес.

— Казах ти, че ме накиснаха.

— Добре, но все пак въпросът трябва да се реши. Съдът няма да е много благосклонен към жена, която е обвинена в притежание на наркотици.

— Страхотно, защо направо не застанеш на свидетелското място и не им кажеш, че за нищо не ме бива? И без това точно такава е мнението ти — всички винаги точно така сте смятали.

— Престани, моля те — прошепна Сибил. — Правя всичко, което е необходимо. Ако искаш да ми докажеш, че желаш нещата да се уредят, трябва да ми съдействаш, Глория.

— При теб никога нищо не е било безплатно.

— Не говорим за мен. Ще платя съдебните ти такси, ще говоря със Социалната служба, ще се постарая да накарам братята Куин да разберат желанията и правата ни. Искам да се съгласиш на лечение.

— За какво?

— Прекалено много пиеш.

Глория изсумтя и преднамерено отпи голяма глътка джин.

— Имах тежък ден.

— Намерили са у теб наркотици.

— Казах, че не бяха мои, майка му стара!

— Казвала си го и преди — отвърна, вече по-хладно, Сибил. — Отиваш на лекар, подлагаш се на терапия, влизаш в клиника. Аз ще го уредя, аз ще платя сметките. Ще ти помогна да си намериш работа, да се настаниш някъде.

— Стига да е както ти казваш. — Глория погълна питието си. — Терапия. Ти и старият го използвахте като решение за всичко.

— Такива са условията ми.

— Значи ти командваш парада. Божичко, поръчай ми още пиене. Отивам до тоалетната. — Преметна чантата си през рамо и бързо се отдалечи покрай бара.

Сибил се облегна назад и затвори очи. Няма да ѝ поръча нищо повече за пиене. Предполагаше, че това ще бъде още една ожесточена, малка битка.

Аспиринът изобщо не ѝ подейства. Болката пулсираше в слепоочията ѝ в мъчителен и неспиращ ритъм. Челото ѝ беше стегнато като в менгеме. Единственото ѝ желание беше да се отпусне в легло в тъмна стая и да потъне в забрава.

Сега той я мрази. Изпитваше съжаление и срам при спомена за презрението, което видя в очите на Филип. Може би го заслужава. В този момент просто не беше в състояние да разсъждава достатъчно трезво, за да е сигурна. Но ужасно съжаляваше.

Повече се сърдеше на себе си, че позволи той и неговото мнение да придобият толкова голямо значение за нея. Познаваше го едва от няколко дни и никога не беше имала намерение да позволи неговите или нейните чувства да се задълбочат.

Необвързващо физическо привличане, няколко приятни и за двамата часа, прекарани заедно. Това трябваше да е всичко. Как така стана нещо повече?

Но го разбра — когато я прегръщаше, когато караше кръвта ѝ да се вълнува с дългите, страстни целувки — разбра, че иска повече. И сега тя, която никога не се беше смятала за особено сексуална или твърде емоционална, беше отчаяна, защото някакъв мъж само бе подръпнал резето и сега вече бе загубил интерес да отвори вратата.

Нищо не може да се направи, напомни си тя. Разбира се, като се имат предвид обстоятелствата, двамата с Филип Куин никога не са имали шанс да установят лична връзка от каквото и да е естество. Ако сега успеят да поддържат някаква, то ще е заради детето. И двамата ще се държат като възрастни хора, с хладна любезност и... благоразумно. Заради Сет.

Отвори очи, когато сервитьорката постави салатата пред нея, и ѝ стана неприятно от съжалението, което видя изписано на лицето на една непозната.

— Да ви донеса ли нещо друго? Още вода?

— Не. Добре съм, благодаря. Можете да вземете това — посочи празната чаша на Глория.

Стомахът ѝ се разбунтува при мисълта за храна, но тя си заповяда да вземе вилцата. Пет минути продължи да рови в салатата и да се взира в нея, като непрекъснато поглеждаше към задната част на ресторанта.

Сигурно пак ѝ е прилошало, помисли си уморено. Сега ще трябва да отиде отзад, да държи главата ѝ, да слуша хленченето ѝ. Още една типична ситуация.

Борейки се едновременно с отвращението и с чувството за срам, което произтичаше от него, Сибил стана и тръгна към дамската тоалетна.

— Глория, добре ли си? — Нямаше никого на мивката и не последва отговор от нито една от кабините. Започна да побутва вратите. — Глория?

В последната видя разтворения си портфейл върху спуснатия капак на тоалетната чиния. Грабна го изумена и бързо го прегледа. Видя, че документите ѝ са там, както и кредитните карти.

Но всичките ѝ налични пари заедно със сестра ѝ бяха изчезнали.

ДЕСЕТА ГЛАВА

С размътено от болка съзнание и треперещи ръце Сибил отвори вратата на хотелската стая. Само да успее да се добере до лекарствата си, до тъмна стая, до забравата, ще успее да намери някакъв начин да се справи с утрешния ден.

Ще намери начин да се изправи сама пред цялото семейство Куин с ужасното чувство, че се е провалила.

Сигурно ще бъдат убедени, че е помогнала на Глория да избяга. Как би могла да ги обвини? Вече и без това в очите на Сет е подла лъжкиня. Всъщност така се и чувстваше.

Бавно постави резето, закрепил предпазната верига, след това се облегна на вратата, докато успее отново да накара краката си да се задвижат.

Когато лампата светна, едва потисна вика си и закри очи.

— Права си за гледката — изрече откъм вратата на терасата Филип. — Много е живописна.

Свали ръцете си и го погледна. Забеляза, че е без сако и вратовръзка, но иначе изглеждаше точно като в полицейския участък: любезен, учтив и ужасно сърдит.

— Как влезе?

Усмихна се ехидно и това придаде на очите му суров и леден, златист оттенък — цветът на хапливо зимно слънце.

— Разочароваш ме, Сибил. Смятах, че изследванията ти върху... обекта включват и факта, че едно от основните качества при формирането ми е било проникването в чужда собственост.

Продължи да стои, където си беше, подкрепяна от вратата.

— Бил си крадец?

— Наред с други неща. Но достатъчно за мен. — Пристъпи напред и се настани на страничната облегалка на фотьойла. — Възхищавам ти се. Бележките ти са невероятно поучителни, дори за любител.

— Чел си записките ми? — Погледът ѝ се стрелна към бюрото и компютъра. Ужасното главоболие ѝ пречеше да се възмути. — Нямах право да идваш тук непоканен. Да влизаш в компютъра ми и да четеш записките ми.

„Толкова спокойна — помисли си Филип и стана да си вземе бира от минибарчето. — Каква жена е тя?“

— Ако питаш мен, Сибил, имам всички права. Ти ме излъга, използва ме. Всичко е било предварително замислено, нали? Когато се появи край работилницата миналата седмица, планът ти вече е бил съставен. — Не можеше да остане спокоен. Докато тя стоеше и се взираше в него с безизразно лице, гневът му се надигаше. — Проникване в противниковия лагер. — Тресна бутилката върху масичката. Ударът на стъклото върху дървената повърхност отекна като гръмотевица в главата ѝ. — Да наблюдаваш и докладваш, да подаваш информация на сестра си. И щом да бъдеш с мен ще ти помогне да се промъкнеш по-лесно зад фронтовата линия, готова си да направиш тази жертва. Щеше ли да спиш с мен?

— Не. — Притисна ръка към главата си и изпита желание да легне на пода и да се свие на кълбо. — Изобщо не смятах, че нещата ще...

— Аз пък смятам, че лъжеш. — Приблужи се до нея и я хвана за раменете. — Мисля, че щеше да направиш всичко. Още едно обективно изследване, нали така? А да не говорим, че ще помогнеш на онази мръсница, сестра ти, да измъкне още пари от нас. Сет и за теб не означава нищо, също както и за нея. Само средство за постигане на целта ви.

— Не, не е така... не мога да мисля. — Болката беше нетърпима. Ако не я задържаше, щеше да падне на колене и да моли. — Аз... утре ще говорим. Не ми е добре.

— Значи и това ви е обща черта с Глория. Няма да се хвана, Сибил.

Дишането ѝ се затрудни, зрението ѝ се замъгли.

— Съжалявам. Не издържам повече. Трябва да седна. Моля те, трябва да седна!

Вгледа се в нея. Страните ѝ бяха мъртвешки бледи, очите ѝ — изцъклени, дишането ѝ — учестено и неравномерно. „Ако се преструва — каза си Филип, — Холивуд е загубил една голяма звезда.“

Изруга и я замъкна до дивана. Тя се строполи върху възглавниците.

Чувстваше се твърде зле, за да се притеснява, и само затвори очи.
— Куфарчето ми. Хапчетата ми са в куфарчето.

Той вдигна черното куфарче от мека кожа до бюрото, разрови в него и откри шишенцето.

— Имитрекс? — Вдигна поглед към нея. Главата ѝ беше отметната назад, очите — затворени, а ръцете — здраво стиснати в скута, сякаш можеше да съсредоточи цялата болка в тях и да я удуши.
— Лекарство при силна мигрена.

— Да, вземам го от време на време. — Трябва да се концентрира, заповяда си Сибил, трябва да се отпусне. Но нищо не можеше да ѝ помогне да преодолее ужасната болка. — Трябваше да го нося. Тогава нямаше да се стигне чак дотук.

— Ето — подаде ѝ хапчето и чаша вода.

— Благодаря. — Едва не разля водата. — Трябва да мине известно време, но е по-добре от инжекция. — Отново затвори очи и се помоли той просто да си тръгне.

— Яла ли си?

— Какво? Не. Ще се оправя.

Изглеждаше безпомощна, ужасно безпомощна. За миг си помисли, че заслужава да страда, изкуши се да я остави сама. Но после вдигна телефона и помоли да го свържат с обслужване по стаите.

— Нищо не искам.

— Стой мирна. — Поръча супа и чай, след това закрачи из стаята.

Как можа до такава степен да се заблуди за нея? Винаги беше правил бързи и точни преценки за хората. Беше видял в нея интелигентна и интересна жена. Изискана, с чувство за хумор и вкус. Но под лъскавата повърхност тя беше лъжкиня, измамничка и използвачка.

Едва не се изсмя. Току-що беше описал момчето, което през половината си живот се опитваше да забрави.

— Пишеш в записките си, че не си виждала Сет, откакто е бил на четири години. Защо дойде сега?

— Мислех, че мога да помогна.

— На кого?

Отвори очи.

— Не знам. Мислех, че ще мога да помогна на него, на Глория.

— Ако помогнеш на единия, засягаш другия. Прочетох бележките ти, Сибил. Да не би да искаш да ми кажеш, че го обичаш? „Въпросното лице изглежда в добро здраве.“ Той не е някакво шибано лице, а дете.

— Трябва да бъдем обективни.

— Трябва да бъдем човечни.

Тази дума прободете сърцето ѝ и го накара да се присвие болезнено.

— Не ме бива много в чувствата. По-силна съм в реакциите и моделите на поведение, отколкото в усещанията. Надявах се, че ще мога да запазя известна дистанция от ситуацията, да я анализирам обективно, да определя кое е най-доброто за всички засегнати. Не се справих добре.

— Защо не си направила нищо преди? — попита Филип. — Защо не направи нищо да анализираш ситуацията, докато Сет беше при сестра ти?

— Не знаех къде са. — После въздъхна и поклати глава. Не беше време за извинения, а и мъжът, който бе вперил насреща ѝ тези студени очи, така или иначе няма да ги приеме. — Никога не съм се опитвала сериозно да разбере. От време на време, когато ми поискаше, ѝ изпращах пари. Общуването ми с Глория най-често се оказваше безполезно и неприятно.

— За бога, Сибил! Сега говорим за едно малко момче, а не за сестринското съперничество.

— Страхувах се да се обвържа — рязко отвърна тя. — Единственият път, когато го направих, тя си го взе. Той е нейно дете, не мое. По този въпрос нищо не можех да направя. Помолих я да ми позволи да им помогна, но тя не пожела. Отглеждаше го сама. Родителите ми официално се отказаха от нея. Майка ми дори не знаеше, че има внук. Наясно съм, че Глория има проблеми, но едва ли ѝ е лесно.

Филип просто се взираше в нея.

— Сериозно ли говориш?

— Няма на кого да разчита — заговори Сибил, но после отново затвори очи, тъй като на вратата се почука. — Съжалявам, но не

смятам, че бих могла да поема каквато и да е храна.

— Напротив, можеш.

Филип отвори вратата, за да влезе момчето, и му посочи да остави подноса на масичката пред дивана. После бързо го отпрати с щедър бакшиш.

— Опитай супата — нареди ѝ. — Организмът ти трябва да поеме нещо, иначе ще започне да ти се гади от лекарството. Майка ми беше лекар, не забравяй.

— Добре. — Взе лъжицата, като си казваше, че това просто е още едно лекарство. — Благодаря ти. Сигурна съм, че не си в настроение за любезности.

— По-трудно ми е да те нападам, когато не си в състояние да се биеш. Хапни, Сибил, и ще направим един-два рунда.

Тя въздъхна. Остротата на болката започваше да се притъпява. Сега вече може да се справи с нея. И с него.

— Надявам се, че поне ще се опиташ да разбереш моята гледна точка. Глория ми се обади преди две седмици. Беше отчаяна, уплашена. Каза ми, че е загубила Сет.

— Загубила? — изсмя се саркастично Филип. — О, страхотно!

— Най-напред си помислих, че става дума за отвличане, но успях да изтръгна някои подробности от нея. Обясни ми, че той е с вашето семейство, че сте ѝ го взели. Беше изпаднала в истерия, толкова се страхуваше, че никога няма да успее да си го върне. Нямахте пари да плати на адвокат. Съвсем сама се бореше с цяло семейство, с цялата система. Изпратих ѝ пари за адвокат и ѝ казах, че ще ѝ помогна. Че трябва да чака, докато ѝ се обадя. Реших да дойда и лично да видя какво е положението. Знам, че Глория невинаги казва цялата истина, че е способна да извърта нещата, както на нея ѝ е удобно. Но оставаше фактът, че Сет е при вас, а не при нея.

— И благодаря на Бога за това!

— Знам, че вие му осигурявате хубав дом, но тя му е майка, Филип. Има право да задържи сина си.

Внимателно се вгледа в лицето ѝ. Не знаеше дали да се ядосва, или да се удивлява.

— Наистина го мислиш, а?

Страните ѝ постепенно си възвръщаха цвета. Очите ѝ се бяха избистрили и вече го гледаха уверено.

— Какво имаш предвид?

— Мислиш, че семейството ми е взело Сет. Че сме се възползвали от една нещастна, самотна майка и сме й измъкнали детето. Че тя си го иска обратно. Че дори е наела адвокат, който да действа за настояничество.

— Той е при вас — изтъкна Сибил.

— Съвсем правилно. И се намира точно там, където му е мястото, и тук ще остане. Нека ти съобщя някои факти. Тя е изнудила баща ми и му е продала Сет.

— Знам, че мислиш така, но...

— Казах факти, Сибил. Преди година Сет е живял в мръсна стая в Балтимор, а сестра ти е била на тротоара.

— На тротоара?

— Господи, откъде падаш? Търсела си е клиенти. Тук не става дума за някоя проститутка със златно сърце, това не ти е някоя отчаяна, изоставена майка, готова на всичко, за да оцелее и да нахрани детето си. Осигурявала си е пари за пристрастяването си.

Тя само бавно поклати глава.

— Откъде знаеш всички тези неща?

— Знам ги, защото живея със Сет. И защото съм говорил с него, изслушвал съм го.

Ръцете ѝ се вледениха. Вдигна каничката с чай, за да ги стопли, и наля малко в една чаша.

— Той е малък. Може и да се е заблудил.

— Сигурно. Обзалагам се, че е така. Сигурно се е заблудил, когато си е носела дозата у дома, когато така се е гипсирала, че се е просвала на пода и той се е чудел дали не е умряла. Сигурно се е заблудил, когато го е пребивала от бой, ако е в настроение.

— Значи го е удряла. — Чашата изтрака върху чинийката. — Удряла го е?

— Пребивала го е. Няма такова нещо като цивилизован бой, доктор Грифин. Юмруци, колани, опакото на ръката. Получавала ли си някога юмрук в лицето? — Вдигна своя, за да го види. — Представи си го. Това е точно колкото юмрука на жена спрямо, да речем, петшестгодишно дете. Прибави към него алкохол и наркотици и юмрукът става доста по-бърз и по-силен. Изпитвал съм го. — Наклони ръката, вгледа се в юмрука си. — Майка ми предпочиташе прахчета — за

непосветените това ще рече хероин. Ако не си получеше дозата, човек бързо се научаваше да стои далече от пътя ѝ. Знам съвсем точно какво е озлобена, побесняла жена да ти се нахвърли с юмруци. — Очите му отново се насочиха към Сибил. — Сестра ти никога повече няма да получи възможност да ги използва върху Сет.

— Т-тя... трябва да се лекува. Изобщо не съм... Сет беше добре, когато го видях. Ако знаех, че му посяга...

— Не съм свършил. Той е хубаво дете, нали така? Някои от клиентите на Глория са били на същото мнение.

Цветът, върнал се по страните ѝ, отново се отдръпна.

— Не! — Тръсна глава и се изправи замаяно. — Не, не го вярвам. Това е ужасно! Невъзможно!

— Нищо не е направила, за да попречи. — Този път не обърна внимание на пребледнелите ѝ страни и продължи: — Абсолютно нищичко не е направила, за да го предпази. Сет е бил принуден да се справя сам. Отблъсквал ги е или се е криел. Рано или късно е щял да се появи някой, когото е нямало да успее да отблъсне, нито пък да успее да се скрие.

— Това не е възможно. Тя не би могла.

— Би могла — особено ако така ще си докара някой и друг долар отгоре. Трябваше да минат месеци, докато Сет свикне да приема дори и най-невинно докосване. И досега има кошмари. А щом се произнесе името на майка му, трябва да видиш страха, изписан в очите му. Ето такава е положението, доктор Грифин.

— Господи! Как може да очакваш от мен да приема всичко това? Да повярвам, че е способна на толкова нещо? — Притисна ръка към сърцето си. — Израснала съм с нея. Теб те познавам от по-малко от седмица и очакваш да приема тези ужаси, тази гадост като факт.

— Мисля, че ми вярваш — продума той след малко. — Мисля, че в крайна сметка си умна и, да кажем, достатъчно наблюдателна, за да разбираш истината.

Ужасяваше се, че е така.

— Ако това е истината, защо съответните власти не са предприели нищо? Защо не са му помогнали?

— Сибил, нима толкова време си живяла в твоя красив свят и наистина не знаеш какво представлява животът на улицата? Колко много такива като Сет има там? Системата понякога действа — за

малкото късметлии. На мен не ми помогна. Нито на Сет. Рей и Стела Куин ми помогнаха. А точно преди по-малко от година баща ми е платил на сестра ти първата вноска за едно десетгодишно момче. Доведе Сет у дома, осигури му живот, и то приличен.

— Тя каза... каза, че ѝ е взел Сет.

— Да, взел го е. Десет хиляди първия път и още две плащания по приблизително толкова. Март месец му е написала писмо, че иска да ѝ плати цялата сума накуп. Сто и петдесет хиляди в брой и ще се махне.

— Сто и... — изуми се тя. — Написала е писмо?

— Четох го. Било е в колата, когато баща ми е катастрофирал. Връщал се е от Балтимор. Опразнил повечето си банкови сметки. Предполагам, че е похарчила по-голямата част през последните няколко месеца. Няма и два месеца, откакто Глория ни писа, за да ни иска още пари.

Сибил се извърна, бързо се приближи до вратата на терасата и я разтвори широко. Изпитваше нужда от свеж въздух и го пое на глътки като вода.

— И аз трябва да приема, че Глория е направила всичко това и, че основният ѝ мотив са парите.

— Изпратила си ѝ пари за адвокат. Как му е името? Защо не се е свързал с нашия адвокат?

Тя здраво стисна очи. Няма никакъв смисъл да се чувства измамена, напомни си.

— Не отговори на въпросите ми, когато я попитах. Очевидно няма адвокат и се съмнявам, че изобщо е възнамерявала да се консултира с някого.

— Е, доста бавно загаряваш, но все пак схвана — саркастично отбеляза той.

— Искях да ѝ вярвам. Като деца никога не сме били близки и за това сигурно и двете имаме вина. Надявах се, че ще мога да помогна на нея и на Сет. Смятах, че това е начинът.

— Значи те е изиграла.

— Чувствах се задължена. Майка ми е толкова непреклонна по въпроса. Разсърди се, че съм дошла тук. Откакто Глория избяга, за нея тя вече не съществува. Сестра ми твърдеше, че възпитателят ни в училище я задиря. Винаги твърдеше, че мъжете я преследват. Между нея и майка ми избухна страшен скандал и на другия ден Глория

изчезна. Беше взела част от бижутата на майка ми, колекцията от монети на баща ми, пари. После почти пет години нищо не чух за нея. Тези пет години бяха спокойни за мене. Мразеше ме — тихо изрече Сибил и продължи да се взира в трептящите по водата светлинки. — Без значение какво правех — дали се борех с нея или отстъпвах. Ненавиждаше ме. Беше ми по-лесно, когато беше далеч от мене. Не я мразех, просто не изпитвах нищо. Мисля, че и сега положението е абсолютно същото. Не мога да почувствам нищо към нея. Трябва да е някакъв недостатък — продума почти на себе си. — Може би е генетично. — Отново се обърна назад със слаба усмивка. — Някой ден може да се получи интересно изследване.

— Нямала си представа какви ги върши, нали?

— Да. Толкова за дълбоката ми прозорливост. Съжалявам, Филип. Ужасно съжалявам за това, което направих и това, което не съм направила. Уверявам те, че не дойдох тук, за да навредя на Сет. И ти обещавам, че ще направя всичко възможно да помогна. Ако мога утре сутринта ще отида в Социалната служба, ще говоря с Анна, със семейството ти. Ако позволите, бих искала да се срещна със Сет, да се опитам да му обясня.

— Няма да го вземаме в службата на Анна. Няма да допуснем Глория близо до него.

— Тя няма да е там.

Очите му блеснаха.

— Моля?

— Не знам къде е. — Разпери безпомощно ръце. — Обещах да я доведа. И наистина смятах да го направя.

— Оставила си я просто да си тръгне? По дяволите!

— Не я... не беше нарочно. — Отново се отпусна на дивана. — Заведох я в един ресторант. Исках да се нахрани, да поговоря с нея. Казах ѝ, че ще изясним всичко, че утре сутринта имаме среща. Поставих ултиматуми — а трябваше да знам, че това не е начинът. Не ѝ хареса, но не виждах какъв избор има.

— Какви по-точно ултиматуми?

— Да се подложи на терапия, да влезе в клиника. Че трябва да получи помощ, да оправи живота си, преди да се опита да вземе настойничество над Сет. Отиде до тоалетната и като не се върна, тръгнах да я търся. Намерих портфейла си. Сигурно го е взела от

чантата ми. Оставила ми е кредитните карти — допълни с иронична усмивка. — Знаела е, че незабавно ще ги анулирам. Взела е само парите. Не за пръв път краде от мен, но това винаги ме изненадва. — Въздъхна. — Почти два часа обикалях с колата, с надеждата да я открия. Но не можах и не знам къде е. Не знам какво смята да прави.

— Добре те е подредила, а?

— Аз съм зрял човек. Мога да се грижа за себе си и сама отговарям за поведението си. Но Сет... ако дори и част от това, което ми каза, е вярно... той ще ме намрази. Разбирам го и трябва да се примиря. Бих искала да разговарям с него.

— Това ще зависи от Сет.

— Съвсем справедливо. Трябва да видя информацията, документите. — Сключи пръстите на ръцете си. — Давам си сметка, че може да поискате да взема съдебно решение, но бих предпочела да го избегна. Ще ми бъде по-лесно да се справя, ако го видя черно на бяло.

— Невинаги нещата са толкова прости, когато става въпрос за човешкия живот и чувства.

— Може би не. Но имам нужда от факти, документи, доклади. След като ги получа и ако се убедя, че за Сет е по-добре да остане във вашето семейство чрез юридическо настойничество или осиновяване, ще направя всичко, което мога, за да помогна това да стане. — Трябва да настоява, каза си Сибил. Сега трябва да настоява, за да ѝ даде нова възможност. Само още една възможност. — Аз съм психолог и сестра на рождената майка. Смятам, че мнението ми ще има тежест в съда.

Филип обмисли думите ѝ обективно. Формалности, каза си. В края на краищата той е човекът, който се занимава с формалностите. Това, което тя предлага, само ще помогне всичко да се уреди така, както иска и той.

— Предполагам, че ще има, и ще го обсъдя със семейството си. Но мисля, че не разбираш, Сибил. Тя няма да се бори за Сет. Никога не е имала такива намерения. Само се опитва да го използва, за да получи повече пари. Но няма да получи нито цент.

— Значи аз съм излишна.

— Може би. Не съм решил. — Стана и закрачи из стаята. — Как се чувстваш?

— По-добре. Добре. Благодаря. Съжалявам, но главоболието беше непоносимо.

— Често ли получаваш пристъпи?

— Два-три пъти в годината. Обикновено още при първите симптоми вземам лекарство, така че не са чак толкова силни. Днес следобед, когато излязох, бях малко... объркана.

— Да, да освободиш сестра си под гаранция от затвора наистина може да те обърка. — Погледна я насмешливо. — Колко ти трябваха, за да я измъкнеш?

— Гаранцията беше определена на пет хиляди.

— Е, мисля, че можеш да се сбогуваш с тях.

— Най-вероятно. Парите не са важни.

— Така ли? — Спря и се извърна към нея. Изглеждаше изтощена и все така смуцаващо безпомощна. Може да е несправедливо, но предимството си е предимство, реши Филип, и атакува: — Какво е важно за теб, Сибил?

— Да довърша започнатото. Възможно и да нямате нужда от помощта ми, но нямам намерение да си тръгна, докато не направя каквото мога.

— Ако Сет не иска да те види или да говори с теб, няма да го направи. Това е. Достатъчно е преживял.

Тя изправи рамене.

— Независимо дали ще се съгласи да се види и да говори с мен, възнамерявам да остана, докато формалностите бъдат уредени. Не можеш да ме принудиш да си замина, Филип. Може да направиш престоя ми труден и неприятен, но не можеш да ме принудиш да си замина, докато не бъде удовлетворена.

— Да-а, мога да направя престоя ти труден. Дори мога да го направя почти невъзможен. И точно това си мисля. — Наведе се и здраво улови брадичката ѝ. — Щеше ли да спиш с мен?

— При създалите се обстоятелства смятам, че въпросът е хипотетичен.

— Не, за мен не е. Отговори!

Не трепна пред изпитателния му поглед. Беше въпрос на гордост, макар да чувстваше, че много малко от нея и от достойнството ѝ са останали ненакърнени.

— Да. — Видя как очите му светнаха и издърпа брадичката си. — Но не заради Сет или Глория. Щях да спя с теб, защото исках. Защото ми харесваше и когато бях с теб, забравях защо съм тук.

— Значи забравяше с каква цел си дошла тук. — Той пъхна ръце дълбоко в джобовете. — Господи, невъзможна си! Защо ли намирам тази наглост толкова интригуваща?

— Това не е наглост. Зададе ми въпрос, отговорих ти честно. При това, както забеляза, в минало време.

— Сега пък се замислям за нещо друго. А ако реша да го превърна в сегашно време? Не казвай, че е хипотетично, Сибил — предупреди я, когато тя отвори уста. — Склонен съм да го приема като предизвикателство. Ако се озовем тази вечер в леглото, никой от двамата няма да се харесва особено утре сутринта.

— Точно сега не ми харесваш особено.

— Тук сме на абсолютно еднакви позиции, скъпа. — Сви рамене. — Срещата утре сутринта в службата на Анна ще се състои. Доколкото зависи от мен, можеш да видиш цялата документация, включително и писмата на сестра ти. Що се отнася до Сет, нищо не мога да ти обещавам. Ако се опиташ да се доближиш до него без наше позволение, ще съжаляваш.

— Не ме заплашвай.

— Не те заплашвам, просто ти излагам фактите. Твоето семейство обича да си служи със заплахи. — Усмивката му беше убийствена, опасна. — Семейство Куин дава обещания и ги спазва.

— Аз не съм Глория.

— Не си, но все пак трябва да видим коя точно си. В девет часа — добави накрая. — О, и доктор Грифин... може би ще решиш да прегледаш отново записките си. Когато го правиш, би могло да представлява интерес от психологическа гледна точка да се запиташ защо намиращ толкова по-голямо удовлетворение да наблюдаваш, отколкото да участваш. Гледай да се напиш — подхвърли, докато крачеше към вратата. — Нали ще искаш да си свежа утре.

— Филип! — Импулсивно стана и го изчака да се обърне. — Не беше ли късмет това, че обстоятелствата се промениха, преди да сме допуснали грешката със секса?

Той наклони глава, едновременно поразен и развеселен, че се е решила на такива опасни думи за раздяла.

— Скъпа, аз съм си голям късметлия.

После затвори вратата.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трябваше да кажат на Сет. Имаше само един начин да се направи това — да му се съобщи направо, като на човек от семейството. Етан и Грейс щяха да го доведат у дома, щом пристигнеше бавачката на Обри.

— Не трябваше да я изпускаме от очи. — Кам крачеше из кухнята, пъхнал дълбоко ръце в джобовете, с твърди като стомана сиви очи. — Един господ знае накъде е заминала и вместо да разполагаме с отговори, вместо да ѝ дадем да се разбере, нямаме абсолютно нищо.

— Това не е съвсем вярно. — Анна приготви кафе. — Ще получа доклад от полицията за досието. Не можеш просто да я измъкнеш от участъка, Камерън, и да я принудиш да разговаря с теб.

— Щях да се чувствам много по-доволен, отколкото да я гледам как си заминава.

— Може би за момент. Но за Сет, а и за нас, е най-добре всичко да се уреди по законен и официален ред.

— Какво смяташ ще си помисли Сет? — Извърна се рязко и гневът му се насочи към жена му и брат му. — Мислиш ли, че ще сметне, че за него е най-добре дето сме пипнали Глория и не сме направили нищо?

— Направихте нещо. — Анна разбираше разочарованието му. — Уговорихте се да се срещнете с нея в кабинета ми. Ако тя не се яви на срещата, това е още един аргумент срещу нея.

— Изобщо няма да се мерне край Социалната служба утре. — Филип притисна с пръсти очите си. — Но Сибил ще дойде.

— И от нас се очаква да ѝ вярваме? — рязко подхвърли Кам. — Досега от нея сме чули само лъжи.

— Ти не си я видял тази вечер — спокойно отвърна Филип. — Но аз да.

— Да бе, и знаем с коя част от тялото си гледаш, братко.

— Престанете! — Анна бързо пристъпи между тях. — Няма да се биете заради глупости в тази къща. — Отблъсна първо Кам, а след това и Филип, но и двамата не помръднаха. — На никого няма да

помогне, ако се нахвърляте един срещу друг. Трябва да сме единни. Сет има нужда — допълни, чувайки, че входната врата се отваря. — Сядайте сега и двамата. Седнете! — изсъска яростно.

Без да откъсват пламналите си погледи един от друг, двамата издърпаха по един стол. Анна имаше време само да въздъхне с облекчение, преди Сет да влезе в стаята, следван от двете кучета с бодро размахани опашки.

— Ей, какво става? — Усмивката му се стопи. Годиците, прекарани с рязко променящите се настроения на Глория, го бяха научили бързо да преценява атмосферата. Въздухът в кухнята беше нажежен от напрежение и ярост.

Отстъпи крачка, после замръзна на място, когато Етан се появи зад него и постави ръка на рамото му.

— Кафето ухае приятно — кротко изрече той.

— Ще дам чаши. — Грейс бързо мина покрай тях и се насочи към шкафа. Знаеше, че ще се чувства по-добре, ако ръцете ѝ са заети с нещо. — Искаш ли кола, Сет?

— Какво е станало? — попита напрегнато момчето.

— Ще трябва малко време, за да ти обясним всичко. — Анна се приближи до него и постави ръце на страните му. Първата задача, реши тя, ще бъде да се премахне страхът, появил се в очите му. — Но не трябва да се тревожиш.

— Пак ли е поискала пари? Тук ли ще дойде? Пуснаха ли я от затвора?

— Не. Ела да седнеш. Ще ти обясним всичко. — Поклати глава към Кам, който се канеше да заговори, и впери поглед във Филип, докато избутваше Сет към масата. Сметна, че той разполага с повече информация и е най-добре обяснението да дойде от него.

Откъде, по дяволите, би трябвало да започне? Филип прокара ръка през косата си.

— Сет, знаеш ли нещо за семейството на майка ти?

— Не. Все ми разправяше разни неща. Един път казваше, че родителите ѝ били богати, ама направо били затънали в богатство, но умрели и някакъв хитър адвокат отмъкнал всичките им пари. Друг път разправяше, че била сираче и избягала от осиновителите си, защото бащата се опитал да я изнасили. Или пък как майка ѝ била някаква филмова звезда и я дала за осиновяване, защото не искала да си

провали кариерата. Всеки път историята беше различна. — Докато говореше, погледът му се местеше по лицата им, опитвайки се да разбере какво става. — На кого ли му пука? — приключи накрая. — На кого изобщо му пука? Нямаше никого, иначе щеше да му измъкне пари.

— Има някой и както изглежда наистина от време на време им е измъквала пари. — Филип говореше с тих и спокоен глас, като човек, който успокоява разтревожено кученце. — Днес разбрахме, че има родители и сестра.

— Не съм длъжен да ходя при тях. — В главата му зазвъняха предупредителни сигнали, докато Сет скачаше от стола. — Не ги познавам. Не съм длъжен да ходя при тях.

— Не, не си — хвана го за рамото Филип. — Но трябва да знаеш за тях.

— Не искам — погледна умоляващо Кам. — Не искам да знам. Казахте, че мога да остана. Казахте, че това с нищо няма да се промени.

Кам посочи към стола.

— Оставаш и това с нищо няма да се промени. Седни долу. Никога нищо не се решава с бягство.

— Погледни наоколо си, Сет — меко изрече Етан. — Тук има пет души, които стоят зад теб.

Искаше да го повярва. Не знаеше как да обясни, че е толкова по-лесно да повярваш на лъжи и заплахи, отколкото на обещания.

— Какво смятат да правят? Как са ме открили?

— Глория се обадила на сестра си преди около две седмици — започна Филип, когато момчето отново седна на стола. — Не си ли спомняш сестра й?

— Никого не си спомням — измърмори и сви рамене.

— Ами, както изглежда, е съчинила някаква история пред сестра си, казала й, че сме те откраднали от нея.

— Само лайна знае да приказва.

— Сет! — Анна го прониза с поглед, който го накара да се свие от неудобство.

— Измъкнала пари от сестра си уж за адвокат — продължи Филип. — Казала, че е съсипана и отчаяна, че сме я заплашили. Трябвали й парите, за да те върне обратно.

Сет изтри уста с опакото на дланта си.

— Хванала ли се е? Трябва да е голяма глупачка.

— Може би. Или може би е прекалено чувствителна. Така или иначе, сестрата не повярвала на цялата история. Искала сама да провери как стоят нещата. Затова дошла в Сейнт Кристофър.

— Тук ли е? Не искам да я виждам. Не искам да говоря с нея.

— Вече го направи. Сибил е сестрата на Глория.

Тъмносините очи на момчето се разшириха и избилата червенина по страните му се отдръпна.

— Не може да е тя. Тя е учен, пише книги.

— Въпреки това тя ѝ е сестра. Видяхме я, когато с Кам и Етан отидохме в Хамптън.

— Видели сте я? Видяхте Глория?

— Да, видяхме я. — Филип постави ръка върху ръката на Сет. — Сибил също беше там. Плащаше ѝ гаранцията. Така че всичко излезе наяве.

— Тя е лъжкия. — Гласът на момчето започна да трепери. — Също като Глория. Проклета лъжкия!

— Остави ме да довърша. Уговорихме се да се срещнем с тях двете утре сутринта в кабинета на Анна. Трябва да разберем фактите, Сет — допълни, когато той издърпа ръката си. — Това е единственият начин да уредим благоприятно цялата работа.

— Няма да отида.

— Ти решаваеш. Не вярваме, че Глория ще се появи. Преди малко се видях със Сибил. Глория се е измъкнала.

— Значи е заминала. — Облекчение и надежда се бореха със страха. — Пак е заминала?

— Така изглежда. Откраднала парите от портмонето на Сибил и изчезнала. — Филип погледна към Етан и прецени реакцията на брат си при новината като сърдито примирение. — Сибил ще дойде в службата на Анна утре сутринта. Смятам, че ще бъде по-добре, ако дойдеш с нас и говориш с нея там.

— Нямам какво да ѝ кажа. Не я познавам. Не ме интересува. Искам да си върви и да ме остави на мира.

— Няма да ти стори нищо лошо, Сет.

— Мразя я. Сигурно е същата като Глория, само дето се преструва на по-различна.

Филип си помисли за умората, вината, мъката, която бе видял върху лицето на Сибил, но каза:

— Това също ти сам решаваш. Но за да го направиш, трябва да я видиш и да я изслушаш. Каза, че те е виждала само веднъж. Глория отишла в Ню Йорк и сте останали известно време в жилището на Сибил. Бил си на около четири години.

— Не си спомням. — Лицето му се вкамени в непреклонно упорство. — Живели сме на много места.

— Сет, знам, че ти се струва несправедливо. — Грейс се протегна и стисна бързо и окуражително свитите му в юмруци ръце върху масата. — Но леля ти може би ще е в състояние да помогне. Всички ще бъдем там с теб.

Кам видя упоритостта в очите му и се приведе напред.

— В семейство Куин не се отказваме от битките. — Изчака, докато погледът на момчето се премести върху него. — Докато не ги спечелим.

Гордостта и страхът, че няма да заслужи името, което му бяха дали, накараха раменете му да се изправят.

— Ще дойда, но каквото и да ми каже, нищо няма да означава за мен. — С блеснали очи той се извърна към Филип. — Прави ли секс с нея?

— Сет! — Гласът на Анна бе суров като плесница, но младият мъж само повдигна ръка.

— Не, не съм.

Сет сковано сви рамене.

— Значи все пак е нещо.

— Ти си на първо място. — Видя изненадата в очите на момчето при това заявление. — Дадох обещание, че ще бъдеш, така че си. Нищо и никой няма да го промени.

Под залялото го топло вълнение Сет кой знае защо се почувства засрамен.

— Извинявай — измънка и сведе поглед към ръцете си.

— Добре. — Филип отпи от изстиналото си кафе. — Утре сутринта ще я чуем какво има да ни казва, а след това тя ще изслуша нас. Ти ще започнеш.

Тя не знаеше какво ще каже. Чувстваше се зле. Пристъпът на мигрената все още не беше преминал, а нервите ѝ бяха опънати пред перспективата да се изправи срещу братята Куин. И Сет.

Сигурно я мразят. Много се съмняваше дали е възможно да изпитват по-силно презрение към нея, отколкото самата тя изпитваше към себе си. Ако това, което ѝ каза Филип, е вярно — наркотиците, побоищата, мъжете — то тя беше оставила племенника си да живее в ада.

Не биха могли да ѝ кажат нищо, което да е по-лошо от това, което сама си беше казала в безкрайната, безсънна нощ. Но въпреки това ѝ приляваше от мисълта за предстоящата среща, докато спираше на малкия паркинг, определен за Социалната служба.

Сигурно ще бъде неприятно, помисли си и наведе огледалото за задно виждане, за да нанесе внимателно червилото. Тежки думи, студени погледи, а за съжаление тя е така уязвима и за двете.

Може да се изправи срещу тях, каза си Сибил. Може да поддържа външното спокойствие, независимо какво става вътре в нея. Беше усвоила този защитен механизъм през годините. Да остава съдържана и резервирана и да оцелее.

Ще оцелее и от това. И ако може някак си да успокои Сет, всички рани, които би понесла, ще бъдат оправдани.

Излезе от колата — уверена, овладяна жена, в елегантен, семпъл копиринен костюм с цвета на утрото. Косата ѝ беше завита на кок, гримът ѝ беше лек и безупречен.

Стомахът ѝ се свиваше болезнено.

Влезе във фоайето. В приемната вече имаше няколко посетители. Бебе хленчеше в ръцете на жена с уморени очи. Мъж с трикотажна риза и джинси седеше с мрачно изражение и със стиснати в юмруци ръце. Други две жени седяха в един ъгъл. Майка и дъщеря, предположи Сибил. По-младата беше облегнала глава на рамото на другата и мълчаливо ронеше сълзи от насинените от побой очи.

Сибил се извърна.

— Казвам се доктор Грифин — съобщи на секретарката. — Имам уговорена среща с Анна Спинели.

— Да, очаква ви. По коридора, втората врата вляво.

— Благодаря. — Стисна дръжката на чантата си и забърза към кабинета на Анна.

Сърцето ѝ биеше лудо, когато стигна пред вратата. Всички бяха там, чакаха. Анна беше зад бюрото с делови вид в тъмносиния си блейзър, с прибрана коса и преглеждаше някаква папка.

Грейс седеше, хванала ръката на Етан. Кам стоеше пред тесния прозорец и се взираше навъсено, а Филип седеше, прелиствайки някакво списание.

Сет се беше настанил между тях, загледан в пода, със засенчени от миглите очи, със стиснати устни и прегърбени рамене.

Събра цялата си смелост и понечи да заговори. Но очите на Филип се стрелнаха към вратата и срещнаха нейните. Погледът му я предупреди, че не е променил позициите си. Тя кимна разбиращо с глава.

— Точна сте, доктор Грифин — изрече той и незабавно всички очи се впериха в нея.

Почувства се едновременно като попарена и прикована на място, но пристъпи прага към това, което напълно ясно съзнаваше, че е запазена територия на Куин.

— Благодаря, че приехте да се срещнем.

— О, с нетърпение го очакваме. — Гласът на Кам беше опасно любезен. Ръката му, забеляза Сибил, се беше озовала на рамото на Сет с жест, който изразяваше едновременно притежание и защита.

— Би ли затворил вратата, Етан? — Анна скръсти ръце върху отворената папка. — Заповядай, седни, доктор Грифин.

Тук няма да са Сибил и Анна. Цялата женска близост, породена в уютната кухня край къкрещите тенджери, се беше изпарила.

Сибил прие и седна на свободното място срещу бюрото ѝ. Постава чантата на скута си, стисна я здраво, после уверено и непринудено кръстоса крака.

— Преди да започнем, бих искала да кажа нещо. — Пое си бавно дъх, когато Анна кимна в знак на съгласие. Сибил се обърна и застана с лице към Сет. Той продължаваше да се взира в пода. — Не дойдох, за да ти причиня зло, Сет, или да те направя нещастен. Съжалявам, че както изглежда сторих и двете. Ако това, което искаш, от което имаш нужда, е да продължиш да живееш у семейство Куин, то тогава искам да помогна да уредим да останеш при тях.

Сега вече момчето вдигна глава и се взря в нея с очи, които бяха изумително зрели и враждебни.

— Не ти искам помощта.

— Но имаш нужда от нея — продума тихо и отново се извърна към Анна. Забеляза в очите ѝ интерес и нещо, което се надяваше, че е непредубеденост. — Не знам къде е Глория. Съжалявам. Дадох дума, че ще я доведа тук тази сутрин. Твърде много време измина, откакто не съм я виждала и не... не си давах сметка доколко... лабилна е тя.

— Лабилна — изсумтя Кам. — Ама че определение!

— Значи се е свързала с теб — намеси се Анна, като стрелна с предупредителен поглед съпруга си.

— Да, преди две седмици. Беше много разстроена, твърдеше, че Сет е бил откраднат от нея, и че има нужда от пари за адвоката, който ще заведе дело за настойничество. Плачеше, беше почти в истерия. Умоляваше ме да ѝ помогна. Успях да получа някаква информация. Кой е взел Сет и къде живее сега. Изпратих ѝ пет хиляди долара. — Сибил вдигна ръце. — От разговора ми с нея вчера подразбрах, че няма никакъв адвокат. Глория винаги е била изобретателна актриса. Бях го забравила — или предпочитах да го забравя.

— Известно ли ти беше, че има проблем с наркотиците?

— Не, и това не, до вчера. След като я видях и разговарях с нея, ми стана ясно, че в момента не е способна да поеме отговорност за детето.

— Тя не желае да поема отговорност за детето — подхвърли Филип.

— Вече го каза — невъзмутимо отвърна Сибил. — Както сам посочи, искала е пари. Наясно съм, че парите са важни за нея. Наясно съм също, че тя не е устойчива. Но ми е трудно да повярвам без доказателства, че е направила всичко, което твърдиш.

— Искаш доказателства? — Кам пристъпи яростно напред. — Имаш ги, сладурче. Покажи ѝ писмата, Анна.

— Кам, седни веднага! — заповяда му тя и едва тогава насочи вниманието си към Сибил. — Ще разпознаеш ли почерка на сестра си?

— Не знам. Предполагам, че бих могла.

— Имам копие от писмото, намерено в колата на Реймънд Куин, когато е загинал, и още едно писмо, изпратено ни по-наскоро.

Извади ги от папката и ги подаде на Сибил.

Думи и фрази изскачаха насреща ѝ, изгаряха съзнанието ѝ.

„Куин, дотегна ми да си играем на дребно. Щом толкова искаш детето, тогава е време да платиш за него.

Сто и петдесет хилядарки са доста добра сделка за хубавичко момче като Сет.“

„О, боже! — беше всичко, което успя да си помисли Сибил. — Мили боже!“

Писмото до братята Куин след смъртта на Рей не беше по-добро.

„Двамата с Рей се бяхме споразумели. Ако сте решили да го задържите... Ще ми трябват малко пари.“

— Взела е тези пари? — с усилие изрече Сибил.

— Професор Куин е пуснал чекове на името на Глория Делаутер, два пъти за по десет хиляди долара и веднъж за пет хиляди — отбеляза Анна. — Той довел Сет Делаутер в Сейнт Кристофър в края на миналата година. Писмото, което държиш, носи печат с дата десети март. На следващия ден професор Куин поискал да му се осребрят облигациите, няколко акции, изтеглил големи суми в брой от банковата си сметка. На дванайсети март казал на Етан, че има работа в Балтимор. На връщане загинал при катастрофа. В портфейла му имало малко повече от четиридесет долара. Други пари не били намерени.

— Обеща, че няма да позволи да се върна — унило се обади Сет. — Беше свестен. Обеща, а тя знаеше, че ще ѝ плати.

— Поискала е още — от вас, от всички ви.

— И сгреши. — Филип се приведе напред, вгледа се в Сибил. Забеляза, че само бледността издава колко е развълнувана. — Няма да измъкне нищо от нас, доктор Грифин. Може да заплашва колкото си иска, но няма да измъкне от нас пари и няма да получи Сет.

— У теб е също и писмото, което аз написах на Глория Делаутер — обади се Анна. — Информирах я, че Сет е под защитата на Социалната служба, че е в ход разследване на същата служба по обвинение за злоупотреба с дете. Ако влезе на територията на окръга, ще ѝ бъде връчена заповед за ограничаване на достъпа.

— Беше бясна — обади се Грейс. — Обади се в къщата, след като е получила писмото на Анна. Отправяше заплахи и искания. Каза, че искала парите или щяла да вземе Сет, но аз ѝ заявих, че се лъже. — Тя вдигна очи и се вгледа в Сет. — Сега той е наше дете.

Продала е сина си, беше единственото, което успя да си помисли Сибил. Беше точно както ѝ каза Филип.

— Значи вие имате временно настояничество.

— Съвсем скоро ще стане постоянно — информира я Филип. — Възнамеряваме да се погрижим за това.

Младата жена остави документите върху бюрото на Анна. В себе си чувстваше студ, мъчителен студ, но склочи леко пръсти върху чантата си и се обърна с равен тон към Сет.

— Удряла ли те е?

— Че к'во ти пука на теб, по дяволите?

— Отговори на въпроса, Сет — нареди Филип. — Кажи на леля си какъв беше животът със сестра ѝ.

— Добре! — изсумтя неуверено. — Естествено, че ме биеше. Ако имах късмет да е прекалено пияна или друсана, не ме удряше силно. Обикновено успявах да се измъкна някак си. — Сви рамене, сякаш това нямаше никакво значение. — Понякога ме сварваше неподготвен. Случваше се да не успее да извърти достатъчно номера, за да си осигури дозата. Така че ме събуждаше и ме понатупваше малко. Или пък започваше да реве пред мен.

Искаше да се извърне и да избяга от тази картина, също както се беше извърнала от отчаяните непознати в приемната. Вместо това продължи да се взира в лицето на Сет.

— Защо не си казал на някого? Защо не си потърсил някой да ти помогне?

— Кой например? — „Толкова ли е глупава?“ — запита се Сет. — Ченгетата? Тя ми каза какво ще направят ченгетата. Накрая съм щял да свърша в затвора и някой тип щял ме използва, както искаха някои от нейните пияндета. Веднъж вляза ли вътре, ще си правят с мен каквото си поискат. Докато бях навън, винаги можех да избягам.

— Излъгала те е — меко проговори Анна. — От полицията щяха да ти помогнат.

— Знаела е? — успя да продума Сибил. — За мъжете, които са се опитвали да те... пипат?

— Разбира се, смяташе го за забавно. Майчице, когато беше друсана, почти всичко ѝ се виждаше забавно. Виж, когато се напиеше, тогава ставаше гадна.

Възможно ли е това чудовище, за което момчето говори така спокойно, да бъде нейната сестра?

— Как... разбра, че е решила да се свърже с професор Куин?

— Не, за това нищо не знам. Един ден говори с някого по телефона, започна да приказва, че е попаднала на златна мина. Изчезна за два-три дни.

— Остави те сам? — Защо това я изпълва с ужас след всичко чуто досега, Сибил не можеше да каже.

— Ей, ами че аз мога да се грижа за себе си. Когато се върна, направо сияеше. Каза, че най-после от мен ще има някаква полза. Имаше в себе си пари, много пари, понеже излезе и се върна с много прахчета, без да търси клиенти. Няколко дена остана друсана и щастлива. После дойде Рей. Каза, че мога да замина с него. Отначало помислих, че е като другите типове, които водеше у дома. Но той не беше. Разбрах го. Изглеждаше тъжен и уморен.

Забеляза, че гласът му се беше променил, беше се смекчил. Значи и той тъгува за него. После видя в очите му да се появява назряващо отвращение.

— Тя се нахвърли срещу него — рязко продължи Сет — и той страшно се ядоса. Не се разкреця, но очите му станаха страшни. Накара я да се откаже. Имаше в себе си пари и каза, че ако иска да ги получи, да се откаже от тази работа. Така че тя ги взе и работата стана. Каза ми, че има къща на брега, има куче и че мога да живея там, ако искам. И никой няма да ме притеснява.

— И ти отиде с него.

— Беше стар — сви рамене момчето. — Реших, че винаги мога да се измъкна, ако се опита да прави нещо. Но човек можеше да вярва на Рей. Беше свестен. Каза, че никога няма да се наложи да се върна обратно. И няма. Каквото и да става, няма да се върна. А на теб не ти вярвам. — Очите му отново станаха като на възрастен, гласът му беше овладян и подигравателен. — Защото излъга, преструваше се на свястна. А всъщност само ни шпионираше.

— Прав си. — Помисли си, че това е най-тежкото нещо, което някога е правила или ще трябва да прави — да срещне тези изпълнени

с презрение очи на детското лице и да признае собствените си прегрешения. — Нямах основание да ми вярваш. Не ти помогнах. А бих могла — тогава, преди много години, когато те доведе в Ню Йорк. Не исках да видя. По-лесно беше да не виждам. И когато един ден се прибрах у дома, а вие двамата си бяхте отишли, също нищо не направих. Казах си, че не е моя грижа, че не аз нося отговорност за теб. И това не беше просто грешка, беше малодушие.

Не искаше да ѝ вярва, не искаше разкаянието и извинението ѝ и сви ръце в юмруци.

— И сега нямаш нищо общо.

— Тя ми е сестра. Не мога да го променя. — Защото я болеше да вижда презрението в очите му, Сибил се извърна към Анна: — Какво мога да направя, за да помогна? Мога ли да дам писмени показания? Да говоря с адвоката ви? Аз съм дипломиран психолог и сестра на Глория. Предполагам, че мнението ми би могло да има известна тежест при определяне на настояничество.

— Сигурна съм, че ще има — тихо отвърна Анна. — Няма да ти бъде лесно.

— Нямам никакви чувства към нея. Не съм особено горда да го кажа, но това е истината. Не изпитвам абсолютно нищо към нея, а задълженията, които смятах, че е редно да имам към нея, приключиха. Колкото и на него да не му се иска, аз съм леля на Сет. Възнамерявам да помогна. — Стана и огледа лицата в стаята, докато в същото време стомахът ѝ се присви. — Ужасно съжалявам за всичко. Разбирам, че извинението е безполезно. Нямам никакво оправдание за това, което направих. Причини да, но не и оправдание. Съвършено ясно е, че Сет се намира там, където му е мястото, където е щастлив. Ако ми позволите само за момент да събера мислите си, ще ви дам писмени показания.

Излезе от стаята, без да бърза, и продължи навън, където можеше да си поеме дъх.

— Е, тръгнала е по грешен път, но в момента, изглежда, вече е наясно. — Кам се изправи и неспокойно закрачи из стаята. — Със сигурност не се предава лесно.

— Чудя се — продума почти на себе си Анна. Тя беше много проникателна и инстинктът ѝ подсказваше, че под уверената външност се крият много повече неща, отколкото който и да е от тях би могъл да предположи. — Ако я имаме на наша страна, без никакво съмнение ще е от помощ. Може би ще е най-добре да ни оставите двете насаме, за да мога да поговоря с нея. Филип, ти се обади на адвоката, обясни му положението и виж дали ще иска клетвена декларация от нея.

— Ще имам грижата. — Навъси се замислено, докато пръстите му барабаняха по коляното. — Има снимка на Сет в бележника си.

— Какво? — примигна насреща му тя.

— Прегледах нещата ѝ снощи, преди да се прибере в хотела. — Усмихна се леко, после сви рамене, когато снаха му затвори очи. — Тогава ми се стори нещо съвсем нормално. В бележника си носи снимката на Сет, когато е бил малък.

— И к'во? — попита момчето.

— Ами това беше единствената снимка, която открих у нея. Интересно е. От друга страна, възможно е Сибил да знае нещо за връзката на Глория с татко. След като не можем да разпитаме Глория, трябва да попитаме нея.

— Мен ми се струва — бавно изрече Етан, — че каквото и да знае, ще го е чула от Глория. Трудно може да се вярва. Мисля, че ще ни каже каквото знае — продължи той, — но е възможно това, което знае, да не е истина.

— Няма да разберем никакви факти или измислици, докато не я попитаме.

— Какво да ме попитате? — Вече по-спокойна, твърдо решена да довърши нещата докрай, Сибил влезе в стаята и тихо затвори вратата след себе си.

— Причината Глория да избере баща ни. — Филип стана и се изправи пред нея. — Причината да е сигурна, че той ще плати, за да предпази Сет.

— Сет каза, че е бил свестен човек. — Погледът ѝ се плъзна по лицата на мъжете. — Мисля, че самите вие сте доказателство за това.

— Свестните мъже нямат любовни връзки с два пъти по-млади от тях жени, а после не се измъкват от отговорността за детето, заченато от тази връзка — горчиво изрече Филип, докато пристъпваше

към Сибил. — А няма никакъв начин да ни убедиш, че Рей е спал със сестра ти зад гърба на майка ни, а после е изоставил сина си.

— Какво? — Без сама да съзнава, тя протегна ръка и здраво го улови за рамото колкото от изумление, толкова и за да запази равновесие, потресена от думите му. — Разбира се, че не е. Нали ми каза, че не вярваш, че Глория и баща ти...

— Други обаче вярват.

— Но това е... Откъде ти хрумна, че Сет му е син — син от Глория?

— Лесно можеш да го чуеш из града, ако си отваряш ушите. — Той се вгледа в лицето ѝ с присвити очи. — Сестра ти пусна тая муха. Първо го обвинява в сексуална злоупотреба, после го изнудва, продава му сина си. — Погледна отново към Сет, в очите на Рей Куин. — Аз казвам, че това е лъжа.

— Разбира се, че е лъжа. Ужасна лъжа!

Жадувайки да свърши поне едно нещо както трябва, тя пристъпи към Сет и клекна пред него. Страшно ѝ се искаше да хване ръката му, но устоя, след като той се отдръпна от нея.

— Рей Куин не ти е баща, Сет. Той ти е дядо. Глория е негова дъщеря.

Устните му потрепериха, а дълбоките му сини очи заблестяха.

— Дядо?

— Да. Съжалявам, че не ти е казала, толкова съжалявам, че не си знаел, преди той да... — Поклати глава, изправи се. — Не бях разбрала, че има такова недоразумение по този въпрос. А би трябвало. Самата аз го научих едва преди няколко седмици.

Зае отново мястото си и се подготви.

— Ще ви кажа всичко, което знам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сега вече беше по-лесно, почти като на лекция. Сибил беше свикнала да изнася лекции на социална тематика. Единственото, което трябваше да направи, беше да се разграничи от субекта и да поднесе информацията с ясна и логична последователност.

— Професор Куин имал връзка с Барбара Хароу — започна тя. Застана с гръб към прозореца, за да може да вижда всички, докато говореше. — Запознали се в Американския университет във Вашингтон. Не разполагам с много подробности, но от това, което знам, разбирам, че той е преподавал там, а тя е била на следдипломна специализация. Барбара Хароу е майка ми. Майката на Глория.

— Баща ми — изрече Филип — и майка ти?

— Да. Преди почти трийсет и пет години. Предполагам, че са се харесвали, поне физически. Майка ми... — Прокашля се леко. — Според думите на майка ми тя смятала, че у него има много голям потенциал, че бързо ще се изкачи по академичната йерархия. Положението в обществото е много важно за майка ми. Както и да е, тя се оказала разочарована от... това, което възприемала като липса на амбиция у него. Той се задоволявал само да преподава. Очевидно не се интересувал особено от социални ангажименти, което е задължително за напредването. А и политическите му виждания били твърде либерални за нейния вкус.

— Искала е богат, влиятелен съпруг — бързо вметна Филип и повдигна вежди. — И открила, че той няма да бъде такъв.

— Точно така — съгласи се с хладен и уверен тон Сибил. — Преди трийсет и пет години страната изживявала смутни времена от вътрешната си битка между младите и установения ред. Колежите гъмжали от интелектуалци, които подлагали на съмнение не само една непопулярна война, но и съществуващото статукво. Професор Куин, изглежда, имал много съмнения.

— Той вярваше във възможностите на ума — промърмори Кам — и в отстояването на своите позиции.

— Според майка ми той наистина е отстоявал позициите си. — Сибил дори успя леко да се усмихне. — Често несъвпадащи с администрацията на университета. Дватама с майка ми имали силни противоречия по основни принципи и схващания. В края на срока тя се прибрала у дома, в Бостън — разочарована, сърдита и както се оказало впоследствие — бременна.

— Глупости! Извинете — бързо добави Кам, след като Анна му изсъска. — Но все пак е пълна глупост. Няма начин той да пренебрегне задълженията си към едно дете. Изключено е.

— Тя никога не му казала. — Сибил скръсти ръце, след като всички очи отново се впериха в нея. — Била е бясна, може би също така е била и уплашена, но най-вече бясна, че се е озовала бременна от мъж, когото вече била определила като неподходящ. Обмисляла възможността да прекъсне бременността. Тогава се запознала с баща ми и двамата... си паснали.

— Бил е подходящ — обобщи Кам.

— Мисля, че двамата си подхождат. — Тонът ѝ стана по-студен. Те са ѝ родители, по дяволите! Трябва все нещо да ѝ остане. — Майка ми била в трудна и рискована позиция. Не била дете. Била почти на двацет и пет, но една нежелана и непредвидена бременност е мъчителен момент за жена на всяка възраст. В момент на слабост или отчаяние признала всичко пред баща ми. И той ѝ предложил брак. Обичал я — тихо допълни. — Трябва много да я е обичал. Оженили се набързо и без много шум. Никога повече не се върнала във Вашингтон. Никога не погледнала назад.

— И татко никога не разбрал, че има дъщеря? — Етан покри ръката на Грейс със своята.

— Не, не би могъл. Глория била почти на четири години, когато съм се родила аз. Не мога да кажа какви са били отношенията ѝ с родителите ми в тези първи години. Знам, че по-късно тя се чувстваше пренебрегната. Беше трудно и буйно дете, капризно. Непокорна. От нея се очакваше да се съобразява с някои норми на поведение, а тя отказваше да го направи. — „Звучи толкова... бездушно — помисли си Сибил. — Толкова сурово.“ — Във всеки случай напусна дома ни още като ученичка. По-късно разбрах, че и родителите ми — както и аз самата — тайно сме ѝ изпращали пари. Свързваше се с някого от нас, умоляваше ни, настояваше, заплашваше — според случая. Не бях

наясно с всичко това, преди Глория да ми се обади миналия месец за Сет. — Замълча за момент, докато успее да подреди мислите си. — Преди да дойда тук, отидох в Париж да се видя с родителите си. Смятах, че трябва да знаят. Сет е техен внук, доколкото на мен ми беше известно, някакви хора го бяха взели от Глория и сега живееше с тези непознати. Когато разказах на майка ми какво се е случило и тя отказа да се занимава с това, да предложи някаква помощ, останах смаяна и ужасно се ядосах. Скарахме се. — Сибил се изсмя. — Мисля, че това дотолкова я изненада, че ми разказа цялата история.

— Глория трябва да е знаела — обади се Филип. — Трябва да е знаела, че Рей Куин ѝ е баща, иначе никога нямаше да дойде при него.

— Да, разбрала е. Преди две години отишла при майка ми — тогава родителите ми живееха за няколко месеца в столицата. Мога да си представя неприятната сцена. Майка ми каза, че Глория ѝ поискала голяма сума пари. Заплашила я, че ще се обърне към пресата, към полицията, към всеки, който е готов да я изслуша, за да обвини баща ми в сексуално насилие, а майка ми — в съучастничество. В това няма нищо вярно — уморено изрече тя. — Глория винаги е свързвала секса с власт и го е използвала, за да постига целите си. Редовно отправяше обвинения за сексуално насилие към различни мъже — особено мъже, облечени в някаква власт. Тогава майка ми ѝ дала няколко хиляди долара и ѝ разказала всичко за произхода ѝ. Заявила ѝ, че това са последните пари, които ще види от нея, последните думи, които ще ѝ проговори. Майка ми сдържа обещанията си, независимо от какво естество са. Глория би трябвало да го знае.

— Така се насочила към Рей Куин — довърши Филип.

— Не знам кога е решила да го намери. Възможно е известно време да го е обмисляла. Сигурно сега го е възприемала като причина никога да не бъде обичана, никога да не бъде желана и приемана, както смяташе, че заслужава. Предполагам, че е обвинявала баща ви за това. Винаги някой друг е виновен, когато Глория има трудности.

— И така, открила го е. — Филип стана от стола си и закри. — И върна на навиците си, поискала пари, отправила обвинения, заплашила го. Само че този път е използвала сина си като оръжие.

— Очевидно. Съжалявам. Трябваше да разбере, че не са ви известни всички факти. Вероятно съм предположила, че баща ви ви е казал повече неща.

— Нямах време. — Гласът на Кам прозвуча суров и груб.

— Каза ми, че очаква някаква информация — припомни си Етан.
— Че ще обясни всичко, след като разбере.

— Сигурно се е опитал да се свърже с майка ти. — Филип прикова поглед в Сибил. — Сигурно е поискал да говори с нея, да разбере.

— Не мога да ви кажа това. Просто не знам.

— Аз пък знам — рязко отвърна той. — Искал е да направи това, което е смятал за справедливо. Най-напред за Сет, защото е дете. Но също така е щял да помогне и на Глория. А за целта му е било нужно да говори с майка ѝ, да разбере какво се е случило. Това не му е било безразлично.

— Мога да ви кажа само това, което знам, което ми е казано. — Младата жена повдигна ръце. — Семейството ми се държа... лошо. — Думата беше слаба, знаеше го. — Всички — изрече към Сет. — Извинявам се заради себе си и заради тях. Не очаквам да... — „Какво?“ — запита се наум. — Ще направя всичко, каквото мога, за да помогна.

— Искам хората да разберат. — Очите на Сет бяха плунали в сълзи, когато ги вдигна, за да я погледне. — Искам хората да разберат, че ми е бил дядо. Приказват разни работи за него, а те не са верни. Искам хората да разберат, че съм Куин.

Сибил успя само да кимне. Ако това е всичко, което ще поиска от нея, ще се постарее да му го осигури. Пое си дъх и погледна към Анна:

— Какво мога да направя?

— Вече постави добро начало. — Тя погледна часовника си. Имаше и други дела и друга среща, насрочена за след десет минути. — Готова ли си да направиш информацията, която ни даде, официално и обществено достойно?

— Да.

— Имам идея как да задвижим машината.

Степента на неудобство не би могла да се измери, напомни си Сибил. Способна е и ще живее с шушуканията и любопитните погледи, които без съмнение ще я спхождат.

Сама беше написала показанията си, прекарвайки два часа в стаята, за да подбере подходящите думи и изрази. Информацията трябва да е ясна — подробности за действията на майка ѝ, на Глория и дори на нея самата. След като всичко бе проверено и разпечатано, изобщо не се поколеба. Слезе с листа долу на рецепцията и със спокойно изражение помоли да го изпратят по факса в службата на Анна.

— Оригиналът ми трябва обратно — заяви на служителката. — И очаквам отговор също по факса.

— Ще имам грижата. — Младото момиче със свежо лице ѝ се усмихна професионално, преди да влезе в кабинета зад рецепцията.

Сибил за момент затвори очи. Вече няма връщане назад, напомни си тя. Скръсти ръце, овладя се и зачака.

Не отне много време. И не можеше да има никаква грешка от широко ококорените очи на служителката, че посланието е било поне отчасти прочетено.

— Ще изчакате ли за отговора, доктор Грифин?

— Да, благодаря. — Протегна ръка за листите и почти се усмихна, когато момичето се сепна, после бързо ѝ ги подаде през плота.

— Добре ли, ъ-ъ, си прекарвате тук?

„Нямаш търпение да разкажеш това, което прочете, а?“ — помисли си Сибил. Типично, предсказуемо и съвсем човешко поведение.

— Засега е много интересно.

— Ами... извинете ме за момент. — Момичето отново изтича в задната стаичка.

Младата жена тъкмо въздъхваше, когато раменете ѝ се напрегнаха. Разбра, че Филип е зад нея още преди да се обърне.

— Изпратих факса на Анна — изрече сковано. — Очаквам отговора ѝ. Ако реши, че я удовлетворява, ще имам време да го легализирам при нотариус, преди да затворят. Дадох обещание.

— Не съм тук като куче пазач, Сибил. Помислих си, че може да ти дойде добре малко морална подкрепа.

— Добре съм.

— Не, не си. Но полагаш огромно старание.

— Предпочитам да го свърша сама.

— Е, винаги можеш да получиш това, което искаш. Както се пее в песента. — Вдигна поглед с безгрижна усмивка, тъй като служителката се върна забързано с плик в ръка. — Здравсти, Карън. Как е?

Служителката се изчерви забележимо чак до корените на косата си, а очите ѝ се стрелнаха от него към лицето на Сибил.

— Добре. Хм... Ето факса ви, доктор Грифин.

— Благодаря. — Без дори да трепне, Сибил пое плика и го пъкна в чантата си. — Включете услугата в сметката ми.

— Да, разбира се.

— Доскоро, Карън. — Филип хвана Сибил през кръста и я поведе през фоайето.

— До края на работното време вече ще е разказала на шестте си най-добри приятелки — промърмори младата жена.

— Най-малкото. Чудесата на малките градчета. Семейство Куин ще бъде тема на разговорите на доста маси за вечеря. До закуска мелницата за клюки ще работи с пълна пара.

— Това явно те забавлява — ядосано подхвърли тя.

— Внушава ми увереност, доктор Грифин. Традициите са предназначени да внушават увереност. Говорих с адвокатата ни — продължи, докато пресичаха пристанището. Чайки се спуснаха надолу, следвайки рибарска лодка, която се насочи към доковете. — Писмените показания ще помогнат, но бих искал да взема и клетвена декларация.

— Ще си уредя среща. — На входа на нотариата спря и се извърна към него. Беше се преоблякъл в неофициални дрехи, а вятърът рошеше косите му. Очите му бяха закрити зад тъмни очила, но и без това не беше сигурна, че държи да види израза им. — Може би няма да приличам толкова на човек под домашен арест, ако отида сама.

Той само вдигна ръце и отстъпи назад. Костелив орех е, реши, докато тя влизаше в сградата. Но имаше усещането, че веднъж разчупен, вътре има нещо много нежно, нещо прекрасно.

Чудеше се как е възможно някой толкова интелигентен, толкова високообразован по въпросите на човешкото поведение човек, да не може да види собственото си страдание, да не може или да не желае да признае, че нещо липсва във възпитанието ѝ — нещо, което я кара да издига стени и прегради край себе си.

И самият той едва не бе въввлечен в заблудата да повярва, че е студена, резервирана и недосегаема за по-сложни чувства. Не можеше да каже със сигурност какво е онова, което го кара сега да не мисли така. Може и да е само собственото му желание да го вярва, но беше твърдо решен да разбере. И то скоро.

Знаеше, че идеята на Анна да направи публично достойние позора и тайните на семейството ѝ ще бъде унижително и може би мъчително за нея. Но Сибил се съгласи без никакви условия и действаше без никакво колебание.

„Морални норми — каза си Филип. — Почтеност. Притежава ги.“ А вярваше, че притежава също и сърце. Когато отново се появи, Сибил се усмихна иронично:

— Е, за пръв път видях нотариус, на когото очите едва не изскочиха от орбитите. Мисля, че това би трябвало да...

Не успя да довърши, тъй като устните му се впиха в нейните. Вдигна ръка към рамото му, но пръстите ѝ само се вкопчиха в меката материя на пуловера.

— Видя ми се, че имаш нужда от това — продума Филип и плъзна ръка по лицето ѝ.

— Независимо от...

— По дяволите, Сибил, и без това вече приказват за нас. Защо да не допълним мистерията?

— Нямам намерение да стоя тук и да правя представление. Така че ако ме...

— Добре. Да вървим на друго място. Взел съм лодката.

— Лодката? Не мога да се кача на лодката. Не съм облечена за нея. Имам работа.

„Трябва да помисля“ — каза си, но той вече я теглеше към пристана.

— Малка разходка ще ти се отрази добре. Свежият въздух сигурно ще ти помогне срещу главоболието.

— Нямам главоболие. И не желая да... — Едва не извика от изумление, когато той просто я вдигна на ръце и я сложи да седне на палубата.

— Смятай се за отвлечена в морето, докторе. — Освободи въздетата и скочи при нея. — Имам усещането, че не си срещала такова отношение през краткия си, добре уреден живот.

— Нищо не знаеш за живота ми и за това, с какво съм се сблъсквала. Ако включиш двигателя, ще... — Млъкна и изскърца със зъби, тъй като двигателят се включи с бръмчене. — Филип, искам да се върна в хотела си. Веднага.

— На теб май никога нищо не ти е отказвано, така ли? — изрече го развеселено, като същевременно силно я побутна върху пейката. — Просто седни и се наслаждавай на пътуването.

Тъй като нямаше намерение да скочи през борда и да доплува до брега в копринен костюм и италиански обувки, Сибил скръсти ръце. Предполагаше, че това е неговият начин да ѝ го върне, като ѝ отнеме свободата на избора, като утвърди волята и физическото си превъзходство.

Съвсем типично за мъжете!

Извърна глава и се загледа във водната повърхност. Не се бои от него — не и във физическо отношение. У него действително има една по-груба страна, отколкото първоначално смяташе, но не би ѝ причинил нищо лошо. А и понеже обича Сет — дълбоко, както беше стигнала до заключение — той се нуждае от сътрудничеството ѝ.

Отказа да се възхити, когато Филип вдигна платната. Звукът на материята, която се разгъва на вятъра, гледката на слънцето, което блести в белите гънки, внезапният и уверен наклон на лодката, изобщо не я засягат. Повтаряше си го настойчиво.

Просто ще изтърпи малката му игричка, без да реагира. Без съмнение той бързо ще се умори от мълчанието и безразличието и ще я върне обратно.

— Ето! — Хвърли нещо и я накара да подскочи. Погледна надолу и видя слънчевите очила, които благополучно се приземиха в скута ѝ. — Днес слънцето е силно, нищо че температурата пада. Започва циганското лято. — Усмихна се на себе си, след като тя нищо не му отвърна, а само важно нагласи очилата на носа си и продължи да се взира в противоположна посока. — Първо ни трябва един хубав студ — продължи дружелюбно. — Когато листата започнат да падат, брегът край къщата е като картина. Златни и аленочервени. И онова синьо небе над тях, а водата е бистра като огледало, във въздуха се носи уханье на есен и започваш да си мислиш, че няма друго място на цялата планета, където ти се иска да бъдеш.

Устните ѝ останаха здраво стиснати, ръцете ѝ обхванаха поплътно раменете.

Филип само лекичко се подсмихна.

— Дори такива отявлени граждани като нас двамата могат да оценят прекрасния есенен ден в провинцията. Наближава рожденият ден на Сет.

Забеляза как главата ѝ се завъртя, как устните ѝ потрепнаха да се отворят. Затвори ги отново, но този път, когато се извърна, раменете ѝ вече бяха отбранително прегърбени.

О, значи не е безчувствена. Под сдържаната ѝ фасада кипят объркани чувства.

— Решихме да му организираме парти, да поканим някои от приятелчетата му да вдигнат малко врява. Вече знаеш, че Грейс прави страхотен шоколадов сладкиш. Погрижили сме се и за подаръка. Но само преди няколко дни видях едни принадлежности за рисуване в магазина в Балтимор. Не някакъв детски комплект, а истински. Креда, моливи, въглен, четки, водни бои, картон, палитри. Магазинът е специализиран, на няколко преки от мястото, където работя. Човек, който разбира нещичко от изкуство, би могъл да намине и да избере точно каквото трябва.

Възнамеряваше сам да го направи, но сега видя, че инстинктивното му решение да ѝ каже, е било правилно. Вече се беше обърнала с лице към него, явно най-после беше привлякъл цялото ѝ внимание.

— Няма да иска нищо от мен.

— Нямах му достатъчно доверие. А може би и на себе си.

Нагласи платната, улови вятъра и веднага видя, че е познала дърветата покрай брега. Неуверено се изправи.

— Филип, каквото и да изпитваш към мен точно сега, с нищо няма да помогнеш, ако насила ме заведеш при Сет толкова скоро.

— Няма да те водя у дома. — Огледа двора, докато минаваха край него. — Във всеки случай Сет е в работилницата с Кам и Етан. Имаш нужда да се отпуснеш, Сибил. А за протокола ще кажа, че не знам какво изпитвам към теб точно сега.

— Казах ти всичко, което знам.

— Да, мисля, че ми даде фактите. Не ми каза какво изпитваш, как тези факти те засягат лично, в емоционален план.

— Това не е разрешение.

— За мен е разрешение. Двамата сме свързани, Сибил, независимо дали ти харесва или не. Сет е твой племенник, а също и мой. Баща ми и майка ти са имали връзка. Ние също сме на път.

— Не — изрече решително, — не сме.

Филип се извърна.

— Знаеш, че не е така. Увлечен съм по теб, а и аз разбирам кога една жена има чувства към мене.

— И двамата сме достатъчно зрели хора, за да контролираме най-първичните си страсти.

Изгледа я внимателно за момент, после се разсмя.

— Така е, по дяволите! И не сексът е това, което те тревожи. А близостта.

Сякаш четеше мислите ѝ. Това не я ядосваше чак толкова, колкото я плашеше.

— Не ме познаваш.

— Но започвам да те опознавам — тихо отвърна той. — А аз също съм човек, който довършва започнатото. Обръщам. — Сега гласът му звучеше меко. — Внимавай с гика!

Тя се отдръпна и седна. Позна малкото заливче, където пиха вино и ядоха пастет. Само преди седмица, помисли си унило. Всичко се беше променило оттогава.

Не може да стои тук с него. Не може да рискува. Мисълта, че ще успее да се справи с него, сега ѝ изглеждаше абсурдна. И все пак нищо не може да направи, освен да опита.

Изгледа го хладнокръвно. Приглади с ръка сложния кок, който вятърът бе поразвалил. Усмихна се саркастично.

— Какво, този път няма вино? Няма музика, няма подобрани деликатеси?

Филип спусна платната и закрепил лодката.

— Уплашена си.

— Ти пък си арогантен. И изобщо не ме притесняваш.

— Сега вече лъжеш. — Докато лодката леко се поклащаше под краката им, той пристъпи напред и махна очилата ѝ. — Притеснявам те, и то доста. Тъкмо си помислиш, че си ме разгадала, и аз отново не отговарям на стереотипа. Предполагам, че повечето мъже, които си

допускала до себе си през живота си, са били до голяма степен предсказуеми. По-лесно е за теб.

— Това ли е понятието ти за разтоварване? — ядоса се тя. — По-скоро отговаря на моето за спор.

— Права си. — Смъкна очилата си и ги остави настрана. — По-късно ще го анализираме.

Действаше бързо. Знаеше, че е способен на внезапни стъпки, но не очакваше толкова бързо да се превърне от циник в любовник. Устните му се озоваха горещи, жадни и настойчиви върху нейните, ръцете му се впиха в раменете ѝ и той я притисна към себе си така, че когато страстта и желанието ги обзеха, Сибил не можеше да каже дали идват от него или от нея самата.

Отдръпна я рязко назад, така че устните им се разделиха, но лицата им останаха близо. Очите му бяха яркозлатисти и неустойими като блясъка на слънцето.

— Кажи ми, че не ме желаеш, че не го желаеш. Изречи го и веднага спирам.

— Аз...

— Не. — Изгарящ от нетърпение и желание, той я разтърси, докато очите ѝ отново се вдигнаха към него. — Не, погледни ме и ми го кажи.

Вече беше лъгала и лъжите ѝ тежаха като вериги. Не можеше да понесе още една.

— Това само ще усложни нещата.

Жълто-кафявите очи проблеснаха.

— Дяволски си права, че точно така ще стане — продума задавено. — Но точно сега не ме интересува. Целуни ме и ти. И го направи както трябва.

Не можеше да се спре. Тази изгаряща, неудържима страст беше нещо ново за нея и я оставяше безпомощна. Устните ѝ срещнаха неговите, също толкова жадни, също толкова настойчиви. А изтръгналият се тих стон бе ехо от пулсиращото между краката ѝ желание.

Престана да мисли, увлечена от усещания, чувства, копнежи. Целувката загрубя, когато зъбите му започнаха да дращят и хапят. Тя се вкопчи в косите му, задъхвайки се за въздух, разтреперана от

изумление, когато същите изкусни устни се спуснаха по шията ѝ и предизвикаха неудържими ледени тръпки по кожата ѝ.

За пръв път в живота си Сибил се предаде изцяло на чувствата си и страстно закопня да бъде завладяна.

Той смъкна самото ѝ и го захвърли настрана. Искаше да усети под ръцете си плътта ѝ, да я вкуси. Измъкна тънкия корсаж с цвят на слонова кост през главата ѝ и изпълни ръцете си с тръпнещите ѝ, покрити в дантела гърди.

Кожата ѝ беше по-топла от коприната и някак по-гладка. Филип разкопча сутиена ѝ и удовлетвори желанието си да я вкуси.

Слънцето я заслепяваше. Не можеше да вижда, само чувстваше. Нетърпеливите му устни я поглъщаха, грубите и настойчиви ръце правеха каквото си искат. Хлиповете в гърлото ѝ отекваха като викове в главата ѝ.

Сега, сега, сега!

Задърпа неумело пуловера му, докато в същото време смъкваше полата ѝ. Чорапите ѝ завършваха с ластична дантела високо на бедрата. В друг случай би могъл да оцени съчетанието на практичност и женственост. Но сега беше тласкан от желание да я обладее и изпита мрачно задоволство при стона ѝ на изумление, когато разкъса тънкия триъгълник, преграждащ пътя му към целта. Преди още да е успяла отново да си поеме дъх, пръстите му потънаха в нея и със страшна сила я запратиха над ръба.

Сибил извика, шокирана, зашеметена от мощната възбуда. Тя я прониза без никакво предупреждение и я запрати тръпнеща във висините.

— О, господи! Филип! — Главата ѝ се отпусна безсилна на рамото му, изпънатото ѝ като струна тяло се свлече безжизнено и той я повдигна и я положи по гръб на една от тесните пейки.

Кръвта бучеше в главата му. Слабините му крещяха за избавление. Сърцето му биеше като неспирни удари на чук в гърдите.

Дишаше тежко, а очите му не се откъсваха от лицето ѝ, докато се освобождаваше от дрехите. Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ, повдигнаха ги и ги разтвориха. И проникна в нея. Силно и дълбоко, така че неговият дълъг-дълъг стон се сля с нейния.

Обгърна го — прилепнала, гореща ръкавица. Раздвижи се под него — тръпнеща, пламенна жена. Прошепна името му — една

задъхана, мъчителна въздишка.

Навлизаше с мощни, уверени тласъци, които тя се надигаше да посрещне. Косата ѝ се изплъзна от фибите и се разпиля подобна на лъскав визон. Зарови лице в нея, потънал в уханието ѝ, в топлината ѝ, в неподправеното, тръпнещо великолепие на жена.

Ноктите ѝ се забиха в гърба му, викът ѝ се заглуши в рамото му. Мускулите ѝ се стегнаха около него, завладяха го, унищожиха го.

Остана върху нея, като се опитваше да си поеме дъх. Под него тялото ѝ продължаваше да потръпва.

Огледа се и забеляза трите части на красивия ѝ делови костюм разпилени по палубата. И една черна обувка с висок ток. Това го накара да се усмихне в същия миг, в който се отмести, за да може лекичко да захапне рамото ѝ.

— Обикновено се опитвам да бъда... по-изискан. — Плъзна закачливо ръка надолу, за да си поиграе с тънката коприна по ръба на чорапите ѝ, опипвайки материята. — О, вие сте пълна с изненади, доктор Грифин!

Тя още не се беше съвзела. Струваше ѝ се, че не е в състояние да отвори очи, да помръдне ръка.

— Какво?

Мечтателният, унесен глас го накара да повдигне глава и да се вгледа в лицето ѝ. Страните ѝ бяха зачервени, устните ѝ — подпухнали, косата ѝ — разбъркана.

— Като обективно наблюдение съм длъжен да констатирам, че преди никога не си била обладавана със сила.

В тона му се долавяше лека закачка и мъжка самоувереност, която я върна незабавно на земята. Отвори очи и видя морната му победна усмивка.

— Тежък си — заяви.

— Добре. — Премести се, но я издърпа със себе си, докато го възседна. — Още си с чорапи и с една обувка. — Усмихна се и започна да масажира слабите ѝ, стегнати хълбоци. — Божичко, това е толкова секси!

— Престани. — Възбудата се надигаше отново — комбинация от смущение и възраждащо се желание. — Пусни ме да стана.

— Още не съм приключил с теб. — Повдигна глава и лениво плъзна език в кръг около зърното ѝ. — Още си мека и топла. Апетитна

— допълни и близна с език втвърденото ѝ зърно, лекичко го засмука, докато дишането ѝ отново се учести. — Искам още. Ти също.

Тялото ѝ се изви назад, прелестно гъвкаво, докато устните му продължаваха нагоре към пулсиращата вена на шията ѝ. О, и тя иска още!

— Но този път — обеща той — ще отнеме малко повече време.

Простена и сведе устни към неговите.

— Предполагам, че имаме време.

Слънцето се беше спуснало ниско, когато отново я отмести от себе си. Усещаше тялото си божествено и болезнено, наелектризирано и изтощено. Нямахше представа, че е способна да събуди такъв сексуален апетит, а сега, когато го знаеше, нямахше ни най-малка представа как трябва да постъпи.

— Трябва да обсъдим... — Намръщи се на себе си и обви ръце около тялото си. Беше полугола и засрамена. — Ние... това... не може да продължи.

— Точно в този момент, не — съгласи се той. — Дори и аз си имам предел.

— Нямах предвид... това беше само за разтоварване, както ти каза. Нещо, от което явно и двамата се нуждаехме във физически план. А сега...

— Млъкни, Сибил! — изрече го спокойно, но тя долови раздражението му. — Беше нещо дяволски повече от разтоварване и ще го обсъдим най-подробно по-късно.

Отмести косата от очите си и се вгледа в нея. Тъкмо започва да изпитва неудобство, установи Филип, от факта, че е гола, както и от цялата ситуация. Затова се усмихна.

— Точно в момента представляваме страхотна картинка. Така че ни остава да направим само едно, преди да се облечем и да потеглим.

— Какво?

Все така усмихнат, смъкна обувката ѝ.

— Само това. — Хвана Сибил и я хвърли във водата.

Тя едва успя да извика. Това, което изплува, беше сърдита жена с паднали върху очите ѝ мокри коси.

— Ах, ти, кучи син! Идиот!

— Знаех си — засмя се като хлапак. — Просто си знаех, че ще
бъдеш разкошна, когато си сърдита.
После скочи във водата при нея.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Никой не се беше отнасял с нея като Филип Куин. Сибил не можеше да реши какво да мисли по въпроса, а още по-малко — какво да направи.

Държа се грубо, безотговорно, настоятелно. Беше я обладал — и не само веднъж. Макар че не му беше оказала съпротива, случилото се беше твърде далече от цивилизовано съблазняване.

Никога през живота си не беше спала с мъж, когото познава толкова отскоро. Такова поведение беше неразумно, опасно и безотговорно. Дори и като се отчете фактът от поразителната и безпрецедентна химическа реакция, зародила се помежду им, такова поведение беше глупаво.

Нещо много по-лошо от глупаво, призна си, тъй като много ѝ се искаше отново да се държи неразумно с него.

Ще трябва внимателно да обмисли въпроса, веднага щом успее да откъсне ума си от тялото и невероятното удоволствие, което то бе изпитало под ръцете му.

Сега я връщаше обратно към пристанището на Сейнт Кристофър, без изобщо да се смущава от себе си и от нея. Никога не би допуснала, че току-що е прекарал повече от час в див и безумен секс, ако самата тя не беше участвала в него.

Не се съмняваше, че това, което бяха направили, още повече ще усложни нещата. Сега и двамата трябва да проявят хладен разум. Опитва се да пооправи косите си.

Реша, че трябва да разговарят, за да се прокара мост през пропастта между секс и разум.

— Откъде имаш белезите?

— Кои по-точно? — извика, макар че знаеше за какво го пита. Повечето жени искаха да разберат.

— На гърдите. Изглеждат като от хирургическа операция.

— Ммм. Дълга история — отвърна ѝ с усмивка. — Довечера ще те отегчавам с нея.

— Довечера?

Толкова му харесваше, когато веждите ѝ се сключваха и образуваха малката бръчица.

— Имаме среща, не помниш ли?

— Но аз... хм.

— Ужасно те притеснявам, нали?

Тя с раздражение отметна косата си, която непрекъснато падаше над очите ѝ.

— И това те забавлява?

— Скъпа, не мога да ти опиша колко. Продължаваш да се опитваш да ме вкараш в някой от стереотипите си, Сибил, а аз ще продължавам да ти се изплъзвам. Ти си представяше доста безопасен, едноизмерен градски специалист, който обича виното му да бъде отлежало, а жените му — възпитани. Но това е само част от картинката. — Навлизаше в пристанището и затова спусна платната. — От пръв поглед бих те определил като добре възпитана, добре образована градска жена, устремена към кариерата си, която обича виното ѝ да бъде бяло, а мъжете да стоят на безопасно разстояние. Но това също е само част от картинката. — Изключи двигателя, остави лодката леко да се удари в пристана. Подръпна приятелски косата ѝ и след това скочи, за да закрепил въжето. — Мисля, че и двамата доста ще се позабавляваме, докато открием останалата част от картината.

— Продължаването на физическата връзка е...

— Неизбежно — довърши той и ѝ подаде ръка. — Нека не хабим време и енергия да твърдим, че не е така. Засега можем да го определим като основна химическа реакция. — Придърпа я към себе си в мига, в който тя стъпи до него и го доказа с дълга, пламенна целувка. — Мен ме устройва.

— Семейството ти няма да го одобри.

— А одобрението на семейството е важно за теб.

— Разбира се.

— Аз също не го изключвам напълно. Би трябвало това да не им влиза в работата. Но случаят е по-особен. — И го притесняваше. — Но семейството е мое и си е моя грижа, а не твоя.

— Може и да прозвучи лицемерно при сегашното положение, но не искам да правя нищо повече, което ще засегне или разтревожи Сет.

— Нито пък аз. Но няма да допусна едно десетгодишно дете да управлява личния ми живот. Отпусни се, Сибил. — Прокара пръст по лицето ѝ. — Не сме Монтеки и Капулети.

— Трудно ми е да те възприема като Ромео — с такава ирония отвърна тя, че Филип се засмя и още веднъж я целуна.

— Би могла, скъпа, ако си наумя. Но засега нека си бъдем ние самите. Уморена си. — Нежно потърка кожата под окото ѝ. — Имаш толкова прозрачна кожа, Сибил, сенките си личат. Върви да поспиш. Можем да хапнем по-късно.

— Да...

— Аз ще донеса виното — подвикна весело и скочи обратно в лодката. — Имам бутилка „Шато Оливие“, която ми се ще да опитам — надвика шума от двигателя. — Няма нужда от официално облекло — допълни с бърза, закачлива усмивка, докато маневрираше с лодката, за да излезе от пристана.

Не беше сигурна какво би му извикала, ако бе загубила и малкото самообладание, което ѝ беше останало. Вместо това остана на пристана в измачкания си, но иначе елегантен копиринен костюм, косата ѝ беше в безпорядък, а гордостта ѝ — накърнена.

Кам разпозна признаците. Едно бързо плуване под приятния следобеден ветреца може да успокои мъжа, да отпусне мускулите му, да проясни ума му. Но познаваше само едно-единствено нещо, което може да предизвика този морен, доволен блясък в мъжките очи.

Разпозна същия този блясък в очите на брат си, когато Филип се доближи до пристана и му подхвърли въжето. „Ах, ти, кучи син!“ — беше първата му мисъл.

Улови въжето и силно го изпъна.

— Ах, ти, кучи син!

Филип само изви вежди. Очакваше такава реакция, макар и не толкова бързо. Вече беше решил да сдържа нервите си, да обясни спокойно поведението си.

— В семейство Куин винаги ще те посрещнат дружелюбно.

— Смятах, че вече си минал през етапа, когато мислеше само с патката си.

Не чак толкова спокоен, колкото планираше, Филип слезе от лодката и се изправи срещу брат си. Той също разпозна признаците. Кам беше готов за битка.

— Всъщност обикновено оставям патката си да мисли сама. Макар че често сме на едно мнение.

— Или си луд, или напълно си изглупял, или изобщо не ти пука. Отнася се за живота на едно дете, за неговото душевно спокойствие и за доверието му.

— Нищо няма да му стане на Сет. Правя всичко, което мога, за да го осигуря.

— О, сега схванах — чукал си я за негово добро.

Филип здраво сграбчи якето на Кам. Сега лицата им бяха съвсем близо — сурови като на бойци.

— Нали през пролетта ти се търкаляше с Анна. Колко се замисляше за Сет, докато тя беше под теб.

Юмрукът на Кам се заби под брадичката му. Ударът отхвърли главата му назад, но не отслаби захвата му. Яростта замъгли разума му и той отблъсна Кам. После грозно изруга, когато Етан обви ръка около шията му.

— Овладей се! — нареди Етан. — И двамата, иначе ще ви хвърля във водата, докато се охладите — изрече, като се взираше навъсено в Кам. — Дръжте се като мъже, дявол да ви вземе! Сет имаше тежък ден. Още ли искате да го тревожите?

— Не, не искам да го тревожа — ядно отвърна Кам. — На тоя тук изобщо не му пука, но на мен, да.

— Отношенията ми със Сибил и грижата ми за Сет са две съвсем различни неща.

— Друг път!

— Пусни ме, Етан! — Понеже гласът на Филип беше спокоен и овладян, Етан го освободи. — Знаеш ли, Кам, не помня да си бил толкова загрижен за сексуалния ми живот, откакто и двамата бяхме хвърлили око на Джени Малоун.

— Вече не сме в гимназията, приятел.

— Не, не сме. И ти не си ми пазач. Никой от вас — добави и се премести така, че да може да вижда и двамата. Ще им обясни, защото за него е важно. Двамата са важни. — Изпитвам чувства към нея и ще изчакам да разбере какви точно са те. През последните няколко месеца

направих доста промени в живота си и ви подкрепих в това, което искахте. Но, дявол да го вземе, имам право на личен живот!

— Няма да оспорвам това, Фил. — Етан хвърли поглед към къщата с надежда, че Сет е зает с домашните си или рисува и не шпионира през прозореца. — Не знам обаче какво ще е отношението на Сет към тази страна на личния ти живот.

— Има нещо, което никой от вас не взема под внимание. Сибил е леля на Сет.

— Точно това вземам под внимание — ядно изстреля насреща му Кам. — Тя е сестра на Глория и пристигна тук чрез лъжа.

— Пристигна тук, вярвайки на една лъжа. — Това беше съществена разлика, смяташе Филип. Жизненоважна разлика. — Прочете ли показанията, които прати по факса на Анна?

Кам изсумтя през зъби, пъкна палци в джобовете си.

— А-ха, видях го.

— Какво мислиш й е коствало да го напише, да знае, че до двацет и четири часа целият град ще говори за това, за нея? — Изчака само за миг, забелязвайки, че Кам се поотпуска. — Колко още искаш да плати?

— Не мисля за нея. Мисля за Сет.

— Освен това тя е най-големият коз, с който разполагаме срещу Глория Делаутер.

— Мислиш ли, че ще удържи? — запита Етан. — Когато наистина се стигне до сблъсък?

— Да, мисля. Той има нужда от семейството си, от цялото си семейство. Така би искал и татко. Каза ми... — Филип се усети и се загледа навъсено към тъмните води.

Кам присви устни и се спогледа с Етан.

— Не се ли чувстваш малко особено напоследък, Филип?

— Добре съм.

— Може би си малко преуморен. — След като беше успял да нанесе само един удар, Кам смяташе, че има право да се позабавлява. — Мисля, че един-два пъти те видях да си говориш сам.

— Не си говоря сам.

— Може би си мислиш, че говориш на някого, който не съществува. — Сега вече се усмихна — широко и многозначително. — Преумората е голям убиец на ума.

Етан не успя да потисне самодоволното си кискане и бе възнаграден с втренчен поглед от Филип.

— Имаш ли и ти да казваш нещо за умственото ми здраве?

— Ами... — почеса се по брадичката той. — Изглеждаш малко напрегнат напоследък.

— За бога! Имам право да изглеждам малко напрегнат! — Протегна ръце, сякаш да включи целия свят, който твърде често лягаше на раменете му. — Работя по десет-дванайсет часа в Балтимор, после идвам тук и се потя като някой роб на галера в работилницата. И това е, когато не си блъскам ума над счетоводните книги и сметките, или не си играя на домакия в супермаркета, или се грижа Сет да си напише домашните.

— Винаги си е бил проклет — изсумтя Кам.

— Искаш ли да видиш какво значи проклет? — Филип заплашително пристъпи напред, но този път брат му се усмихна и разпери ръце.

— Етан просто ще ни бутне във водата. Аз обаче точно в момента нямам желание да плувам.

— Първите един-два пъти, когато ми се яви, мислех, че сънувам.

Объркан, без да е наясно дали му се иска да удари Кам, или просто да поседне за малко, Филип погледна към Етан.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Мислех, че говорим за умственото ти здраве. — Тонът му вече беше кротък, дружелюбен. — Хубаво е да го видиш отново. Тежко е да знаеш, че трябва да го пуснеш да си върви, но си заслужава.

Студени тръпки полазиха по гърба на Филип и той напъха разтрепераните си ръце в джобовете.

— Може би трябва да си поговорим за твоето умствено здраве.

— Смятахме, че когато дойде твоят ред, ще хукнеш към някой психиатър. — Кам отново се усмихна. — Или към Аруба.

— Не знам за какво говорите.

— Напротив, знаеш — спокойно изрече Етан, после седна на пристана с провиснали крака и извади пура. — Сега е твой ред. Изглежда ни кара в същия ред, по който ни взе при себе си.

— Симетрията — допълни Кам и се отпусна до него. — Щеше да му хареса симетрията на всичко това. За пръв път говорих с него в деня, в който се запознах с Анна. — Припомни си как я беше видял на

другия край на поляната зад къщата с онова зашеметяващо лице и отворително строг костюм. — Предполагам, че в това също има някаква симетрия.

Хладните тръпки продължаваха да пробягват по гърба на Филип.

— Какво искаш да кажеш с това, че си говорил с него?

— Водих разговор. — Кам измъкна пурата от устата на Етан и всмукна. — Естествено, помислих, че започвам да откачам. — Погледна нагоре, усмихна се. — И ти си мислиш, че започваш да откачаш, Фил.

— Не. Просто работя прекалено много.

— Глупости, рисуваш картинки и измисляш разни дивотии. Голяма работа!

— Върви на майната си! — Но въпреки това седна с въздишка на пристана. — Да не би вие двамата да се опитвате да ми кажете, че сте говорили с татко, който почина през март? Когато погребяхме само на два-три километра от тук.

Кам му подаде пурата с усмивка.

— Да не би да се опитваш да ни кажеш, че ти не си?

— Не вярвам в такива неща.

— Няма голямо значение в какво вярваш, когато ти се случи — отбеляза Етан и си взе обратно пурата. — Последният път, когато го видях, беше в нощта, когато помолих Грейс да се омъжи за мен. Държеше пакетче с фъстъци.

— Исусе Христе! — промърмори Филип.

— Подуших ги така, както подушвам дима от тази пура, водата, коженото яке на Кам.

— Когато хората умрат, това е краят. Никога повече не се връщат. — Замълча за момент, изчаквайки пурата. — Ти... докосна ли го?

Кам наклони глава.

— А ти?

— Беше истински. А не би могъл да бъде.

— Или е вярно — подхвърли Етан, — или ние всички сме луди.

— Едва имахме време да се сбогуваме и не ни остана време да разберем — въздъхна Кам. Мъката му се беше притъпила и смекчила. — Отпуснал е на всеки от нас по още малко време. Ето какво мисля аз.

— Двамата с мама ни отпуснаха цялото време, когато ни направиха Куин. — Не може да мисли за това, каза си Филип. Във

всеки случай, не и сега. — Сигурно му е дошло като гръм от ясно небе да разбере, че има дъщеря, за която изобщо не е подозирал.

— Искал е да ѝ помогне, да я спаси — тихо продума Етан.

— Явно е разбрал, че е прекалено късно за нея. Но не и за Сет — довърши Кам. — Така че е щял да направи всичко възможно, за да спаси Сет.

— Неговият внук. — Филип се загледа как една чапла се надига и после безшумно се плъзва в тъмнината. И вече не му беше студено. — Сигурно е познал себе си в очите, но и е искал да получи отговори. Мислех си за това. Логичната стъпка за него би била да се опита да се свърже с майката на Глория, да поиска потвърждение от нея.

— Нужно е било време. — Кам се замисли. — Омъжена е, живее в Европа, а от това, което каза Сибил, не е била особено склонна да разговаря с него.

— И времето не му е стигнало — довърши Филип. — Но сега ние знаем. И ще го отстояваме.

Нямаше намерение да спи. Сибил си взе горещ душ, после се загъна в халата с намерение да допълни бележките си. Опита се да събере кураж и да се обади на майка си, да ѝ обясни идеята си и да поиска писмено потвърждение на своите заверени от нотариуса показания.

Не направи нито едното, нито другото. Вместо това се отпусна на леглото и затвори очи.

Почукването на вратата я изтръгна от съня. Замаяна се изправи и потърси пипнешком ключа за осветлението. Прекоси салона и за малко да забрави да погледне през шпионката.

Когато го направи, въздъхна и издърпа резето.

Филип хвърли поглед на разрошените ѝ коси, сънливите ѝ очи и тъмносиния хавлиен халат и се усмихна.

— Е, нали ти казах да не се обличаш официално.

— Съжалявам. Заспала съм. — Разсеяно отметна косата си. Чувстваше се ужасно, особено след като той изглеждаше толкова свеж и бодър. И прекрасен.

— Ако си уморена, ще си запазя правото за друг път.

— Не... ако продължа да спя, после ще стоя будна до три през нощта. Мразя хотелските стаи в три през нощта. — Отстъпи назад, за да го пропусне вътре. — Само ще се облека.

— Не се притеснявай — отвърна той, улови я за врата и я наведе напред за целувка. — Вече съм те виждал гола. И при това гледката беше много приятна.

Както изглежда, каза си Сибил, възвръщането на достойнството ѝ е все още непостижимо.

— Няма да претендирам, че е било грешка.

— Хубаво. — Остави виното, което носеше, на малката ѝ масичка.

— Но — продължи тя с, както смяташе, възхитително търпение — не беше и никак умно. А пък и двамата сме разумни хора.

— Говори за себе си, докторе. Аз преставам да се чувствам разумен всеки път, когато те подуша. Какво носиш?

Тя се отдръпна назад, когато се наведе да я подуши.

— Филип!

— Сибил! — И се разсмя. — Какво ще кажеш, ако направя опит да се държа цивилизовано и не те отнеса в леглото, докато не се разсъниш малко повече?

— Оценявам въздържанието ти — язвително отвърна тя.

— Така и трябва. Гладна ли си?

— Какво е това твое почти патологично желание да ме храниш?

— Ти си анализаторът — отвърна ѝ със свиване на раменете. — Донесох виното. Имаш ли чаши?

Искаше да говори с него, да постави... връзката им отново на ясна основа. Да му поиска съвет. И се надяваше да си осигури помощта му, за да убеди Сет да приеме приятелството ѝ.

Взе двете ниски дебелостенни чаши, които предоставяше хотелът, и вдигна вежди, след като Филип изсумтя при вида им. Сумтенето му беше дяволски сексапилно.

— Тези чаши са обида за това изключително вино — заяви, докато отваряше бутилката с тирбушона от неръждаема стомана, който бе донесъл със себе си. — Но ако са най-доброто, което можеш да предложиш, просто ще трябва да се задоволим с тях.

— Забравих да си взема кристалния сервиз.

— Следващия път. — Наля виното с кехлибарен цвят и ѝ подаде едната чаша. — За началото, средата и края. Изглежда, за нас важат и трите.

— Което ще рече?

— Загадката приключи, сътрудничеството е установено и едва сега започваме като любовници. Доволен съм от всичките три страни на толкова интересната ни връзка.

— Сътрудничество? — Хвана се за това, което не я караше да се срамува и не я изнервяше.

— Сет принадлежи към Куин. С твоята помощ ще го превърнем в законен и траен факт, и то скоро.

Сибил сведе поглед към виното си.

— За теб е важно да носи вашето име.

— Името на дядо си — поправи я Филип. — И едва ли е чак толкова важно за мен, колкото е за Сет.

— Да, прав си. Видях лицето му, когато му казах. Изглеждаше обзет от благоговение. Професор Куин трябва да е бил изключителен мъж.

— Родителите ми бяха... необикновени. Бракът им беше прекрасен. Истинско партньорство, основано на доверие, уважение, любов, страст. Не ми беше лесно да се питам дали баща ми не е нарушил това доверие.

— Страхувал си се, че е изневерил на майка ти с Глория, че е имал дете от нея. — Младата жена седна. — Отвратително е било от нейна страна да предизвика такава съмнение.

— Беше също така ужасно да живея със съмненията в мен, които не успях напълно да изтръгна. Озлобление към Сет. Дали е син на баща ми? Негов истински син, докато аз съм само един от заместителите? Знаех, че не е така — допълни и седна до нея. — В сърцето си знаех, но това е една от онези игрички на мозъка, които те измъчват в три през нощта.

Ако не друго, помисли си Сибил, поне беше облекчила ума му по този въпрос. Но това не бе достатъчно.

— Ще поискам от майка ми да потвърди писмено показанията ми. Не знам дали ще се съгласи. Всъщност се съмнявам, че ще се съгласи — призна. — Но ще я помоля, ще се опитам.

— Ето го сътрудничеството, виждаш ли? — Взе ръката ѝ в своята и я погъделичка с нос, което я накара да извърне глава и да го изгледа предпазливо.

— Брадичката ти е ударена.

— А-ха. — Намръщи се и я вирна. — Кам все още има дяволски бързо ляво кроше.

— Ударил те е?

Изненадата ѝ го накара да се разсмее. Очевидно добрата докторка не идва от свят, където се размахват юмруци.

— Аз щях да го ударя пръв, но той ме изпревари. Което ще рече, че му дължа един. Щях веднага да му го върна, но Етан ми приложи смъртоносна хватка.

— О, господи! — Отчаяна тя се изправи. — Заради нас е било. Заради това, което се случи днес на лодката. Изобщо не трябваше да става. Знаех си, че ще създаде неприятности между теб и семейството ти.

— Да — спокойно отвърна той, — заради нас беше. И го уредихме. Сибил, ние с братята ми се бием, откакто сме станали братя. Това е традиция в семейство Куин. Като рецептата за палачинки на баща ми.

Отчаянието продължаваше да я разтърсва. Но започна да се измества от объркване. „Юмруци и... палачинки?“ — запита се тя и прокара ръка през разрошените си коси.

— Бил си се с тях?

— Естествено.

В опит да го проумее тя притисна пръсти към слепоочията си.

— Защо?

Филип се замисли, усмихна се.

— Да речем, защото са били там?

— И родителите ви са позволявали този род силово поведение.

— Майка ми беше педиатър. Винаги ни закърпваше. — Наведе се напред, за да си налее още вино. — Мисля, че е по-добре да ти обясня цялата... картинка. Знаеш, че Кам, Етан и аз сме осиновени.

— Да. Направих някои справки, преди да дойда... — Не довърши, а хвърли поглед назад към компютъра. — Ами, вече го знаеш.

— Да. Наистина познаваш някои факти, но не и смисъла им. Попита ме за белезите. Всъщност не започва от там — изрече замислено. — Не съвсем. Първ е бил Кам. Рей го хванал, докато се опитвал една сутрин да открадне колата на майка ми.

— Колата й? Да открадне колата й?

— Направо от алеята. Бил на дванайсет. Избягал от къщи и възнамерявал да отиде в Мексико.

— Значи на дванайсет вече крадял коли с намерение да отиде в Мексико.

— Точно така. Първото от лошите момчета на Куин. — Вдигна чаша за тост към отсъстващите си братя. — Пияният му баща го набил за пореден път и той решил, че е време да избяга или да умре.

— О! — Улови с ръка облегалката на дивана, докато отново седнаше.

— Припаднал и баща ми го занесъл вътре. Майка ми се погрижила за него.

— Не са ли извикали полицията?

— Не. Кам бил уплашен до смърт, а майка ми установила, че дълго е бил малтретиран физически. Направили справки, уредили нещата и успели да заобиколят и се справят със системата. И му дали дом.

— Просто го... взели за свой син?

— Майка ми веднъж каза, че всички вече сме си били нейни. Просто преди това не сме се намерили. След това на ред бил Етан. Майка му била проститутка в Балтимор, наркоманка. Облекчавала неудовлетворението си, като го биела. А след това й хрумнала бляскавата идея, че може да увеличи приходите си, като продава единайсетгодишния си син на перверзни типове.

Сибил стисна здраво чашата си и я разклати. Не беше в състояние да говори.

— Две-три години карал така. Една нощ един от клиентите й приключил с Етан и с нея и станал грубичък. Тъй като тя, а не детето, била обект на насилието му, майката се възпротивила. Намушкала го. Избягала, а когато пристигнали ченгетата, завели Етан в болницата. Майка ми давала дежурство.

— И взели и него — тихо продума Сибил.

— Да.

Тя вдигна чашата си, бавно отпи и го погледна. Не познаваше света, за който ѝ говореше. Знаеше за съществуването му, но той никога не бе имал допир с нейния. До сега.

— А ти?

— Майка ми работеше в един от крайните квартали на Балтимор. Стриптийз в долнопробни заведения, някой и друг сеанс допълнително. По някой лапнишаран от време на време. — Сви рамене. — Баща ми отдавна беше изчезнал. Лежал известно време в „Джесъп“ за вълоръжен грабеж, а когато излязъл, дори не ни потърсил.

— Тя... биеше ли те?

— От време на време, докато не станах достатъчно голям и силен, за да се страхува, че може да ѝ отвърна. — Усмивката му беше язвителна и злобна. — Имаше право да се тревожи. Не се обичахме много. Но ако исках покрив над главата си — а аз исках — имах нужда от нея и трябваше да си меря действията. Пребърквах джобове, справях се с ключалки. Доста ме биваше. По дяволите — допълни с едва доловима гордост, — бях адски добър. Но все пак взимах само дребни неща. Такива, които лесно могат да се обърнат в пари или наркотици. Ако положението станеше действително много тежко, продавах себе си. — Видя как очите ѝ се разшириха от изумление, как бързо се отклоняват от неговите. — Оцеляването невинаги е приятно — изрече лаконично. — Повечето време разполагах със свободата си. Бях жилав, умен и хитър. Вярно, че веднъж се оставих да ме хванат за малко и минах през системата, но винаги успявах да се измъкна. Още две-три годинки такъв живот и щях да свърша в „Джесъп“ или в моргата. Още две-три години такъв живот — продължи, вперил поглед в лицето ѝ — и Сет щеше да тръгне по същия път.

— Възприемаш своето... положение подобно на неговото, но...

— Вчера разпознах Глория — прекъсна я той. — Хубава жена, която се е озлобила. Груб и жесток поглед, хаплив език. Двете с майка ми също щяха да се разпознаят.

Какво би могла да каже, как би могла да го оспори, след като беше видяла същото?

— Аз не я познах — изрече бързо. — За момент си помислих, че има грешка.

— Тя обаче те е разпознала. Пуснала ти е стръвта, задействала е лостовете. Сигурно знае как. — Замълча за момент. — Сигурно знае

точно как. Аз също.

Сега вече го погледна и забеляза, че я изучава внимателно.

— Това ли правиш? Натискаш лостовете, пускаш стръв?

Може би е това, помисли си Филип. И двамата ще трябва да го разберат в скоро време.

— Точно сега отговарям на въпроса ти. Искаш ли да чуеш останалото?

— Да. — Не се поколеба, защото беше открила, че страшно много иска да го чуе докрай.

— Когато бях на тринайсет, смятах, че съм овладял положението. Смятах, че съм си екстра. Докато не се озовах по очи в канавката, облян в кръв. Стрелба в движение. Бях попаднал в неподходящ момент на неподходящо място.

— Прострелян? — Очите ѝ отново се стрелнаха към неговите. — Бил си прострелян.

— Няколко куршума в гърдите. Може би трябваше да ме убият. Един от докторите, които се погрижиха да не умра, се познаваше със Стела Куин. Двамата с Рей дойдоха да ме видят в болницата. Сметнах ги за чудаци, самаряни и най-обикновени глупаци. Но се включих в играта им. Майка ми беше приключила с мен и щях да се озова в системата. Помислих си, че ще ги използвам, докато отново си стъпя на краката. После ще взема каквото ми трябва и ще се чупя.

Кое е това момче, което ѝ описва? И как да го свърже с мъжа до себе си?

— Смятал си да ги обереш?

— Това правех. Такъв бях. Но те... — Не знаеше как да ѝ обясни какви невероятни хора бяха те. — Просто ме изтърпяха. Докато се влюбих в тях. Докато бях готов да направя всичко, да стана всичко, за да ги накарам да се гордеят с мен. Не санитарите и не хирургическият екип спасиха живота ми. Това бяха Рей и Стела Куин.

— На колко години беше, когато те взеха?

— На тринайсет. Но не бях дете като Сет. Не бях жертва като Кам и Етан. Сам бях направил избора си.

— Не си прав. — За пръв път посегна, улови лицето му в ръце и го целуна нежно.

— Не очаквах такава реакция.

Тя също не я беше очаквала. Но установи, че изпитва жал за момчето, което ѝ беше описал, и възхищение от мъжа, в който бе успял да се превърне.

— А как реагират хората обикновено?

— Никога не съм го разказвал на някого извън семейството. —
Усмихна се измъчено. — Влияе зле на имиджа.

Трогната, тя опря чело в неговото.

— Прав си. Сет би могъл да е на твоето място — изрече тихо. —
Това, което се е случило с теб, би могло да стане и с него. Баща ти го е спасил. Ти и семейството ти сте го спасили, докато моето не направи нищо.

— Ти правиш нещо.

— Надявам се, че е достатъчно. — Когато устните му докоснаха нейните, Сибил постепенно се отдаде на утехата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Филип отключи работилницата в седем сутринта. Самият факт, че братята му изобщо не го закачиха за това, че не е работил предния ден, нито за целия почивен ден в неделя предишната седмица, беше достатъчен да го изпълни с угризения.

Предполагаше, че ще разполага поне с час, може би и малко повече, преди да се появи Кам и да продължи работата по любителската рибарска лодка. Етан ще отиде за раци, за да се възползва от есенния сезон, и чак следобед ще се включи в работата.

Така че ще разполага сам с работилницата и с нужното спокойствие, за да се оправи с бумагите, които беше изоставил от миналата седмица.

Спокойствие не означава тишина. Първата му работа, след като влезе в претрупаната си канцелария, беше да включи осветлението. Следващата — да пусне радиото. Десет минути по-късно вече се беше заел със счетоводните документи и се чувстваше напълно в свои води.

Дължат пари почти на всички, беше заключението му: за наем, ток и вода, застрахователни вноски, на склада за дървен материал и на широко използваните „Мастер кардс“.

Правителството бе поискало своя дял в средата на септември, а скоро трябваше да плащат следващата вноска.

Поигра си с цифрите, задраска ги и реши, че червеното не е чак толкова лош цвят. Бяха постигнали прилична печалба от първата си заявка и по-голямата част от нея вложиха отново в бизнеса. След като обърнат корпуса, ще получат нова вноска от сегашния си клиент. Това ще ги стабилизира.

Но засега още няма да има кой знае каква сума, записана в графата с активите.

Захвана се с работа и надлежно попълни чековете, актуализира счетоводната книга, съгласува цифрите, като се опитваше да не се разстройва много от факта, че две и две упорито продължаваше да прави четири.

Чу тежката врата долу да се отваря, после да се затръшва.

— Пак ли си се скрил горе? — извика Кам.

— Да, ужасно се развличам.

— На някои от нас им се налага да вършат истинската работа.

Младият мъж погледна цифрите, които танцуваха по екрана на компютъра, и се изсмя. Знаеше, че за брат му работата не беше истинска, освен ако в ръката си нямаш инструмент.

— Най-доброто, на което съм способен — промърмори и изключи компютъра. Подреди изплатените сметки в единия ъгъл на бюрото, пхна чековете за заплатите в задния си джоб и излезе от помещението.

Кам тъкмо си препасваше колан за инструменти. Носеше обърната назад бейзболна шапка, за да не пада косата му в очите, и тя се спускаше изпод извитата надолу козирка. Филип го изгледа как сваля халката от пръста си и грижливо я прибира в предния джоб.

А след работа отново ще си я постави на пръста, помисли си Филип. Пръстените могат да се закачат на инструмент и да ти костват някой пръст. Но никой от братята му не оставяше пръстена си у дома. Запита се дали има някаква символика или някакво чувство за сигурност в това по същество през цялото време да носят в себе си доказателството за брака си.

После си каза защо ли изобщо се пита.

Тъй като Кам пръв беше влязъл в работното помещение, радиото не беше нагласено на бавните блусове, които би избрал Филип, а на оглушителен рок. Кам го изгледа невъзмутимо, докато той също си препасваше колан за инструменти.

— Не очаквах да те видя тук толкова свеж и подранил тази сутрин. Предполагах, че ще си легнеш късно.

— Не започвай отново.

— Само отбелязвам. — Анна вече го беше скастрила, когато ѝ съобщи за връзката на Филип със Сибил. Трябвало да се засрами, не бивало да се намесва, трябвало да прояви известно разбиране към чувствата на брат си.

Предпочиташе да получава всеки ден по един юмрук в лицето от същия този брат, вместо разгорещена словесна плесница от жена си.

— Щом искаш да си с нея, твоя работа. Хубава е. Бих казал обаче, че е малко студеничка.

— Не я познаваш.

— А ти сигурно? — Кам вдигна ръка при вида на светналия му поглед. — Само се опитвам да я разбера. За Сет ще бъде важно.

— Знам, че е готова да направи всичко, което е по силите ѝ, така че той да остане там, където трябва. Доколкото разбирам, тя е възпитавана от тиранични и ограничени родители.

— И богати.

— Да. — Филип се приближи до купчина дъски. — Да, частни училища, шофьори, частни клубове, прислуга.

— Малко ми е трудничко да я съжалявам.

— Не мисля, че търси съжаление. — Вдигна една дъска. — Каза, че искаш да я разбереш. Обяснявам ти, че се е ползвала с привилегии. Но не знам дали изобщо е получила поне малко обич.

Кам сви рамене и реши, че заедно ще свършат повече работа, така че хвана дъската за другия край, за да я поставят на място върху корпуса.

— Не ми направи впечатление на израснала в лишения. Стори ми се студена.

— По-скоро е сдържана и предпазлива. — Спомни си начина, по който го докосна предишната вечер. И все пак го правеше за пръв път. С усилие потисна неудовлетворението от мисълта, че не е съвсем сигурен дали брат му не е прав. — Само ти и Етан ли имате право на жени, които удовлетворяват едновременно страстите и разума ви?

— Не. — Кам нагласи краищата. Гласът на Филип издаваше неудовлетворението му... и нещо друго. — Не, не само ние. Ще поговоря със Сет за нея.

— Сам ще говоря с него.

— Добре.

— И аз държа на него.

— Знам, че е така.

— Преди не беше. — Извади чука, за да закове краищата. — Не толкова, колкото ти държеше на него, недостатъчно. Сега е различно.

— Това също го знам. — Следващите няколко минути работиха мълчаливо. — Въпреки това не го изостави — обади се Кам, когато дъската застана на мястото си, — макар да не държеше много на него.

— Направих го заради татко.

— Тогава и тримата го направихме заради татко. Сега го правим заради Сет.

По обяд скелетът на корпуса се беше позапълнил с дъски. Гладко извитата конструкция изискваше напрегната, продължителна и прецизна работа. Но това беше запазената им марка, решение, което предлагаше изключителна издръжливост на конструкцията и изискваше голямо майсторство от строителя.

Никой не би оспорил, че Кам е най-добрият от тримата в дърводелските работи. Но Филип смяташе, че не му отстъпва.

Да, помисли си и отстъпи назад, за да огледа външната обшивка или обвивката на корпуса. И той не му отстъпва.

— Взе ли нещо за обяд? — попита Кам, като надигаше една тубичка с вода.

— Не.

— По дяволите! — Изтри уста с ръка. — Обзалагам се, че Грейс е сложила на Етан някоя от нейните чудовищни порции обяд. Пържено пиле или тънки парченца препържени пушени гърди.

— Имаш си жена — подхвърли Филип.

Той изсумтя и вдигна очи.

— О, да! Представям си как искам от Анна да ми приготвя всеки ден пакет с обяд. Ще ме цапардоса с куфарчето си, докато изскача през вратата на път за работа. Ние сме двама — допълни замислено, — можем да надвием Етан, особено ако го изненадаме, когато влезе.

— Дай да караме по по-лесния път. — Филип измъкна от джоба си монета от четвърт долар. — Ези или тура?

— Ези. Който загуби, отива да купи.

Филип подхвърли монетата, улови я и разтвори длан. Орелът от обратната страна сякаш се хилеше самодоволно насреща му.

— По дяволите! Какво ще искаш?

— Голям хамбургер с кюфте, двойна порция картофи и два литра кафе.

— Чудесно, натъпчи си хубавичко стомаха.

— Последният път, когато търсих, в „Крофорд“ нямаше никакви треви. Не знам как ядеш тия боклуци. Така или иначе, и ти ще умреш. Може пък да си вземеш един хамбургер с кюфте.

— Ти прави каквото искаш, аз си знам работата. — Отново бръкна в джоба си, за да извади чека за заплатата на Кам. — Ето, и не го харчи само на едно място.

— Сега вече мога да се оттегля в малката сламена колиба на Мос. Написа ли и на Етан?

— Каквото е останало.

— На теб?

— Нямам нужда.

Кам присви очи, докато брат му си слагаше якето.

— Така не става.

— Аз се занимавам със счетоводството, аз казвам как става.

— Отделяш от времето си, получаваш си дела.

— Нямам нужда — отвърна той, този път по-разпалено. — Когато ми потрябват, ще ги взема. — Бързо излезе навън, като остави Кам да фучи зад него.

— Ама че инат е тоя кучи син! — промърмори сърдито. — Непрекъснато ми погажда такива номера.

Вечно е недоволен, продължи да разсъждава. И за най-дребните неща натякваше до смърт на братята си. После ще оправи всички дреболии, ще ги притисне в ъгъла, а след това ще прояви великодушие.

Това беше достатъчно, за да го подлуди.

Сега се е заплеснал по жена, на която никой от тях не знае дали може да се вярва, ако нещата се усложнят. Самият Кам смята да продължи да следи внимателно тази Сибил Грифин.

И не само заради Сет. Филип може и да е интелигентен, но се превръща в глупак, щом работата опре до някое красиво лице.

— А младата Карън Лоусън, която работи в хотела, откакто се хвана с момчето на Маккини миналата година, го видяла написано черно на бяло. Обадила се на майка си и понеже Бети Лоусън ми е добра приятелка и дългогодишна партньорка на бридж — макар че е способна да цака и асата ти, ако не внимаваш — веднага ми се обади и ми разказа.

Нанси Клеърмонт беше в стихията си, а тази стихия бяха клюките. Тъй като съпругът ѝ беше собственик на значителен дял от Сейнт Кристофър, което ще рече, че тя също се явяваше собственик и

част от този дял представляваше старият склад, нает от момчетата на Куин — банда луди глави, ако питаха нея — за работилница — макар че един господ знае какво още се върши вътре — Нанси смяташе, че не само е нейно право, но и дълг да разпространи пикантните подробности, които беше узнала предния ден.

Естествено, първо се възползва от най-традиционния метод. Телефонът. Но по телефона човек не получава удоволствието от непосредствената реакция на слушателя. Така че се нагласи за излизане, като си облече чисто новичкия костюм с панталон в цвят на тиква, току-що изписан от каталога на Дж. С. Пени.

Няма смисъл да си най-богатата жена в Сейнт Кристофър, ако не се поизфукаш малко. А най-доброто място да се изфукаш и да обмениш клюки, беше магазинът на Крофорд.

Второто най-добро място беше луксозният фризьорски салон и точно там, след като си записа час за подстригване, боядисване и къдрене, беше следващата ѝ спирка.

Майка Крофорд, неотменна част от Сейнт Кристофър през всичките си шейсет и две години, седеше зад тезгяха в зацапаната бяла престилка. Вече беше чула новината — почти нищо не убягваше на Майката — но се нагласи да изслуша Нанси.

— Като си помислиш, че онова дете е внук на Рей Куин! А тази писателка, която си придава такава важност, е сестра на онова отвратително момиче, дете наговори такива ужасни неща. Значи момчето ѝ е племенник. Ама каза ли поне една думичка? Не, моля ви се, нищичко не продума! Само се размотава наоколо, разхожда се с лодката на Филип Куин, а сигурно е било и нещо повече от обикновена разходка, ако питаш мен. Как само се държат младите хора днес — нямат никакъв морал. — Очите ѝ заблестяха от лукаво задоволство.

Тъй като усети, че Нанси е на път да се отклони от обсъжданата тема, Майката леко размърда едрите си рамене.

— На мен пък ми се струва — продума, като много добре знаеше, че хората в магазина надават ухо, — че в тоя град има доста хора, които трябва да си наведат главите след всичко, което се разправяше за Рей. Шушукания, докато беше жив, а и след като умря. Че бил мамил Стела — лека ѝ пръст — и си имал закачка с оная жена Делаутер. Ама не било вярно, нали така?

Огледа с острия си поглед магазина и действително няколко глави се бяха свели. Доволна, тя насочи острия си поглед право в блесналите очички на Нанси.

— Струва ми се, че и ти беше склонна да вярваш на долните приказки за Рей Куин.

Засегнатата, Нанси изпъчи гърди.

— Ами че аз никога и думичка не съм вярвала, Майко. — Да приказваш за тези неща, смяташе тя, не е същото, като да им вярваш. — Истина е, че само слепец не би забелязал, че момчето има очите на Рей. Трябваше да има някаква кръвна връзка. Ами че тъкмо оня ден викам на Сайлъс: „Да знаеш, Сайлъс, чудя се дали това момче не може да е дете на братовчед или нещо такова на Рей?“. — Нищо такова не беше казвала, разбира се. Но би могла, ако се беше сетила. — Обаче никога не ми е хрумвало, че може да му е внук. Че откъде ще си помисля, че Рей е имал дъщеря през всичките тия години.

Което, естествено, означаваше, че той е извършил нещо нередно. Винаги беше подозирала, че Рей Куин е бил доста буен на младини. Може би дори хипи. А всички знаят какво означава това!

Да пушиш марихуана, да участваш в оргии и да се разхождаш чисто гол.

Но това не е за разправяне пред Майката. Тази малка хапка може да почака за фризьорския салон.

— И че тази дъщеря е излязла по-буйна и от момчетата, които двамата със Стела доведоха у тях — продължи да нарежда. — Онова момиче в хотела сигурно е също...

Млъкна, когато вратата се отвори. С надежда за нов слушател тя остана очарована да види, че вътре влиза самият Филип Куин. Не само свежо подкрепление към аудиторията ѝ, но и едно от действащите лица в толкова интересната пиеса.

Още щом отвори вратата, той разбра каква е темата на разговора или поне е била — преди да влезе. Възцари се тишина и няколко чифта очи се стрелнаха към него, после гузно се отклониха.

— Я виж, Филип Куин, май не съм те виждала от семейния ви пикник на Четвърти юли — изпърха насреща му Нанси. Див или не, той беше хубав мъж. Тя реши, че флиртуването е един от най-добрите начини да развържеш езика на мъжа. — Прекрасен ден беше.

— Да, беше. — Приблѳжи се до щанда, като усещаше любопитните погледи в гърба си. — Искам два хамбургера, Майко Крофорд. С кюфте и с пуешко месо.

— Ще те обслужим, Фил. Младши! — извика към сина си, който подскочи, независимо че вече беше на трийсет и шест и баща на три деца.

— Да, мем.

— Ще оправиш ли тези хора, или цял ден ще си чешеш задника?

Той се изчерви, промърмори нещо и отново насочи внимание към касата.

— Днес в работилницата ли работиш, Филип?

— Точно така, госпожо Клеърмонт.

Зае се да избира пакет чипс за Кам, а после се върна на щанда за млечни продукти, за да реши какво кисело мляко да вземе за себе си.

— Не идва ли обикновено малкият да вземе нещо за обяд?

Той посегна и взе наслуки една кофичка.

— Днес е на училище. Петък е.

— Ама, разбира се — засмя се Нанси. — Не знам къде ми е умът! Много хубаво момченце. Рей трябва да е бил много горд.

— Не се съмнявам.

— Чувахме, че имало някаква роднинска връзка... доста близка.

— Доколкото си спомням, винаги сте били добре със слуха, госпожо Клеърмонт. Искам и две големи кафета, Майко.

— И с това ще те уредим. Нанси, вече разполагаш с достатъчно новини за разпространяване днес. Ако продължаваш да се опитваш да измъкнеш нещо повече от момчето, ще пропуснеш часа си при фризьора.

— Не знам какво имаш предвид — намуси се тя и хвърли сърдит поглед към Майката, а после попипа косата си. — Но наистина трябва да вървя. Довечера с мъжа ми ще ходим на соарето с танци у Киуениън и трябва да съм в най-добрата си форма.

Наперено изхвърча навън и сви към фризьорския салон.

Майката присви очи.

— И вие останалите си имате работа. Младши ще ви направи сметките. Тук не е кафене. Ако искате да се размотавате и да зяпате, вървете навън.

Филип се закашля, за да прикрие напушилия го смях, докато няколко души изведнъж решиха, че имат друга работа.

— Тая Нанси Клеърмонт има по-малко мозък и от кокошка — заяви Майката. — Не стига, че от главата до петите се навлича като някоя тиква, ами дори не знае как да бъде малко по-деликатна. — Извърна широкото си лице към Филип и му се усмихна. — Е, няма да седна да разправам, че и аз съм не по-малко любопитна от всеки, но ако не можеш да се опиташ да измъкнеш информация от човека, без да се натрапваш чак толкова, просто си простак. Не мога да понасям невъзпитаните и глупави хора.

Младият мъж се облегна на тезгяха.

— Знаеш ли, Майко, мислех си дали да не си сменя името на Жан-Клод, да не се преместя в страната на виното, Франция, някъде по долината на Лоара и да си купя лозе.

Тя отново се подсмихна с блеснал поглед. Чуваше тази история — или някой от вариантите ѝ — вече от години.

— Не думай.

— Ще наблюдавам как виното ми зрее на слънцето. Ще ям хляб и сирене. Ще бъде хубав, приятен живот. Но имам само един проблем.

— И какъв е той?

— Няма да има никакъв смисъл, ако и ти не дойдеш с мен. — Сграбчи ръката ѝ и я целуна пламенно, докато тя се заливаше в смях.

— Ах, момче, опасен си! Винаги си бил! — Задъхано си пое дъх и изтри очи. После въздъхна. — Нанси е глупачка, но не е злобна, не го вземай насериозно. Рей и Стела за нея бяха просто хора. За мен бяха много повече.

— Знам, Майко.

— Като надушат нещо ново, за което да приказват, хората ще го обсъждат, докато им омръзне.

— И това знам — кимна той. — Сибил също.

Веждите на Майката се повдигнаха — беше схванала намека.

— Момичето е много смело. Браво на него! И Сет може да се гордее, че има такава смела кръв. Може да се гордее и че човек като Рей му е бил дядо. — Замълча. — Мисля, че Рей и Стела щяха да харесат това момиче.

— Така ли? — измърмори Филип.

— А-ха. На мен ми харесва. — Тя отново се усмихна, докато бързо загъваше хамбургерите в бяла хартия. — Не е някаква превземка, както ѝ се иска да я изкара Нанси. Момчето просто е стеснително.

Той вече посягаше за хамбургерите и сега остана със зяпнала уста.

— Стеснителна?! Сибил?

— Разбира се. Опитва се да не го показва, но ѝ струва доста усилия. Хайде сега, носи това кюфте на брат ти, преди да е изстинало.

— Защо трябва да се занимавам с тайфа педита, които са живели преди двеста години?

Сет беше разтворил учебника си по история, дъвчеше дъвка, а в очите му се четеше упорство. След десет часа физически труд Филип не беше в настроение за капризите на момчето.

— Основателите на нашата държава не са педита.

Сет изсумтя и посочи картината, изобразяваща Учредителния конгрес.

— Носят напудрени перуки и се обличат като женчовци. На мен това ми прилича на педерастко.

— Такава е била модата. — Разбираше, че детето нарочно го предизвиква, но не успя да се сдържи да не го подразни на свой ред. — А да наречеш някого „педи“ заради облеклото му или начина му на живот е проява на невежество и нетолерантност.

Сет само се усмихна. Понякога просто му харесваше да предизвиква Филип.

— Щом някой тип носи къдрава перука и високи токчета, си получава заслуженото.

Младият мъж въздъхна. Още една реакция, която забавляваше Сет. Всъщност нямаше нищо против историята. Имаше отличен на последния тест. Но си беше абсолютна досада да те задължават да си избереш едно от тия педита и да пишеш тъпата му биография.

— Знаеш ли какви са били тези мъже? — попита Филип, после присви предупредително очи, когато той отвори уста. — Не ми отговаряй. Ще ти кажа какви са били. Бунтари, размирници и смелчаци.

— Смелчаци? Стига бе!

— Да се събират така, да пишат прокламации, да държат речи? По този начин, все едно че са показвали на Англия, и по-специално на крал Джордж, среден пръст. — Долови интерес в погледа на момчето. — Всъщност не ставало дума за данъците върху чая. Това е било само претекстът. Повече нямало да търпят никакви глупости от страна на Англия — това било основното послание.

— Да държиш речи и да пишеш прокламации не е като да се биеш.

— Те искали да осигурят нещо, за което да се бият. Трябва да предложиш на хората алтернатива. Ако искаш да се откажат от стоката X, трябва да им предложиш стоката Y и да я направиш да изглежда по-добра, по-трайна, по-вкусна. Какво ще кажеш, ако ти заявя, че твоята дъвка е фалшива — въодушевено обяви Филип и дръпна големия пакет от бюрото на Сет.

— На мен пък ми харесва. — За потвърждение наду голям яркочервен балон.

— Да, но ако ти кажа, че е долнопробна и че хората, които я правят, са престъпници? Няма да я захвърлиш в кошата само защото аз ти го казвам, нали?

— Дяволски си прав.

— Но ако ти предложи нов избор, ако ти кажа за новата супердъвка...

— Супердъвка? Майчице, ти ме шашкаш!

— Млъкни. Супердъвката е по-добра. Издържа по-дълго, поевтина е. Ако дъвчеш от нея, това ще направи теб и твоите приятели, семейството и съседите ти по-щастливи, по-здрави. Супердъвката е дъвката на бъдещето, на твоето бъдеще! Супердъвката е добрата дъвка! — допълни въодушевено. — Другите дъвки са лоши. Със супердъвката ще постигнете лична и религиозна свобода и никой няма да ви казва, че можете да вземете само едно парченце.

— Страхотно! — „Вярно, Филип е чудак — помисли си Сет с усмивка, — но пък е забавен.“ — Къде да подпиша?

Филип се изсмя и подхвърли пакетчето с дъвки обратно на бюрото.

— Стана ти ясно. Тези мъже са били мозъкът и душата и задачата им е била да поведат тълпата.

Мозъкът и душата, повтори си Сет. Това му харесваше и май ще може да го включи в домашното.

— Добре де, може да избира Патрик Хенри. Той не е чак толкова натруфен като останалите.

— Хубаво, можеш да получиш информация чрез компютъра. Като попаднеш на библиографията с книги за него, направи си разпечатка. Библиотеката в Балтимор би трябвало да разполага с по-голям избор, отколкото вашата в училище.

— Добре.

— А съчинението ти по английски готово ли е?

— Майчице, никога не се отказваш!

— Дай да видим какво си направил.

— Боже! — Без да престава да мърмори, Сет започна да рови в раницата си и измъкна единичния лист.

Беше озаглавено „Животът на едно куче“ и описваше един обикновен ден през очите на Фулиш. Филип усети как устните му трепват в усмивка, докато кучето разказвач описваше удоволствието си от преследване на зайци, досадата си от пчелите, вълнуващите преживявания при скитането със своя добър и умен приятел Саймън.

„Господи, това дете е много умно!“ — отбеляза мислено.

След като Фулиш приключи дългия, натоварен ден, сгушен в леглото, което великодушно поделеше със стопанина си, младият мъж върна листа обратно.

— Страхотно е. Струва ми се вече знаем, че си наследил таланта си на разказвач.

Сет остана със сведени очи, докато внимателно пъхаше съчинението на мястото му.

— Рей беше доста умен и въобще... след като е бил преподавател в колеж.

— Наистина беше доста умен. Ако знаеше за теб, Сет, много по-рано щеше да се опита да ти помогне.

— Аха, ами... — Сет сви рамо с типичния за семейството жест.

— Утре ще говоря с адвоката. Може би ще успеем да ускорим нещата с помощта на Сибил.

Момчето взе молива и започна да драска нещо в скицника си. Само отделни фигурки — кръгчета, триъгълници, квадрати.

— Може и да промени решението си.

— Не, няма.

— Хората постоянно го правят. — Беше го очаквал седмици наред, готов да побегне, ако братята Куин променят тяхното. А когато това не стана, започна да вярва. Но винаги беше нащрек.

— Някои хора спазват обещанията си, независимо от всичко. Рей го спази.

— Тя не е Рей. Дойде тук да ме шпионира.

— Дошла е да види дали си добре.

— Е, добре съм. Значи може да си върви.

— По-трудно е да остане — кротко отвърна Филип. — Иска се повече смелост да остане. Хората вече приказват за нея. Знаеш какво е, когато хората те оглеждат крадешком и шушукат зад гърба ти.

— Да. Всички са тъпанари.

— Може би, но все пак е неприятно.

Хвана по-здраво молива и увеличи натиска, докато драскаше.

— Ти просто си си паднал по нея.

— Може би. Тя е хубава. Но дори и да съм си паднал по нея, това не променя основните факти. Трябва да знаеш, хлапе, че през целия си живот не си имал толкова много хора, които до такава степен да държат на теб. — Изчака очите на Сет да се вдигнат към неговите. — Трябваше ми време, може би малко повече, докато аз самият го изпитам. Направих това, за което ме помоли Рей, защото го обичах.

— Но не ти се искаше да го правиш.

— Да, не ми се искаше. Беше като трън в петата. Ти ми беше като трън в петата. Но нещата започнаха да се променят. Все още не ми се искаше да го правя, още ми беше като трън, но постепенно започнах да го правя не само заради Рей, а и заради теб.

— Мислеше, че може да съм негово дете, и това те вбесяваше.

Възрастните само си въобразяват, че успяват да скрият тайните и пороците си от децата, каза си Филип.

— Да. Това беше нещо, което не можех да преглътна. Не можех да приема мисълта, че би могъл да измами майка ми, или че ти може да си негов син.

— Но все пак сложи името ми на табелата.

Той го изгледа за момент, после се изсмя. „Понякога — каза си — постъпваш правилно без дори да се замисляш и това променя нещата.“

— Там му е мястото, както и на теб мястото ти е тук. А и Сибил вече страшно много държи на теб, знаем защо. Когато някой държи на теб, не бива да го отблъскваш.

— Смяташ, че трябва да се видя с нея, да говоря и всичко останало. — Самият той беше мислил за това. — Не знам какво да й кажа.

— Виждаше се и говореше с нея, преди да разбереш коя е тя. Опитай по същия начин.

— Може би.

— Нали знаеш колко са навити Грейс и Анна за вечерята за рождения ти ден следващата седмица?

— А-ха. — Наведе глава, за да не се види широката му усмивка. Не можеше да повярва — още не можеше. Вечеря за рождения му ден — и той сам трябва да избере менюто, а после нещо като парти с приятели на другия ден. Не че ще го нарече точно парти, защото е направо смешно, когато ставаш на единайсет.

— Какво ще кажеш да я поканиш? На семейната вечеря.

Усмивката му се стопи.

— Не знам. Предполагам... Сигурно и без това няма да иска да дойде.

— Защо да не я попитам аз? Може да изкараш още един подарък от цялата работа.

— Дали? — Отново се появи усмивка, срамежлива и неуверена. — И то ще трябва да измисли нещо хубаво.

— Това е идеята.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Петнайсетминутната среща с адвоката в Балтимор остави Сибил изнервена и изтощена. Смяташе, че е подготвена — в края на краищата разполагаше с два дни и половина за това, след като му се обади още рано в понеделник сутринта и беше вместена в графика за сряда следобед.

Поне приключи, каза си. Или поне първият етап беше приключен. Беше по-трудно, отколкото си представяше — да разкрие пред един напълно непознат човек, служебно лице или не, тайните и недостатъците на семейството си. И своите.

Сега трябваше да се справи със студения дъжд, натовареното движение на Балтимор и лошите си шофьорски умения. Понеже ѝ се искаше да отложи шофирането, колкото е възможно по-дълго, остави колата на закрития паркинг и тръгна пеш под дъжда.

Забеляза, че в града вече се чувстваше есента. Листата на дърветата бяха започнали да пожълтяват и по краищата им се забелязваха червеникави и златисти ръбчета. Беше студено, а вятърът се засилваше колкото повече се приближаваше към пристанището.

Би предпочела някой сух ден, такъв, в който би могла да се разходи, да разгледа, да се наслади на красиво реставрираните стари сгради, на крайбрежието, на закотвените в него исторически кораби. Но дори студът и проливният дъжд не отнемаха очарованието му.

Водите бяха тъмносиви и бурни и на хоризонта се сливаха с мрачното небе. Не се виждаха туристи и всички, с които се разминаваше, се движеха забързано.

Чувстваше се самотна и незначителна, застанала под дъжда, загледана към водата, докато се питаше какво да предприеме.

Извърна се с въздишка и огледа магазините. В петък е поканена на рожден ден, напомни си. Време е да купи подарък на своя племенник.

Отне ѝ повече от час да избира принадлежности за рисуване. Вниманието ѝ беше така погълнато, че не забеляза алчно светналите очи на продавачката, когато започна да струпва избраните неща. Изминали бяха повече от шест години, откакто не беше купувала подарък на Сет.

Трябваше да е точно най-подходящият молив, съвършеният комплект пастели. Огледа четките за водни бои така, сякаш погрешният им избор би довел до края на света. Двайсет минути преценяваше рисувателната хартия, а после дълго се чуди коя кутия да избере.

В крайна сметка реши да се спре на нещо по-просто. Едно малко момче сигурно ще се чувства по-добре с обикновена орехова кутия. Ако я пази, може да я ползва с години.

И може би, след като изминат достатъчно години, ще бъде в състояние, когато я погледне, да си помисли с обич за леля си.

— Племенникът ви ще бъде очарован — заяви ѝ продавачката, докато маркираше покупките. — Всичко е много качествено.

— Много е талантлив. — Сибил започна да хапе нокътя на палеца си — навик, с който беше скъсала преди години. — Нали ще опаковате всичко внимателно и ще го поставите в кутия?

— Разбира се. Джанис! Ще дойдеш ли да ми помогнеш? Наблизо ли живеете? — обърна се към клиентката.

— Не, не, не живея. Един... приятел ми препоръча магазина ви.

— Много се радваме. Джанис, трябва да загънем и опаковаме в кутия тези неща.

— Опаковате ли за подарък?

— О, съжалявам, не. Но в търговския център има такъв щанд. Предлагат прекрасен избор от опаковки за подаръци, панделки и картички.

„О, господи! — въздъхна Сибил. — Каква хартия избира човек за единайсетгодишно момче? Панделка? Искат ли момчетата панделки и ленти?“

— Всичко прави петстотин осемдесет и три долара и шейсет и девет цента — обяви сияеща продавачката. — Как искате да платите?

— Пет... — Сибил се усети. Очевидно си е загубила ума. Почти шестстотин долара за един детски рожден ден? О, да, определено е откачила. — Приемате ли кредитни карти? — попита със слаб глас.

— Естествено. — Все така сияеща, жената протегна ръка за златната кредитна карта.

— Бихте ли могли да ми кажете... — въздъхна, докато изваждаше бележника си и прелистваше на буквата „К“ — как да стигна до този адрес.

— Разбира се, всъщност е точно на следващата пресечка.

Ако Филип живееше на няколко пресечки, може би щеше да устои на изкушението.

Това е грешка, предупреди се тя, докато отново излизаше на дъжда, борейки се с две огромни пазарски торби и чадъра. Не би могла да му се появи просто така.

Може дори да не си е вкъщи. Часът е седем. Сигурно е излязъл да вечеря. По-добре ще бъде да се върне при колата и да поеме назад към Шор. Ако не дъждът, поне движението вече беше понамаляло.

Щом ще го посещава, поне би трябвало първо да се обади. Но, по дяволите, мобифонът беше в дамската ѝ чанта, а има само две ръце. Тъмно е и вали, а и вероятно изобщо няма да намери сградата. Ако не успее до пет минути, ще се върне в гаража.

Откри високата елегантна сграда след три минути и въпреки нервността си пристъпи с облекчение в топлото, сухо фойе.

Беше тихо и изискано, имаше декоративни дървета в бакърени саксии, лакирана ламперия, няколко меки, тапицирани кресла в неутрални тонове. Познатата елегантност щеше да я успокои, ако не се чувстваше като мокра мишка, нахлула на луксозен лайнер.

Трябва да е луда да идва тук просто така. Не се ли беше зарекла, че няма да го прави? Не му беше казала за срещата си с адвоката, защото не искаше той да я убеди да се видят.

За бога, та нали бяха заедно едва преди три дни — в неделя! Няма никаква разумна причина за това неудържимо желание да го види сега. Трябва незабавно да се върне в Сейнт Кристофър, защото допуска ужасна грешка.

Проклинаше се, докато се приближаваше до асансьора, влизаше вътре и натискаше копчето за шестнайсетия етаж.

Какво ѝ става? Защо го прави?

О, господи, ами ако си е вкъщи и не е сам? Мисълта за унижението, което щеше да изпита, я зашемети. Връзката им беше необвързваща и той имаше пълното право да се среща с други жени. Доколкото ѝ беше известно, имаше доста познати — което само доказваше, че напълно е загубила здравия си разум, като изобщо се забърка с него.

Не е възможно да му се появи просто така, без предизвестие, без покана, неочаквано. Възпитанието и гордостта ѝ я подтикваха да се върне обратно.

Нямаше представа какво я накара да излезе от асансьора и да се отпрати към вратата на апартамент 1606.

„Не върши това!“ — нареждаше ѝ някакъв глас, даже когато пръстът ѝ натискаше звънеца до вратата.

„О, господи, какво направих? Какво ще кажа? Как бих могла да обясня?“ — казваше си тя.

Последната ѝ отчаяна мисъл, секунди преди вратата да се отвори, беше той да не си бъде вкъщи.

— Сибил? — Очите му се разшириха от изненада, устните му трепнаха.

— Извинявай... Трябваше да се обадя. Нямах намерение да... не трябваше. Наложих се да дойда в града и тъкмо... — объркано започна тя.

— Чакай, дай да взема тези неща. Да не си изкупила целия магазин? — Издърпа торбите от вледенените ѝ ръце. — Замръзнала си. Влизай!

— Трябваше да се обадя. Бях...

— Не се безпокой. — Остави чантите, за да ѝ помогне да си свали мокрия шлифер. — Трябваше да ме предупредиш, че днес ще идваш в Балтимор. Кога пристигна?

— Ами... към два и половина. Имах среща. Просто си... навън вали — измънка неловко, презирайки се за това. — Не съм свикнала да шофирам в такова време. Всъщност не съм много добър шофьор и това малко ме притесняваше.

Продължи да бърби припряно, докато той я наблюдаваше, вдигнал вежди. Страните ѝ бяха зачервени, но не смяташе, че е от студа. Гласът ѝ трепереше и това беше нещо ново и любопитно. Като че ли не знаеше какво да прави с ръцете си.

Шлиферът беше предпазил елегантния ѝ, светлосив костюм, обувките ѝ бяха съсипани от дъжда, а косата ѝ беше влажна.

— Ужасно си напрегната, нали? — промълви Филип. Постави ръце на раменете ѝ и ги разтърка, за да я затопли. — Отпусни се.

— Трябваше да се обадя — за трети път се извини тя. — Беше невъзпитано, нахално...

— Не, не е. Може би е само малко рисковано. Ако беше дошла преди двайсетина минути, още нямаше да съм се прибрал. — Привлече я към себе си. — Отпусни се, Сибил.

— Добре. — Затвори очи.

В неговите проблеснаха развеселени искрици, докато я наблюдаваше.

— Какво правиш?

— Релаксирам.

— Как?

— Чрез дишане — отвърна тя — и концентрация.

След това отвори очи, защото той се засмя.

— Така ли релаксираш? Чрез дишане и концентрация.

— Изследванията са доказали, че притокът на кислород и съсредоточаването намаляват стреса — заяви с едва доловимо раздразнение.

— Обзалагам се. Аз пък съм правил собствени изследвания. Дай да опитаме по моя начин. — Допря устни до нейните, леко ги потърка подканващо, докато те омекнаха, отстъпиха, затоплиха се. Езикът му си поигра за миг с нейния, изтръгвайки въздишка. — Да, на мен ми действа — продума тихо и потърка буза по влажните ѝ коси. — На мен ми действа чудесно. А на теб?

— Оралното стимулиране също е доказано средство срещу стреса.

Филип се подсмихна.

— Рискувам да полудея по теб. Какво ще кажеш за малко вино?

— Нямам нищо против една чаша, но не мога, защото ще шофирам.

„Не, тази вечер няма“ — помисли си той, но само се усмихна.

— Седни, веднага се връщам.

Филип влезе в друга стая. Когато напрежението ѝ намаля, тя огледа помещението.

Кът за сядане в тъмнозелено заемаше основното място във всекидневната. В средата имаше квадратна масичка за кафе. Върху нея беше поставен голям платноход от висококачествено стъкло. В два свещника от ковано желязо стърчаха дебели свещи.

До срещуположната страна имаше малък бар с високи, черни, кожени табуретки. Зад него се виждаше остроумен рекламен плакат на бургундско „Нюи Сен Жорж“, който представляваше френски кавалерист от XVIII век, седнал върху буре с чаша, лула и много доволна усмивка.

На белите стени бяха окачени картини. Поставен в рамка стилиен постер за шампанско „Татингер“ с елегантна жена, естествено това беше Грейс Кели — облечена в тясна, официална черна рокля зад висока чаша с пенливо вино, беше поставен над кръгла маса със стоманени крака. Имаше репродукция на Хуан Миро и още една — изящната „Есен“ на Алфонс Муха.

Лампите бяха или модерни, или в елегантен стил Деко. На пода имаше бледосив дебел килим, а на прозорците — широки и мокри от дъжда — липсваха пердета.

Помисли си, че стаята издава мъжки вкус и тъкмо се възхищаваше на кафява кожена табуретка за крака с форма на прасенце, когато Филип се появи с две чаши.

— Харесва ми прасенцето ти.

— И на мен. Защо не ми разкажеш за днешния, както изглежда, твърде интересен ден?

— Дори не попитах дали имаш някакви планове. — Забеляза, че е облечен с черно поло и дънки. Но това не означаваше, че...

— Вече имам. — Хвана я за ръката и я поведе към мекия диван с форма на подкова. — Следобед си се видяла с адвоката.

— Значи си разбрал.

— Той ми е приятел. Държи ме в течение. — И Филип призна само пред себе си, че се беше почувствал болезнено разочарован, след като тя не му се обади, че ще идва в града. — Как мина?

— Добре, струва ми се. Изглежда уверен, че ще получиے настояничество. Не можах да убедя майка ми да направи писмена декларация.

— Сигурно ти се сърди.

Сибил отпи от виното.

— Да, сърди се и несъмнено дълбоко съжалява за моментната си слабост, подтикнала я да ми разкаже какво се е случило между нея и баща ти.

Младият мъж хвана ръката ѝ.

— Много е тежко за теб. Съжалявам.

Тя сведе поглед към склучените им пръсти. С каква лекота я докосва, помисли си. Сякаш това е най-естественото нещо на света.

— Аз съм голямо момиче. А понеже тази историйка — колкото и да е нашумяла в момента в Сейнт Кристофър — едва ли ще прехвърли Атлантика, за да се разнесе чак до Париж, и тя ще го преживее.

— А ти?

— Животът продължава. Щом приключат съдебните формалности, Глория няма да създава неприятности на теб, на семейството ти и на Сет. Предполагам, че ще продължи да създава неприятности на себе си, но не мога да ѝ помогна, а и не искам.

— Дори и след като бъде уредено настояничеството, Сет ще си остане твой племенник. Никой от нас няма да ти попречи да го виждаш или да бъдеш част от живота му.

— Не съм част от живота му — категорично заяви тя. — И мисля, че не бива непрекъснато да му се напомня за миналото. Чудо е, че това, което му е причинила Глория, не го е наплашило съвсем. И малкото доверие, което изпитва, се дължи на баща ти, на теб и семейството ти. На мен той няма доверие, Филип, а няма и основания да ми вярва.

— Доверието трябва да се спечели. Необходимо е да се стремиш да го спечелиш.

Сибил стана, приближи се до тъмния прозорец и се загледа навън към трептящите през дъжда светлини на града.

— Когато ти отиде да живееш при Рей и Стела Куин, когато ти помагаха да промениш живота си, да се изградиш отново, поддържаше ли връзка с майка си и с приятелите си в Балтимор?

— Майка ми си изкарваше хляба на улицата и ме мразеше, а приятелите ми бяха пласъори, наркомани и крадци. И те, и аз не желаехме да поддържаме особени връзки.

— Въпреки това. — Извърна се с лице към него. — Разбираш какво имам предвид.

— Разбирам го, но не съм съгласен.

— Предполагам, че Сет е.

Филип остави чашата си и стана.

— Искаш да дойдеш на рождения му ден.

— Ти искаш да дойда — поправи го тя. — И съм ти много благодарна, че го убеди да ме покани.

— Сибил...

— Като стана дума за това — бързо изрече тя, — намерих твоя магазин. — Посочи към чантите, които той беше оставил до вратата.

— Това? — Вгледа се в купчината, струпана на пода. — Всичко това?

Тя моментално започна да си гризе палеца.

— Прекалено много е, нали? Знаех си. Увлякох се. Мога да върна част от нещата — или просто да ги задържа. Вече не отделям достатъчно време за рисуване.

Филип се беше приближил да разгледа съдържанието на чантите.

— Всичко това? — Изправи се със смях и поклати глава. — Ще му хареса. Направо ще полудее.

— Не искам да го възприеме като подкуп, сякаш се опитвам да го купя. Не знам какво ме прихвана. Веднъж като започнах, като че ли не можех да се спра.

— Ако бях на твое място, нямаше да си задавам въпроси, защо съм направил нещо хубаво и импулсивно. — Леко подръпна ръката ѝ. — И престани да си гризеш ноктите.

— Не си гриза ноктите. Никога. — Обидено сведе поглед към ръката си и възкликна: — О, господи, изгризала съм си нокътя! Не съм го правила от петнайсетгодишна възраст. Къде ми е пиличката?

Филип едва сдържа усмивката си, докато тя вадеше от чантата си малък несесер.

— Нервно дете ли беше?

— Хм?

— Гризеше си ноктите.

— Само един лош навик, нищо повече. — Зае се с маникюра си.

— Не бихте ли казали, че се дължи на невроза, доктор Грифин?

— Може би. Но го преодолях.

— Не съвсем. Гризане на ноктите — продума замислено и се приближи към нея. — Мигрена.

— Само от време на време.

— Нередовно хранене — продължи той. — Не ми казвай, че си вечеряла. Знам, че не си. Струва ми се, че твоето дишане и концентриране не върши много работа за стреса. Нека опитаме отново по моя начин.

— Наистина трябва да вървя. — Той вече я беше взел в обятията си. — Преди да е станало твърде късно.

— Вече е твърде късно. — Потърка устни в нейните. — Наистина трябва да останеш. Тъмно е, студено е, вали — прошепна, докато лекичко хапеше и си играеше с устните ѝ. — А ти си ужасен шофьор.

— Просто нямам... — Пиличката за нокти се изплъзна от пръстите ѝ. — Нямам много практика.

— Искам те в леглото. Искам да те отведа в моето легло. — Следващата целувка беше по-дълбока и по-дълга. — Искам да смъкна от теб това прекрасно костюмче, едно по едно, и да видя какво има отдолу.

— Не знам как го правиш. — Дишането ѝ вече се беше учестило, тялото ѝ беше отмаляло. — Не успявам да подредя мислите си, когато ме докосваш.

— Харесва ми да са объркани. — Плъзна ръце под елегантното ѝ сако, докато докосна извивката на гърдите ѝ. — И ти ми харесваш объркана. И разтреперана. Когато трепериш, ми се иска да направя с теб... най-различни неща.

Огнени езици и остри ледени стрели вече се редуваха по тялото ѝ.

— Какви... неща?

Филип нададе тих, доволен звук, притиснал лице към шията ѝ.

— Ще ти покажа — заяви и я вдигна на ръце.

— Не съм свикнала на това. — Отметна коса и се вгледа в него, докато я носеше към спалнята.

— На какво?

— Да посещавам мъжа в апартамента му и да му позволявам да ме занесе до леглото. Не постъпвам така.

— Ще го приемем просто като промяна в поведенческите навици. — Целуна я дълго, преди да я положи на леглото. — Причинена от... — Замълча, за да запали свещите на една метална поставка в ъгъла. — Директна стимулация.

— Може да мине. — Светлината на свещите направи чудеса с вече и без това невъзможно красивото му лице. — Просто си толкова хубав.

Той се позасмя и се отпусна до нея в голямото легло.

— А ти толкова трудно устояваш на изкушението.

— По принцип, не. Всъщност сексуалните ми апетити не са много големи.

— Така ли? — Повдигна я само колкото да може да издърпа самото ѝ.

— Да. За себе си съм установила, че... о... любовната увертюра може да бъде много приятна... — Дъхът ѝ секна, докато пръстите му бавно разкопчаваха блузата ѝ.

— Приятна? — подкани я той.

— Тя рядко, да не кажем никога, оказва нещо повече от съвсем краткотраен ефект. Разбира се, това се дължи на хормоните.

— Естествено. — Сведе устни към заоблените хълмчета на гърдите ѝ, които се показваха съблазнително над чашките на сутиена, и ги близна.

— Но... но... — Стисна юмруци, когато езикът му предизвика зашеметяващи вълни по тялото ѝ.

— Опитваш се да мислиш.

— Опитвам се да видя дали мога.

— Как върви?

— Не много добре.

— Говореше ми за хормоните си — припомни ѝ той, наблюдавайки лицето ѝ, докато издърпваше полата ѝ.

— Така ли? О, ами... Имах някаква идея. — Някъде, помисли си замаяно с тръпнещи мускули, докато пръстите му очертаваха корема ѝ.

С удоволствие откри, че тя отново носи от онези сексапилни, прилепнали дълги чорапи, този път от прозрачна черна коприна. Предполагаше, че е сметнала за добре да съчетае черния сутиен с подходящи бикини и чорапи.

— Сибил, харесва ми това, което има под дрехите ти.

Премести устни надолу към слабините, усети вкус на страст и на жена, почувства напрегането на мускулите. Тя издаде някакъв безпомощен, задавен звук в гърлото си, а тялото ѝ се раздвижи под неговото.

Може да я има цялата. Силата на тази увереност го изпълни като вино. И докато я обладаваше — този път бавно — той се отдаде напълно на желанията си.

Може да смъкне чорапите по прекрасните дълги бедра и да ги последва с устни по целия им път чак до върховете на пръстите ѝ. Кожата ѝ беше бледа, гладка, уханна. Съвършена. И още по-примамлива, когато леко тръпнеше.

Може да плъзне пръсти и език под това причудливо, копринено творение, пристегнало ханша ѝ, и с възбуждащи милувки да я накара да се извие, да тръпне и стене.

А когато милувките доведоха и двамата почти до лудост, той издърпа бариерата и прониза горещата ѝ плът. И докато я изстрелваше към върха, тя извика, изви се, а пръстите ѝ се заровиха в косите му. След като остана изтощена и задъхана, той взе още.

И ѝ показа още.

Може да има всичко. Всичко. Беше безсилна да му попречи, да възпре усещанията, които я заливаха на вълни. Светът се беше свел до него, само до него. Мирисът на кожата му, допира на косата му до тялото ѝ или в ръцете ѝ, движението на мускулите му под пръстите ѝ.

Шепотът отекваше в главата ѝ. Той произнасяше името ѝ, въздишаше от удоволствие. Дъхът ѝ премина в ридание, когато намери устата му със своята и изля всичко, което я изпълваше в горещ поток от чувства.

Още, още, още! Настойчиво се молеше, докато се притискаше към него и даваше, даваше, даваше.

Сега неговите ръце обгърнаха главата ѝ. Беше повлечен от урагана на чувствата, който се сблъска с желанието и се изви в такава непоносима нужда, че причиняваше болка.

Разтвори се за него — задъхана покана. И изпълвайки я, докато потъваше в нея, той вдигна глава и се вгледа в лицето ѝ на светлината на свещите.

Очите ѝ го гледаха, устните ѝ се разтвориха и от тях се откъсна разтреперана въздишка. Нещо изщрака, някаква ключалка се отвори, получи се някаква връзка. Ръцете му посегнаха трескаво към нейните, пръстите им се заключиха.

Бавно, плавно, всяко движение — нов прилив на наслада. Нежно обещание в тъмнината. Видя как очите ѝ се замъгляват, усети

напрягането, тръпката и впи устни в нейните, за да улови стона ѝ, докато траеше оргазмът.

— Остани при мен — прошепна го, когато устните му обхождаха лицето ѝ, когато тялото му се движеше в нейното. — Остани при мен.

Какъв избор имаше? Беше беззащитна срещу това, което ѝ даваше, безпомощна да откаже това, което искаше в замяна.

Тръпката се зароди отново — вътрешна нужда, която не допускаше да остане неудовлетворена. И когато отново политна, той я притегли по-плътно и полетя заедно с нея.

— Щях да готвя — продума Филип малко по-късно, докато тя лежеше отгоре му, безсилна и безмълвна. — Но мисля да си поръчаме нещо. И да вечеряме в леглото.

— Добре. — Продължи да държи очите си затворени.

— Утре можеш да се наспиш. — Бавно си играеше с косите ѝ. Искаше я в леглото си сутринта. — Може да разгледаш някоя забележителност или да пообиколиш магазините. Ако останеш до по-късно, можем да пътуваме заедно към дома.

— Добре. — Просто нямаше сили да се възпротиви. Освен това предложението му ѝ се стори разумно. Наистина е глупаво да измине целия път обратно тази вечер под дъжда и в тъмното.

— Много си сговорчива.

— Хвана ме в момент на слабост. Гладна съм и не искам да шофирам тази вечер. А и големият град ми липсва.

— О, значи не било заради моя неустоим чар и сексуалните ми подвизи.

Не можа да сдържи усмивката си.

— Е, и те натезаха на везните.

— Утре сутринта ще ти направя омлет и ще станеш моя робиня.

— Ще видим тази работа!

Боеше се, че и в момента се намираще твърде близо до робско състояние. Сърцето, което отчаяно се опитваше да не чува, продължаваше да настоява, че е влюбена в него.

А това, предупреждаваше се тя, ще бъде много по-голяма, много по-дълготрайна грешка, отколкото появата на прага му в дъждовната вечер.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато една двайсет и девет годишна жена три пъти се преоблича, преди да отиде на рождения ден на единайсетгодишно момче, то тя е в беда.

Сибил си повтаряше това, докато събличаше бялата копринена риза — бяла коприна, моля ви се, къде ѝ е умът — и я замени със синьо-зеленикаво поло.

Отива на най-обикновена, неофициална семейна вечеря, напомни си, а не на дипломатически прием. Обаче тогава нямаше да е изправена пред такава дилема за общуването и облеклото. Защото знаеше точно какво да облече, как да се държи и какво се очаква от нея на официален прием, служебен банкет, галавечеря или благотворителен бал.

Твърде печално доказателство за ограничения ѝ социален опит обаче бе, че не знае нито как да се облече, нито как да се държи на рождения ден на своя племенник.

Сложи си дълъг гердан от сребърни мъниста, свали го, наруга се и отново го сложи. Прекалено официално, твърде делнично облечена, какво значение имаше? Така или иначе ще ѝ бъде неудобно. Ще се преструва, че всичко е наред, членовете на семейство Куин ще се държат любезно с нея и всички ще се почувстват безкрайно облекчени, когато си тръгне.

Реши, че ще остане само два часа. Толкова би могла да издържи. Всички ще бъдат любезни, ще избягват неловките или неприятни сцени заради Сет.

Приглади косата си с четката. После я прибра с шнолата и критично се огледа. Изглежда уверена, реши накрая. Мила, добронамерена.

Освен... може би цветът на полото ѝ беше прекалено ярък. Може би трябваше да е сиво или кафяво.

Мили боже!

Звънът на телефона дойде като спасение и тя трескаво грабна слушалката:

— Да, ало, доктор Грифин.

— Сиб, значи още си там. Страхувах се, че си заминала.

— Глория! — Краката ѝ се подкосиха и тя много внимателно седна на ръба на леглото. — Къде си?

— О, наблизо съм. Ей, съжалявам, че те изоставих онази вечер. Бях малко объркана.

„Объркана! — помисли си Сибил. — Много удобно.“ От бързината, с която сестра ѝ говореше, реши, че тя продължава да е обърквана.

— Открадна пари от портмонето ми.

— Нали ти казах, че бях обърквана? Паникьосах се, нали разбираш, трябваша ми малко пари. Ще ти ги върна. Говори ли с ония копелета Куин?

— Срегнах се със семейство Куин, както бях обещала. — Отпусна ръката, която беше свила в юмрук, и заговори безстрастно: — Бях им дала дума, Глория, че двете с теб ще се срещнем с тях, за да обсъдим положението на Сет.

— Е, ама аз не съм давала дума, нали така? Какво казват? Какво ще правят?

— Казват, че работиш като проститутка, че си малтретирала Сет физически, че си позволявала на твоите... клиенти да правят опити за сексуални посегателства над него.

— Лъжци! Шибани лъжци! Просто искат да ме преметнат, това е. Те са...

— Казват — продължи Сибил, вече със съвсем хладен тон, — че си обвинила професор Куин в сексуална злоупотреба с теб преди почти дванайсет години, намекнала си, че Сет е негов син. Че си го изнудвала, че си му продала Сет. Че ти е дал повече от сто и петдесет хиляди долара.

— Пълни глупости!

— Не пълни, но донякъде. Твоите твърдения могат да се нарекат глупости. Професор Куин изобщо не те е докосвал, Глория, нито преди дванайсет години, нито преди дванайсет месеца.

— Откъде знаеш? Откъде, по дяволите, можеш да знаеш какво...

— Майка ми каза, че Реймънд Куин ти е баща.

За момент настъпи тишина, в която се чуваше единствено бързото дишане на Глория.

— Тогава ми беше длъжен, нали? Длъжен ми беше. Важният колежански професор с жалкия си, скучен живот. Много ми беше длъжен. Вината е била негова. Всичко е било по негова вина. Толкова години изобщо не се е интересувал от мен. Събирал е отрепки от улицата, а за мен не е помислил.

— Не е знаел, че съществуваш.

— Е, ама аз нали му обясних? Казах му какво е направил, коя съм и какво трябва да направи сега по въпроса. А той какво прави? Само ме зяпа насреща. Искал да говори с майка ми. Нямало да ми даде пукнат долар, докато не говори с майка ми.

— И затова отиде при декана и заяви, че е спал с теб.

— Здравата го стреснах. Стиснат кучи син!

Права беше, помисли си Сибил. В крайна сметка се оказва, че когато влезе в онази стая в полицейския участък, инстинктът ѝ не я е подвел. Това беше грешка. Тази жена ѝ е непозната.

— И като не се получи, използва Сет.

— Детето има очите му. Всички могат да го видят. — Чу се рязко вдишване и издишване, докато Глория дърпаше от цигарата. — Веднага щом видя момчето, смени тона.

— Дал ти е пари за Сет.

— Не беше достатъчно. Длъжен ми беше. Слушай, Сибил... — Гласът ѝ се промени, прозвуча жално и потрепери. — Ти не знаеш какво е. Отглеждах детето съвсем сама, откакто оня тъпанар Джери Делаутер изчезна. Нямаше кой да ми помогне. Скъпата ни майчица дори не искаше да разговаря с мен по телефона, а оня превзет откачалко, за когото се е омъжила и който се опита да ми пробута за баща, още по-малко. Можех да оставя детето. Можех по всяко време да го оставя. Парите, които социалните служби отпускат за гледане на дете, са направо мизерни.

Сибил се взираше през вратата на терасата.

— Винаги всичко до пари ли се свежда?

— Лесно е да гледаш отвисоко, когато имаш много — сопна ѝ се Глория. — На теб никога не ти се е налагало да се блъскаш, да се притесняваш. Идеалната дъщеричка винаги си е имала достатъчно от всичко. Сега е мой ред.

— Аз щях да ти помогна, Глория. Опитах се преди години, когато дойде със Сет при мен в Ню Йорк.

— Да, да, старата история. Намери си работа, стегни се, измий се. Майната му, не искам да живея така, схващаш ли? Аз си живея моя живот, сестричке, а не твоя. Не можеш да ми платиш, за да живея като теб. И детето е мое, а не твое.

— Какво е днес, Глория?

— Какво? За какво ми говориш, по дяволите?

— Днес е двацет и осми септември. Означава ли това нещо за теб?

— Какво, по дяволите, трябва да означава. Че е шибан петък.

„И единайсетият рожден ден на сина ти“ — помисли си Сибил и изправи рамене.

— Няма да си вземеш Сет, Глория, макар и двете добре да знаем, че не това е целта ти.

— Не можеш...

— Млъкни! Хайде да престанем с игричките. Познавам те. Предпочитах да се преструвам, че не е така, но те познавам. Ако желаеш помощ, все още съм готова да те настаня в клиника, да платя за лечението ти.

— Не ми трябва проклетата ти помощ.

— Чудесно, ти решаваш. Няма да получиш нито цент повече от семейство Куин и вече никога няма да се доближиш до Сет. Дадох показания пред адвоката им и нотариално заверена декларация на отговорника по случая на Сет. Казах им всичко и ако е нужно, ще се явя в съда и ще свидетелствам, че желанията на Сет и неговите интереси налагат той да остане със семейство Куин. Ще направя всичко, което мога, за да съм сигурна, че никога повече няма да го използваш.

— Кучка! — гневно изсъска сестра ѝ, но в тона ѝ се долавяше и удивление. — Мислиш, че можеш да ме прецакаш така? Мислиш, че можеш да ме захвърлиш и да застанеш на страната на онези мръсници? Ще те съсипя.

— Можеш да опиташ, но няма да успееш. Направила си сделка, сега е приключено.

— И ти си като нея. — Глория изстрелваше думите като куршуми. — Същата си като оная ледена курва, майка ни. Идеалната

принцеса в обществото, а отдолу не си нищо повече от мръсна кучка.

„Може и да съм — уморено си помисли Сибил, — може и да се наложи да бъда.“

— Изнудвала си Реймънд Куин, който нищо не ти е направил. Получило се е. Поне си го накарала да ти плати. Но няма да се получи със синовете му, Глория. И с мен няма да се получи. Няма повече.

— Няма ли? Е, чуй тогава това. Искам сто хиляди. Сто хиляди или ще отида при пресата. „Нешънъл Инкуайърър“, специална притурка. Да видим колко бързо ще се продават жалките ти книжлета, след като им разкажа цялата история.

— Продажбите най-вероятно ще се увеличат с двайсет процента — спокойно отвърна тя. — Няма да се оставя да ме изнудват, Глория. Прави каквото искаш. И си помисли над следното. Повдигнати са ти обвинения за криминално престъпление в Мериленд, а има издадена и заповед, която ти забранява да се приближаваш до Сет. Семейство Куин разполага с доказателства, видях ги — продължи, имайки предвид писмата на Глория. — Могат да се повдигнат и допълнителни обвинения за изнудване и малтретиране на дете. Ако бях на твое място, щях да се откажа от тази работа.

Затвори телефона под обстрела на груби псувни, стисна очи, после скри глава между коленете си. Гаденето се надигаше като мътно море в стомаха ѝ, започваше нов пристъп на мигрена. Не можеше да спре треперенето. Владееше се по време на разговора, но сега не можеше да го спре.

Остана така, докато се успокои и гаденето отmine. След това стана, взе едно хапче, за да предотврати мигрената, постави руж на бледите си страни, взе дамската си чанта, подаръците за Сет и излезе.

Денят му се струваше безкраен. Как е възможно човек да седи в училище на рождения си ден? Очакваха го пица и пържени картофки, и шоколадова торта, и сладолед, а може би дори и подаръци.

Всъщност никога досега не беше получавал подарък за рождения си ден. Поне доколкото си спомняше. Сигурно накрая ще се окажат дрехи и разни глупости, но все пак подарък.

Ако изобщо някой се появи.

— Защо се бавят толкова? — запита за пореден път.

Решена да прояви търпение, Анна продължи да реже картофи за пържене, тъй като Сет специално беше поискал домашно приготвени като част от празничното си меню.

— Ще дойдат.

— Вече е почти шест. Защо трябваше да се връщам направо у дома след училище, вместо да отида до работилницата?

— Защото — отвърна тя и не продължи нататък. — Ще престанеш ли? — допълни, когато Сет за пореден път отвори хладилника. — Скоро ще се натъпчеш.

— Умирам от глад.

— Нали виждаш, че пържа картофите?

— Мислех, че Грейс ще ги направи.

Анна го изгледа през рамо със стоманени очи.

— Да не би да намекваш, че аз не мога да пържа картофи?

Беше твърде изнервен и отегчен, за да се зарадва, че е успял да я засегне.

— Ами нейните са много хубави.

— О! — извърна се Анна. — А моите не са?

— Добре се справяш. Пък и без това нали има пица. — Не успя да се сдържи и се усмихна.

— Негодник! — хвърли се със смях към него тя, но той ѝ се изплъзна.

— Звъни се, звъни се. Аз ще отворя! — Хукна навън и я остави усмихната след него.

Но лицето му помръкна, когато отвори вратата и видя Сибил.

— О, здрасти.

Сърцето ѝ се сви, но се усмихна любезно.

— Честит рожден ден.

— Да, благодаря. — Като я наблюдаваше предпазливо, той разтвори по-широко вратата.

— Благодаря, че ме покани. — Сибил му подаде двете хартиени торби. — Можеш ли вече да приемаш подаръците?

— Да, предполагам. — После очите му се разшириха. — Всичко това?

Тя едва не въздъхна. Толкова много ѝ напомняше за Филип.

— Ами всичко върви в комплект.

— Страхотно. Ей, това е Грейс. — Натоварен с чантите, той мина покрай нея, за да излезе на верандата.

Радостта в гласа му и щастливата усмивка на лицето му накараха сърцето на Сибил да се свие.

— Здравсти, Грейс! Здравсти, Обри! Ще кажа на Анна, че сте пристигнали.

Втурна се обратно вътре и остави Сибил пред отворената врата. Другата жена слезе от колата и се усмихна.

— Доста е развълнуван.

— Да, ами... — Видя как Грейс оставя първо една чанта на капака на колата, последвана от голяма тортена кутия, а след това посяга да освободи неспиращата да бърбори Обри от детската седалка в колата. — Да ти помогна ли?

— Да, благодаря. Само за момент, миличко. Ако продължаваш да се въртиш... — Усмихна се, докато Сибил се приближаваше. — Цял ден е неспокойна. Сет е любимецът на Обри.

— Сет! Има рожден ден. Правихме торта!

— Разбира се. — Майка ѝ успя да я измъкне и я предаде в ръцете на изумената Сибил. — Имаш ли нещо против? Искаше да я облека с тази рокля, но с нея няма да успее да стигне до къщата.

— О, ами... — Сибил се озова очи в очи със сияещото, ангелско лице, а в ръцете ѝ беше немирното малко телце, облечено в розови къдрички.

— Ще имаме празник — заяви ѝ Обри и хвана лицето ѝ в две ръце, за да си осигури пълното ѝ внимание. — Като стана на три годинки, и аз ще имам празник. Можеш да дойдеш.

— Благодаря.

— Миришеш хубаво. Аз също мириша.

— Определено. — Сибил не можа да устои на тази щастлива, очарователна усмивка и се усмихна. Джипът на Филип спря зад колата на Грейс и напрежението ѝ отново се възвърна, след като Кам се измъкна от предната седалка и ѝ хвърли хладен поглед.

Обри радостно запищя:

— Здравсти! Здравсти!

— Здравей, красавице. — Кам се приближи, целуна леко Обри по комично нацупените ѝ устнички, после впери стоманените си очи в Сибил. — Здравейте, доктор Грифин.

— Сибил! — Забелязал разменените хладни погледи, Филип бързо се приближи, постави ръка на рамото ѝ и се наведе за целувката, която му предлагаше Обри. — Здравсти, миличко.

— Имам нова рокля.

— Много си красива!

Обри веднага протегна ръце към Филип.

— Отдавна ли си тук? — попита той Сибил.

— Не, току-що пристигам. — Загледа се как Кам внася в къщата три големи картонени кутии с пица. — Филип, не искам да причинявам никакви...

— Да вървим. — Хвана я за ръката и я поведе след себе си. — Трябва да открием рождения ден, нали, Об?

— За Сет има подаръци. Тайна са — изрече го шепнешком и се наведе по-близо. — Какви са?

— Ъ-ъ, не казвам. — Когато влязоха в къщата, я пусна на земята, и я тупна по издокараното дупенце. Тя започна да вика Сет и изтопурка към кухнята. — Всичко ще издрънка.

Решена да се справи, Сибил отново се усмихна.

— Аз няма.

— Не-е. Ти можеш просто да изчакаш и ще видиш. Отивам да си взема набързо един душ, преди Кам да източи всичката топла вода. — Целуна я. — Анна ще ти даде нещо за пиене — допълни и се насочи към стълбите.

— Чудесно. — Тя тежко въздъхна и се стегна, за да се изправи сама пред останалите от семейство Куин.

В кухнята цареше пълен хаос. Обри цвърчеше, Сет приказваше със скорост сто думи в минута, Грейс пържеше картофите, а Кам беше приклешил Анна до хладилника със сладострастен блясък в очите.

— Знаеш какво ми става, когато те видя с престилка.

— Знам какво ти става, когато ме видиш, че дишам. — И се надяваше това никога да не се промени. Но сега присви очи насреща му. — Долу ръцете, Куин, заета съм!

— Пържила си се над горещата печка. Непременно трябва да си вземеш душ с мен.

— Няма да... — Забелязала новодошлата, издуха косата от лицето си. — Ето те и теб, Сибил. — С движение, което на Сибил се

стори много добре отработено и твърде ефикасно, Анна се извъртя и заби лакът в корема на мъжа си. — Какво да ти предложи за пиене?

— А-а... кафето ухае чудесно, благодаря.

— Аз ще пия бира. — Кам си измъкна една от хладилника. — И ще отида да си взема душ. — Отново отправи леден поглед към Сибил и бързо излезе от стаята.

— Сет, стой настрана от чантите — нареди Анна, докато изваждаше чаша за кафе. — Още не е време за подаръците. — Беше взела решение да не му позволи да отвори подаръците на Сибил преди края на вечерята. Прецени, че леля му набързо ще се сбогува и ще си тръгне, щом като приключат с този малък ритуал.

— Майчице! Това моят рожден ден ли е или какво?

— Да, ако го преживееш. Защо не отведеш Обри в другата стая? Поиграй си малко с нея. Ще вечеряме веднага щом пристигне Етан.

— А той къде се бави, а? — Излезе наперено, като продължаваше да мърмори, и не забеляза усмивките, които си размениха Грейс и Анна.

— Това важи и за вас, кучетата. — Анна побутна с крак Фулиш и размаха пръст. Двете животни неохотно се изнесоха от кухнята. — Затишие. — Тя с облекчение затвори очи. — Временно затишие.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита Сибил.

Анна поклати глава и ѝ подаде чашата с кафе.

— Мисля, че всичко е готово. Етан трябва да пристигне всеки момент с голямата изненада. — Приблужи се до прозореца да погледне в падащия мрак. — Надявам се, че имаш апетит на тийнейджър — допълни тя. — Тази вечер менюто се състои от пица с пеперони и наденица, пържени картофи във фъстъчено масло, домашен сладолед с карамел и убийствената шоколадова торта на Грейс.

— Всички ще се озовем в болницата — изрече Сибил.

После се намръщи, но Анна вече се смееше насреща ѝ.

— „Отиващите на смърт те поздравяват!“ О-хо, ето го Етан — прошепна. Грейс изтърва лъжицата. — Опари ли се?

— Не, не. — Тя се позасмя тихо и отстъпи назад. — Не, ще... такова... ще изтичам навън да... помогна на Етан.

— Добре, но... хм — завърши Анна, когато тя мина бързо край нея и излезе през вратата. — Нетърпеливка — промърмори и включи осветлението на верандата. Спаси последните картофи и изключи

печката. — Кам и Филип е по-добре да побързат. О, господи, колко е сладка! Виждаш ли?

Сибил отиде при нея до прозореца. Видя Грейс, застанала на кея, и Етан, който тъкмо стъпваше на дъските.

— Лодка — отрони тихо. — Малка платноходка.

— Наричат я гемия — усмихна се Анна. — Тримата я построиха в старата къща на Етан — тази, която дава под наем. Наемателите им разрешиха да използват навеса, така че Сет да не разбере.

— Построили са я специално за него?

— Винаги когато успяваха да откраднат по някой час. О, страшно ще му хареса. Я виж, какво е това?

— Кое?

— Това — повтори Анна и се взря навън. Виждаше Грейс да говори нещо, склучила ръце, а Етан да се визира насреща ѝ. После опря чело в нейното. — Надявам се, че няма никакви... — Не довърши, тъй като той притегли жена си към себе си, зарови лице в косите ѝ и я залюля. А тя го прегърна. — О-хо! — Очите на Анна се напълниха със сълзи. — Сигурно е... бременна е! Току-що му каза. Знам си. О, погледни! — Сграбчи рамото на Сибил, докато младият мъж вдигаше засмяната Грейс на ръце. — Не е ли красиво?!

— Да, да, красиво е.

— Виж ме само! — засмя се Анна и извади хартиена кърпичка, за да издуха носа си. — Как се размекнах. Ще ме зарази, знам си. Ще поискам и аз да имам. — Издуха се отново и въздъхна. — Бях толкова сигурна, че мога да изчакам година-две. Сега вече никога няма да успея да изчакам толкова много. Не и след това. Представям си Кам, когато му... — Усети се и спря. — Извинявай — засмя се през сълзи.

— Няма нищо. Прекрасно е, че си толкова щастлива заради тях. Че ти самата си толкова щастлива. Това действително ще е семеен празник, особено сега. Наистина трябва да вървя, Анна.

— Не се страхувай — нетърпеливо замахна с ръка тя. — Вече си тук и ще трябва да понесеш кошмара с преяждането и цялата шумотевица, както всички нас.

— Просто мисля, че... — Единственото, което успя да направи, беше да замълчи, когато вратата с трясък се отвори. Етан все още носеше Грейс на ръце и двамата бяха засмени до уши.

— Анна, ще си имаме бебе — изрече задавено Етан.

— Да не съм сляпа? — Избута го, за да целуне най-напред Грейс. — Бях на прозореца. Ох, поздравления! — После обгърна с ръце и двамата. — Толкова съм щастлива.

— Трябва да станеш кръстница — извърна лице и я целуна младият мъж. — Всичко дължим на теб.

— О, разбира се. — Анна избухна в сълзи точно когато Филип влизаше в стаята.

— Какво става? Защо плаче Анна? Господи, Етан, какво е станало с Грейс?

— Добре съм. Чудесно съм! Бременна съм.

— Наистина ли? — Издърпа я от ръцете на брат си, за да я разцелува бурно.

— Какво става тук, по дяволите? — чу се гласът на Кам.

Без да пуска Грейс, Филип се ухили насреща му.

— Ще си имаме бебе.

— О, нима? — Изви вежди. — И какво мисли Етан за вас двамата?

— Ха-ха — беше коментарът на Филип, докато пускаше Грейс на крака.

— Добре ли се чувстваш? — попита я Кам.

— Чувствам се страхотно.

— Изглеждаш страхотно. — Притегли я в прегръдките си и потърка брадичка върху главата ѝ. И нежността, с която направи и двете, изненада Сибил. — Добър удар, брат ми — продума към Етан.

— Благодаря. Мога ли вече да си получа жената обратно?

— Почти свърших. — Обърна се към Грейс: — Ако не се грижи добре за теб и за малкия Куин тук вътре, ще му дам да се разбере.

— Ще ядем ли някога изобщо? — попита Сет, после спря и ги погледна. — Защо плачат Анна и Грейс? Какво е станало?

— Радваме се — подсмръкна Грейс и взе кърпичката, която Сибил измъкна от чантата си. — Ще си имам бебе.

— Наистина? Оу, оу! Супер, направо супер! Об знае ли?

— Не, двамата с Етан ще ѝ кажем малко по-късно. Но ще отида да я взема, защото има нещо, което трябва да видиш. Отвън.

— Отвън? — Тръгна към вратата, но Филип застана решително на пътя му.

— Още не.

— Какво е? Хайде, дръпни се. Боже! Дай да видя какво има отвън.

— Трябва да му вържем очите — предложи Филип.

— Трябва да му запушим и устата — допълни Кам.

Етан грабна Сет и го преметна през рамо. Когато Грейс се върна с Обри, той намигна, намести гърчещото се момче и тръгна към вратата.

— Няма пак да ме хвърлите във водата! — В гласа му се долавяха уплаха и невъздържан смях. — Стига, момчета, водата наистина е студена.

— Не гледай — изръмжа Кам, когато той надигна лице от гърба на Етан.

— Ако опитате — предупреди Сет с искрящи от задоволство и предизвикателство очи, — ще повлека поне един от вас с мен.

— Да бе, да, големи приказки. — Побутна лицето му обратно надолу Филип. — Готови? — попита, след като всички се събраха на брега. — Добре, давай, Етан!

— Майчице, водата е ледена! — започна Сет, готов да се разпищи, когато младият мъж го спусна. Но го оставиха да стъпи на земята, обърнаха го и той се озова с лице пред красивата дървена лодка с небесносини платна, които леко потрепваха от вечерния ветреца. — Какво... откъде се появи това?

— От потта по нашите чела — иронично заяви Филип, докато момчето гледаше изумено лодката.

— За... кой ще я купува?

— Не е за продан — простиичко отвърна Кам.

— За... за... — „Не може да бъде!“ — помисли, докато сърцето му биеше мъчително от надежда и изумление. — За мен ли е?

— Ти си единственият, който има рожден ден — напомни му Кам. — Не искаш ли да погледнеш по-отблизо?

— Моя е? — Най-напред го изрече шепнешком толкова щастлив и смаян, че очите на Сибил се насълзиха. — Моя?! — възкликна, докато се обръщаше. Щом видя радостта, изписана на лицето му, гърлото ѝ се сви. — Ще остане за мен?

— Ти си добър моряк — спокойно отвърна Етан. — А това е много здрава лодчица. Устойчива е, но върви бързо.

— Построили сте я за мен? — Погледът му се плъзна от лицето на Етан към Филип, към Кам. — За мен?

— Не, построили сме я за някой друг нехранимайко — леко го перна по главата Кам. — Какво мислиш? Върви да погледнеш!

— А-ха! — Гласът му потрепери, докато отново се обръщаше. — А-ха, мога ли да вляза? Да седна вътре?

— За бога, твоя си е, нали така? — С пресипнал от вълнение глас младият мъж го улови за ръка и го издърпа на кея.

— Мисля, че това са мъжки работи — продума Анна. — Хайде да ги оставим няколко минути да се оправят.

— Толкова много го обичат. — Сибил остана загледана още малко, докато четиримата мъже се суетяха край дървената лодка. — Струва ми се, че не го осъзнавах напълно до този момент.

— Той също ги обича. — Грейс притисна лице до бузката на Обри.

И нещо повече, помисли си по-късно Сибил в шумната кухня. Беше онова изумление на лицето на Сет. Невъзможността да повярва, че някой го обича, че може да го обича толкова, че да разбере най-съкровеното му желание и да си направи труда да го изпълни.

Животът му, каза си унило, е бил разбит, объркан и после променен. Сега вече всичко беше уредено.

Мястото ѝ не беше тук. Не можеше да остане тук. Не можеше да го понесе.

— Наистина трябва да тръгвам — изрече с добре заучена любезна усмивка. — Искам да ви благодаря за...

— Сет още не е видял подаръка ти — прекъсна я Анна. — Защо не го оставим първо да го отвори, а след това ще хапнем торта.

— Торта! — тупна ръчички по високото си столче Обри. — Да духаме свещите и да си пожелаем нещо.

— След малко — отвърна ѝ Грейс. — Сет, заведи Сибил във всекидневната, за да можеш да отвориш подаръка си.

— Добре. — Изчака я да стане, после леко трепна с рамо и тръгна напред.

— Купих го от Балтимор — започна тя, ужасно смутена, — така че, ако не е подходящ, ако не ти харесва, Филип може да смени нещата

за друго.

— Добре. — Измъкна една кутия от първата чанта, седна на пода и бързо разкъса опаковъчната хартия, която толкова внимателно бе избирала.

— Трябваше да ги завиеш във вестник — каза ѝ Филип и я побутна със смях на един фотьойл.

— Дървена кутия — изрече озадачен Сет и сърцето ѝ се сви от безразличието му.

— Да, ами... Пазя касовата бележка. Така че можеш да я върнеш и да вземеш каквото искаш.

— А-ха, добре. — Но улови строгия поглед на Филип и направи усилие. — Хубава кутия. — Обаче в същото време му се искаше да вдигне очи към тавана. След това разсеяно освободи бронзовата скоба и отвори капака. — Мамка му!

— Сет, за бога! — прошепна Кам и се огледа през рамо към пристигащата откъм кухнята Анна.

— Майчице, вижте всичките тия работи. Като че ли си има от всичко! Вългени, пастели, моливи. — Този път смаяно погледна Сибил. — И получавам всичкото?

— Вървят заедно. — Усука нервно сребърните мъниста около пръста си. — Ти рисуваш толкова добре и си помислих... Може би ще искаш да опиташ с различни средства. В другата кутия има още материали.

— Още?

— Водни бои и четки, малко хартия. А-а... — Отпусна се на пода, докато Сет нетърпеливо разкъсваше хартията, в която беше втората кутия. — Може би предпочиташ темперни бои или резец и туш, но аз самата използвам водни бои, та си помислих, че може да ти е приятно да опиташ.

— Не знам как се прави.

— О, ами, всъщност е съвсем просто. — Наведе се да вземе една от четките и започна да обяснява. Докато говореше, забрави за притесненията си, усмихваше му се.

Светлината от лампата падаше върху лицето ѝ и това кой знае защо му напомни нещо.

— Имаш ли картина на стената? Цветя — бели цветя в синя ваза? Пръстите ѝ стиснаха по-здраво четката.

— Да, в спалнята в Ню Йорк. Един от акварелите ми. Не е от най-добрите.

— А на една масичка имаше цветни шишенца. Много — най-различни размери и форми.

— Шишенца от парфюми. — Гърлото ѝ отново се сви и тя се прокашля. — Някога ги колекционирах.

— Пускаше ме да спя на леглото при теб. — Очите му бяха присвити, докато се опитваше да си спомни. Приятни миризми, приятен глас, цветовете и форми. — Разказваше ми някаква приказка за жабата.

„Жабокът принц“. Припомни си сгушеното в нея момченце и ясните му сини очи, които я гледат внимателно, докато прогонва страховете му с вълшебната приказка с щастлив край.

— Ти имаше... когато ми дойдохте на гости, ти имаше кошмари. Беше много малък.

— Имах кученце. Ти ми купи кученце.

— Не беше истинско, само плюшена играчка — отвърна със свито гърло. — Не... не носеше никакви играчки у себе си. Когато я донесох у дома, ти ме попита на кого е това и аз ти казах, че е твое. Така го наричаше — Твое. Тя не го беше взела, когато... Трябва да си вървя. — Скочи на крака. — Съжалявам, трябва да си вървя. — И избяга.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Стигна до колата си, издърпа силно дръжката, но след това осъзна, че я беше заключила. Което, каза си трескаво, беше глупав, градски навик, превърнал се в рефлекс, който няма място в този красив, провинциален район, също както и тя самата.

Следващото нещо, за което се сети, беше, че е избягала без чантата, якето и ключовете си. По-скоро би вървяла пеша до хотела, отколкото да се върне вътре и да се срещне отново със семейство Куин.

Обърна се бързо, когато чу стъпки зад себе си, и никак не беше сигурна дали изпита облекчение или смущение, щом видя приближаващия се Филип. Не знаеше какво изпитва и какво е това, което се надигаше в нея, изгаряше я и напираше в сърцето и гърлото ѝ. Знаеше само, че трябва да бяга от него.

— Съжалявам. Знам, че бях невъзпитана. Наистина трябва да тръгвам. Би ли ми донесъл чантата? Трябва ми. Ключовете. Съжалявам. Надявам се, че не съм провалила... Трябва да вървя.

— Трепериш — изрече го нежно и посегна към нея, но тя рязко се отдръпна.

— Студено е. Забравих си якето.

— Не е толкова студено, Сибил. Ела тук.

— Не, тръгвам си. Боли ме глава. Аз... не, не ме докосвай.

Той я притегли решително към себе си, обви плътно ръце около нея и не я пусна.

— Всичко е наред, скъпа.

— Не, не е — искаше ѝ се да го изкрещи. Сляп ли е? Или глупав?

— Не биваше да идвам. Брат ти ме мрази. Сет се страхува от мен. Ти... твоят... аз... — О, боли! Напрежението в гърдите ѝ беше мъчително и се разрастваше. — Пусни ме. Мястото ми не е тук.

— Напротив. — Беше видял приликата, докато тя и Сет се гледаха. Нейните очи толкова ясно сини, а неговите така искрящи. — Никой не те мрази. Никой не се страхува от теб. Ще се отпуснеш ли?

— Притисна устни до слепоочието ѝ и беше готов да се закълне, че почувства изгарящата болка. — Защо не се оставиш на чувствата си?

— Няма да правя сцени. Ако ми донесеш чантата, ще си тръгна.

Стоеше непоклатима като мрамор, но мраморът се пропуква, помисли си Филип. Ако не изпусне напрежението, ще избухне. Така че ще трябва да го предизвика.

— Той си спомни за теб. Спомни си, че си била загрижена.

Някакво острие проби през ужасното напрежение и прободете сърцето ѝ.

— Не мога да го понеса. Не мога. — Ръцете ѝ стиснаха раменете му, пръстите ѝ се свиваха и отпусаха. — Тя го отведе! Отведе го! Това разби сърцето ми.

Сега вече плачеше, обвила врата му с ръце.

— Знам. Знам, че точно така е било. Така става — прошепна Филип. Вдигна я на ръце и после седна на тревата, като я сгуши в себе си. — Крайно време беше.

Продължи да я люлее, а горещите ѝ сълзи се изливаха и мокреха ризата му. „Студена! — каза си той, докато огнената буря на съдържаната скръб я разтърсваше. — В нея няма нищо студено, само страх да не бъде наранена.“

Не ѝ каза да спре дори когато риданията я разтърсиха, не ѝ обеща подкрепа, нито разрешение. Знаеше цената на пречистването. Просто я милваше и люлееше в ръцете си, докато тя изплака болката си.

Когато Анна излезе на верандата, Филип поклати глава към нея и продължи да милва Сибил. И не спря да я люлее, след като вратата отново се затвори и двамата останаха сами.

Щом спря да плаче, почувства главата си натежала, а гърлото и стомахът я боляха. Лежеше в ръцете му слаба и объркана.

— Съжалявам.

— Недей. Нуждаеше се от това. Мисля, че никога не съм познавал друг, който толкова много да се нуждае от добра порция плач.

— Това не решава нищо.

— Ти знаеш по-добре. — Стана, помогна ѝ да се изправи и я заведе до джипа. — Влизай.

— Не, трябва да...

— Влизай — нетърпеливо изрече Филип. — Ще отида да взема чантата и якето ти. — Качи я на мястото до шофьора. — Но няма да караш. — Очите му срещнаха нейните. — И няма да оставаш сама тази нощ.

Сибил нямаше сили да спори. Усещаше се куха и нематериална. Ако я заведе в хотела, ще може да спи. Ако се налага, ще вземе хапче и ще избяга от действителността. Не иска да мисли. Ако започне да мисли, може отново да започне да чувства. Ако започне отново да чувства, ако част от чувствата ѝ се върнат, ще се удави в тях.

Понеже когато излезе от къщата с нещата ѝ, лицето му беше мрачно и решително, Сибил се примири със собственото си малодушие и затвори очи.

Не каза нищо, просто се качи до нея, наведе се, за да сложи предпазния ѝ колан, след това запали колата. По време на цялото пътуване не наруши благословената тишина. Тя не се възпротиви, когато влезе с нея във фоайето, нито когато отвори чантата ѝ за ключа от вратата.

Отново я хвана за ръка и я заведе направо в спалнята.

— Събличай се — нареди ѝ и тя се втренчи в него с подутите си, зачервени очи. — Няма да ти се нахвърлям, за бога! За какъв ме вземаш?

Филип не знаеше откъде се появи това раздражение. Може би защото за пръв път я виждаше толкова слаба и беззащитна. Обърна се и отиде в банята.

Секунди по-късно Сибил чу шума на водата във ваната.

Той се върна с чаша и аспирин.

— Гълтай. Ако ти не се грижиш за себе си, някой друг трябва да го направи.

Водата беше като балсам за изтерзаното ѝ гърло, но преди да успее да му благодари, той измъкна чашата от ръката ѝ и я сложи настрана. После леко се олюля и примигна, докато измъкваше пуловера ѝ през главата.

— Ще си вземеш гореща вана и ще се отпуснеш.

Беше прекалено изумена, за да се противопостави, когато продължи да я съблича като кукла. Докато оставяше дрехите ѝ настрана, тя потрепери леко, но нищо не продума. Само стоеше,

вперила поглед в него, а Филип я вдигна, занесе я в банята и я сложи във ваната.

Водата беше доста по-гореща, отколкото тя намираше, че е полезно.

— Отпусни се и затвори очи. Направи го! — каза ѝ с такава неочаквана настойчивост, че Сибил се подчини. И остана със затворени очи дори когато чу вратата да се затваря след него.

Остана там двадесет минути, като на два пъти почти задряма. Само смътният страх да не се удави я възпря да не заспи. По същия начин и плахо зародилата се мисъл, че той вероятно ще се върне, ще я извади и ще я подсуши, я накара да излезе от ваната.

А може да си е отишъл. Може в крайна сметка да му е станало неприятно от избухването ѝ и да я е напуснал. Кой би могъл да го обвини?

Но когато излезе, Филип стоеше до вратата на терасата в спалнята ѝ и наблюдаваше залива.

— Благодаря. — Съзнаваше, че положението е неловко и за двамата, и положи усилия да се овладее, когато той се извърна и я погледна. — Съжалявам...

— Ако още веднъж се извиниш, Сибил, ще ме ядосаш. — Докато говореше, се приближи към нея и постави ръце на раменете ѝ. Повдигна вежди, когато тя потрепери. — Хайде, трябва да си легнеш. — Въздъхна и я поведе към леглото. — Не искам секс. Мога да се въздържа, когато си емоционално и физически изтощена. По корем, хайде. — Сибил се отпусна в леглото, а той започна да масажира раменете ѝ. — Нали си психолог — напомни ѝ. — Какво се случва обикновено с тези, които потискат чувствата си?

— Физически или емоционално?

Филип се засмя и я възседна, след което се зае сериозно с работата.

— Ще ти кажа какво става, докторе — получават главоболие, киселини, болки в стомаха. А когато и ако бентът се отприщи, всичко се излива така бурно и толкова бързо, че се разболяват.

— Сърдиш ми се.

— Не, не ти се сърдя, Сибил. Не на теб. Разкажи ми за престоя на Сет при теб.

— Беше отдавна.

— Бил е на четири — не се отказа той. — Била си в Ню Йорк. Същото място, където живееш сега?

— Да. Сентръл Парк Уест. Тих квартал. Безопасен.

„И само за привилегировани — отбеляза Филип наум. — Никакви модерни квартали от рода на Ийст Вилидж за д-р Грифин.“

— Две спални?

— Да. Използвам втората като кабинет.

Почти го виждаше. Подреден, приятен.

— Сигурно Сет е спал там.

— Не, Глория се настани там. Него го сложихме на дивана в дневната. Той беше съвсем малък.

— И просто един ден се появиха на вратата ти.

— Горедолу. Не я бях виждала от години. Знаех за Сет. Тя ми се обади, когато съпругът ѝ я напусна. От време на време ѝ изпращах пари. Не исках да идва. Не съм ѝ забранявала, просто не желяех да идва. Толкова е... разрушителна, толкова трудна.

— Но тя дойде.

— Да. Един следобед се върнах от лекция и тя чакаше пред сградата. Беше бясна, защото портиерът отказал да я пусне. Не я бяха допуснали до апартамента ми. Сет плачеше, а тя крещеше. Беше... — Сибил въздъхна — съвсем типично, предполагам.

— Но ти я пусна.

— Не можех да я изгоня. Всичко, което имаше, беше момченцето и една раница. Помоли ме да останат за известно време. Каза, че е пътувала на автостоп, че няма никакви пари. Започна да плаче, а Сет просто се покатери на леглото и заспа. Сигурно е бил изтощен.

— Колко време останаха?

— Няколко седмици. Щях да ѝ помогна да си намери работа, но тя заяви, че се нуждае от почивка, че е болна. После каза, че някакъв шофьор на камион в Оклахома я изнасилил. Друг път беше бизнесмен в Детройт. Непрекъснато лъже и обикновено обвинява някого в сексуална злоупотреба. Знаех, че лъже, но...

— ... ти е сестра.

— Не, не — изрече унило. — Трябва да си призная, че това от години вече нямаше значение. Но Сет беше... той почти не говореше. Не знаех нищо за децата, но си взех книга и там бе посочено, че би трябвало да използва повече думи. — Филип се усмихна. Беше толкова

лесно да си я представи как избира подходящата книга, изучава я и се опитва да подреди всичко. — Беше като призрак — продължи тихо. — Като малка сянка из апартамента. Когато Глория излизаше и го оставяше с мен, детето се посъвземаше. А първата нощ, когато тя не се прибра до сутринта, имаше кошмар.

— И ти го взе да спи при теб и му разказа приказка.

— „Жабокът принц“. Бавачката ми я разказваше. Тя обичаше приказки. Сет се страхуваше от тъмното. Някога аз също се страхувах. — Гласът ѝ беше пресипнал. — Когато се страхувах, исках да спя в леглото при родителите си, но не ми разрешаваха. Обаче... не смятах, че това ще му навреди — само за малко.

— Не. — Вече можеше да си я представи — малко момиченце с тъмна коса и светли очи, треперещо в тъмнината. — Няма да му навреди.

— Обичаше да гледа шишенцата с парфюмите ми. Обичаше цветовете и формите. Купих му цветни моливи и той рисуваше.

— Купи му и плюшено куче.

— Обичаше да гледа кучетата, които разхождаха в парка. Беше толкова сладък, когато му го дадох. Носеше го навсякъде. Спеше с него.

— И ти се влюби в него.

— Обикнах го толкова силно. Не знам как се случи. Бяха само няколко седмици.

— Времето невинаги е от значение. — Отметна косата ѝ, за да може да вижда профила ѝ. Извивката на бузата, на веждата. — То невинаги играе роля.

— Би трябвало, но не изигра. Не ме интересуваше, че ми взе нещата. Не съжалявах за вещите, които ми открадна, когато си замина. Но отведе и него. Дори не ми позволи да се сбогувам. Отведе го и остави плюшеното кученце, защото знаеше, че това ще ме нарани. Знаеше, че ще си мисля как той нощем плаче за него, и ще се тревожа. Така че трябваше да спра да мисля за това. Да спра да мисля за него.

— Всичко е наред. Вече е минало. — Продължаваше да я милва нежно и това я приспиваше. — Повече няма да наранява Сет. Нито теб.

— Държах се глупаво.

— Не, не си. — Милваше врата ѝ, раменете, усещаше как тялото ѝ се надига и отпуска в дълга, дълга въздишка. — Заспивай.

— Не си отивай.

— Няма. Никъде няма да ходя.

И това е проблем, осъзна Филип, докато плъзгаше длани по ръцете, по гърба ѝ. Искаше да остане с нея, да бъде с нея. Искаше да я гледа, докато спи, точно както спеше сега — дълбоко и неподвижно. Искаше да я прегръща, когато плаче, защото се съмняваше, че плаче често и че има кой да я държи в прегръдките си в такива моменти.

Искаше да гледа как тези тихи като езера очи заблестяват от смях, как прелестните, меки устни се извиват в усмивка. Можеше да прекара часове, за да слуша гласа ѝ.

Харесваше му как изглежда сутрин — малко изненадана, че го вижда до себе си. А през нощта да се надвесва над лицето ѝ с наслада и страст.

Тя дори няма представа колко много неща разкрива то, помисли си Филип. О, беше почти неуловимо — също като уханието ѝ. Един мъж трябва да се доближи много близо, преди да разбере. Но той се беше доближил твърде близо, без нито един от двамата да го съзнава. И я видя как гледаше семейството му — замечтано, с копнеж.

Винаги отстрани, винаги наблюдател.

Видя я как гледаше Сет. С любов и копнеж — и отново от разстояние.

За да не се натрапва? Да се защити? Според него беше съчетание от двете. Не беше съвсем сигурен какво става в сърцето, в главата ѝ, но беше решен да разбере.

— Мисля, че съм влюбен в теб, Сибил — изрече го тихо и легна до нея. — Проклет да съм, ако това не усложнява нещата и за двамата.

Тя се събуди в тъмното и за миг отново беше дете и се страхуваше от онова, което се спотайваше в сенките. Наложиха се да стисне силно устни. Защото ако изкрещи, някой може да чуе. Някой от прислугата може да чуе и да каже на майка ѝ. А тя ще се ядоса. Няма да ѝ хареса, че тя отново се страхува от мрака.

После си спомни. Не е дете. В мрака не се спотайва нищо друго, освен самия мрак. Тя е голяма жена, която знае, че е глупаво да се страхуваш от тъмното, когато има толкова много други неща, от които да те е страх.

Държа се като глупачка, каза си Сибил, когато в главата ѝ нахлуха още спомени. Като ужасна глупачка! Така да се разчувства. И по-лошо — да загуби контрол, всички да го забележат. Вместо да запази самообладание, тя побягна навън като някакъв идиот. Това беше непостижимо! А после плака като дете пред Филип наред предния двор, сякаш беше...

Филип.

Унижението, което изпита, я накара да простене на глас и да закрие лицето си с ръце. Но затаи дъх, когато една ръка я обгърна.

— Шшшт. — Разпозна докосването му, мириса му още преди да я притегли към себе си. Преди да докосне леко с устни челото ѝ, преди тялото му да се притисне утешително към нейното. — Всичко е наред — прошепна той.

— Аз... помислих, че си си отишъл.

— Казах, че ще остана. — Отвори за момент очи, погледна слабата червена светлина на будилника до леглото. — Три сутринта в хотела. Трябваше да се досетя.

— Не исках да те будя. — Когато очите ѝ привикнаха към тъмнината, успя да различи скулата му, носа, устните. Пръстите ѝ страстно закопняха да ги докоснат.

— Нямам нищо против да се събудя през нощта до красива жена.

Сибил се усмихна, успокоена, че няма да ѝ натяква за проявата на малодушие. Сега можеха да бъдат просто двамата. Без вчера, за което да съжالياва, без утре, за което да се тревожи.

— Предполагам, че имаш доста опит.

— Има неща, които човек предпочита да направи както трябва.

Гласът му беше толкова топъл, ръката му — толкова силна, тялото му — толкова стегнато.

— Когато се събудиш през нощта до жена, която иска да те прелъсти, би ли имал нещо против?

— Едва ли.

— Добре тогава, щом е така... — Размърда се, плъзна се върху него, намери устните му.

— Ще те уведомя, когато започна да имам нещо против.

Смехът ѝ беше тих и топъл. Беше благодарна за това, което бе направил за нея, за това, което бе станал за нея. Жадуваше да му го покаже.

Беше тъмно. В тъмното можеше да си позволи да бъде всичко, което поиска.

— Може би няма да спра.

— Заплашваш ли ме? — Беше силно изненадан и възбуден от предизвикателното ѝ мъркане, както и от бавните кръгови движения на пръстите ѝ надолу по тялото му. — Изобщо не ме плашиш.

— Бих могла. — Започна да следва движенията на пръстите си с уста. — Ще го направя.

— Вложи цялото си старание. Господи! — Направо свят му се зави. — Добро попадение!

Тя отново се засмя и го близна като котка. Когато той затрепери и започна да диша тежко, тя бавно прокара нокти нагоре по него.

Какво чудо е мъжкото тяло, помисли си Сибил, докато го изучаваше. Стегнато, гладко, издатините и вдлъбнатините му така съвършено оформени, за да се съединят с жената. С нея.

На места беше кадифено, а по-нататък — грубо. Непристъпно, а по-нататък — податливо. Може да го накара да я желае с болезнен копнеж, точно както той я бе накарал да жадува. Може да дава и може да взема, точно като него. И може да прави всички прекрасни и порочни неща, които хората вършат в тъмното.

Ще полудее, ако тя продължава. Ще умре, ако спре. Устата ѝ беше гореща и неуморима — сякаш бе навсякъде. Тези изящни пръсти караха кръвта му да кипи във вените. По тялото му изби пот, докато тя се плъзгаше по него, блед силует в тъмнината.

Тя е всяка жена. Единствената жена. Нуждаеше се от нея както от самия живот.

Като насън, Сибил се изправи отгоре му, освободи се от дрехите си, изви гръб, отметна коси назад. Беше завладяна от свободата, властта, страстта. Очите ѝ блестяха в мрака като очи на котка и го омагьосваха.

Снижи се и го пое в себе си бавно, смътно съзнавайки какво усилие му струваше да я оставя тя да определя темпото. Затаи дъх, после го изпусна със стон. Отново го затаи и отново въздъхна, когато ръцете му уловиха гърдите ѝ, стискаха, завладяваха.

Поклащаше се с леки движения, мъчително бавни, възбуждайки се от властта. И не отделяше очи от неговите. Той потръпваше под нея

с напрегнато между бедрата ѝ тяло. Силен е, помисли си тя, толкова е силен, че да ѝ позволи да го обладае според желанието си.

Плъзна длани по гърдите му, след това се наведе. Косата ѝ покри лицата им, а устните ѝ се впиха в неговите. Оргазмът премина през нея като вълна, която се заражда, нараства, после я помита и залива.

Той се вкопчи в бедрата ѝ, пръстите му се впиха в тях, докато се извисяваше над него. Сега вече имаше само безумна скорост и ослепителна светлина, само страст и ненаситност. Не мислеше за нищо, дробовете му крещяха за въздух, а тялото му отчаяно се устреми към избавление.

И когато го достигна, то бе мъчително и прекрасно.

Тя сякаш се разтвори върху него, тялото ѝ бе нежно и горещо — и гъвкаво като разтопен восък. Сърцето ѝ биеше до неговото. Филип не можеше да проговори, не му достигаше въздух, за да изрече думите. Но тези, които напиреха на езика му, бяха двете думи, които толкова внимаваше никога да не изрича пред жена.

Триумфът още догаряше в нея. Протегна се — мързеливо и доволно като котка, след това се сви до него.

— Ето това — измърка сънливо — беше както трябва.

— Какво?

Сибил тихичко се засмя и довърши с прозявка:

— Може и да не те уплаших, но те зашеметих.

— Няма спор. — Точно това е то, разбира се. Зашеметен от секс. Мъже, които започват да мислят за любов и изричат думите, докато са разгорещени и голи в прегръдките на жена, само си навличат неприятности.

— За пръв път ми харесва да се будя в три сутринта. — Сложи глава на рамото му, вече почти заспала, и промърмори: — Студено е.

Филип се протегна и издърпа завивките. Тя улови един край и се зави чак до брадичката.

За втори път през една нощ Филип остана да лежи буден, загледан в тавана, докато тя спеше дълбоко и спокойно до него.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Навън едва просветляваше, когато Филип се измъкна от леглото. Не си направи труда дори да простене. Какъв би бил смисълът? Само защото почти не беше спал, а го очакваше цял ден тежък физически труд, не беше причина да се оплаква.

Обаче фактът, че няма кафе, си беше адски сериозна причина. Сибил се размърда, когато той започна да се облича.

— В работилницата ли ще ходиш?

— Да. — Прокара език по зъбите си и нахлузи панталона. Боже, нямаше даже четка за зъби!

— Искаш ли да поръчам закуска? Кафе?

Кафе. Самата дума прозвуча като песен на морска сирена в кръвта му.

Но той бързо грабна ризата си. Ако тя поръча кафе, ще трябва да говори с нея. А не смяташе, че разговорът ще протече както трябва, когато е в такова отвратително настроение. А защо беше в отвратително настроение? Защото не беше спал и защото в момент на невнимание тя бе успяла да преодолее защитните стени и го беше накарала да се влюби в нея.

— Ще пия вкъщи — отвърна с раздражение. — И без това трябва да се върна, за да се преоблека. — Кое то беше и причината да стане толкова рано.

Чаршафите прошумоляха, докато Сибил се изправяше. Изгледа я с крайчеца на окото и посегна за чорапите си. Беше разрошена и съблазнително мека.

Да, много бе подла, наистина. Зашеметява го с уязвимостта си, ридае в ръцете му с вид на ужасно наранена и беззащитна. След това го буди през нощта и осъществява сексуалните му фантазии.

Сега пък му предлагаше кафе.

— Благодаря ти, че остана снощи. Помогна ми.

— На твоите услуги — отвърна ѝ лаконично.

— Аз... — Прехапа устни, стресната и объркана от тона му. — Денят беше труден и за двама ни. Предполагам, че щеше да е по-разумно да не идвам. И без това обаждането на Глория ме извади от равновесие и...

Той рязко вдигна глава.

— Какво? Глория ти се е обадила?

— Да. — И сега, помисли си Сибил, получава доказателство защо не биваше да споменава за това. Той се ядоса. Всички щяха да се ядосат.

— Вчера ти е позвънила? — Със зараждащ се гняв вдигна обувката си и я огледа. — И ти не сметна, че този факт е достатъчно важен, за да го споменеш по-рано?

— Не виждах смисъл. — Сибил нервно отметна косата си и подръпна чаршафите. — Всъщност изобщо нямаше да го спомена.

— Така ли? Може би вече си забравила, че семейството ми носи отговорност за Сет, че имаме право да знаем, ако сестра ти се кани да причини още неприятности. Трябва да знаем, за да можем да го защитим.

— Няма да направи нищо за...

— Откъде, по дяволите, знаеш? — При тези думи гневът му изригна, така че тя стисна здраво чаршафите. — Как можеш да знаеш? Като наблюдаваш от десет крачки разстояние? По дяволите, Сибил, това не е някакъв шибан експеримент! Това е животът. Какво, по дяволите, искаше?

Обви сърцето и гласа си в лед, за да се справи с гнева му.

— Искаше пари, разбира се. Караше ме да поискам от вас, да й дам още и аз. Крещеше ми и ме ругаеше, точно както правиш и ти. Излиза, че от разстоянието си на десет крачки се оказвам точно по средата.

— Искам да знам когато и ако отново се свърже с теб. Ти какво й каза?

Сибил се пресегна за халата си и ръката й беше напълно спокойна.

— Казах й, че семейството ти няма да й даде нищо. Заявих от мен да не очаква нито пари, нито помощ. Че съм говорила с адвокатата ви. Че съм приложила и ще продължавам да прилагам авторитета и влиянието си, за да се уверя, че Сет ще остане член на семейството ви.

— Това вече е нещо — измърмори Филип и я изгледа навъсено, докато тя се загръщаше с халата.

— Поне това бих могла да направя, нали? — изрече го студено, резервирано и категорично. — Извини ме. — Бързо влезе в банята и затвори вратата.

Филип чу демонстративното изщракване на ключалката.

— Е, чудесно! — изръмжа той, грабна си якето и си тръгна, преди да е успял да влоши положението.

Настроението му се влоши, когато се прибра вкъщи и намери по-малко от половин чаша кафе, останало в каничката. А когато точно насред сутрешния си душ установи, че Кам очевидно е използвал повечето топла вода, вече реши, че това е прекалено.

След това влезе в стаята си и откри Сет да седи на крайчеца на леглото му.

— Здравсти — изгледа го невъзмутимо момчето.

— Рано си станал.

— Помислих си, че мога да дойда с теб за няколко часа.

Филип се обърна, за да извади бельо и дънки от гардероба.

— Днес няма да работиш. Нали приятелите ти ще идват за партито.

— То е чак следобед. — Сет повдигна рамо. — Има време.

— Както искаш.

Очакваше Филип да е бесен, тъй като имаше нещо със Сибил. На Сет не му беше лесно да дойде тук, да чака, да знае, че трябва да каже нещо.

Така че изрече единственото, което непрекъснато се въртеше в ума му.

— Не исках да я разплача.

Филип извади жокейската си шапка. Явно нямаше да му се размине.

— Не си виновен ти. Просто й беше време да го направи, това е.

— Сигурно е доста ядосана.

— Не, не е. — Вече примирен, той навлече дънките. — Виж, дори при най-благоприятни обстоятелства е трудно да разбереш жените. А в случая обстоятелствата са доста сложни.

— Сигурно. — Може би все пак не е чак толкова вбесен. — Просто си спомних някои неща. — Загледа се в белезите по гърдите на Филип, защото му беше по-лесно, отколкото да го гледа в очите. И защото, ами, тия белези бяха толкова готини. — А тя направо превъртя и всичко останало.

— Някои хора не знаят какво да правят с чувствата си. — Младият мъж въздъхна, седна на леглото до Сет и се почувства ужасно засрамен от себе си. Току-що беше застрелял Сибил право в сърцето само защото самият той не знаеше какво да прави с чувствата си. — Така че плачат или крещат, или се сърдят. Тя те обича, но не знае как точно да го изрази. Нито как ти искаш да го изрази.

— Не знам. Тя... не е като Глория. — Гласът му леко се повиши. — Святна е. Рей също беше свестен и аз съм... явяват се нещо като роднини, нали така? Значи съм...

Бързо схвана мисълта и това накара сърцето му да се свие мъчително.

— Имаш очите на Рей. — Гласът на Филип остана спокоен, защото знаеше, че момчето ще му повярва, ако го каже както трябва. — Не само цвета и формата, но също и онова нещо, което е зад тях. Това, което го правеше свестен. Умен си, също като Сибил. Мислиш, анализиращ, задаваш си въпроси. И се опитваш да решиш как да постъпиш правилно. Наследил си по нещо и от двамата. — Леко го побутна по рамото. — Доста готино, а?

— А-ха. — Усмивката му разцъфна. — Готино е.

— Добре, ставай или никога няма да се измъкнем от тук.

Пристигна в работилницата почти четиридесет и пет минути след Кам и очакваше да си изпати за това. Брат му вече рендосваше следващата партида дъски. Брус Спрингстийн крещеше от радиото за славните си дни. Филип намали звука. Кам моментално вдигна глава.

— Ако не е силно, не мога да го чувам заради машината.

— Никой от нас няма да може да чува, ако продължаваш с часове да ни надуваш ушите всеки ден.

— Какво? Каза ли нещо?

— Ха, ха.

— Значи сме весели, така ли? — Присегна се и изключи машината. — Е, как е Сибил?

— Не започвай.

Кам наклони глава, а Сет премести поглед от единия към другия в очакване на зрелището, което битките в семейство Куин винаги представляваха.

— Зададох най-обикновен въпрос.

— Ще оцелее. — Брат му грабна колан за инструменти. — Знам, че предпочиташ да я видиш да избяга безславно от града, но ще трябва да се задоволиш с факта, че тази сутрин я обидих жестоко.

— И защо, по дяволите, направи такова нещо?

— Защото ми писна от нея — изкрещя Филип. — Защото ми писна от всичко. Особено от теб.

— Добре, ако си търсиш с кого да се сбиеш, аз съм насреща. Но ти зададох само един най-обикновен въпрос. — Кам издърпа дъската и я хвърли към купчината. — Вчера ѝ дойде прекалено много. Защо, по дяволите, ще я обиждаш тази сутрин?

— Защищаваш ли я? — Филип пристъпи напред, докато двамата се озоваха лице в лице. Дрезгавият вой на Спрингстийн нямаше никакъв шанс срещу яростните му викове. — Защищаваш я след всички глупости, които ми наговори за нея?

— Все пак имам очи, нали? Видях лицето ѝ снощи. За какъв ме взимаш, по дяволите? Всеки, който посегне на жена, когато е толкова съсипана, заслужава да му извият врата.

— Ах, ти кучи... — Юмрукът му се сви и дори замахна, но се спря.

Отпусна юмрук, после се обърна, за да се овладее. Видя, че Сет го наблюдава и изсумтя.

— Не започвай и ти.

— И думичка не съм казал.

— Виж, погрижих се за нея, ясно? — Прокара ръка през косата си и отправи обяснението и към двамата. — Оставих я да се наплаче, държах ѝ ръката. Накарах я да вземе гореща вана, завих я в леглото. Останах с нея. Сигурно от цялата работа ми се събира един час сън и затова сега съм малко раздразнителен.

— Защо тогава си ѝ крещял? — поинтересува се Сет.

— Добре. — Пое си дъх, за да се успокои, и притисна пръсти към уморените си очи. — Тази сутрин ми каза, че Глория й се е обадила вчера. Може би прекалих, но, по дяволите, трябваше да ни каже.

— Какво е искала? — Устните на момчето бяха побелели.

Кам инстинктивно се приближи и сложи ръка на рамото му.

— Не й позволявай да те стряска като някой призрак, хлапе. Това вече е минало. За какво става въпрос? — обърна се към Филип.

— Не разбрах точно. Бях твърде зает да крещя на Сибил, че не ми е казала по-рано. Искала пари. — Филип погледна към Сет и продължи: — Сибил казала на Глория, че никой няма да й даде пари. Осведомила я, че е ходила при адвоката и се е погрижила да останеш, където си.

— Леля ти не се дава лесно — заяви шеговито Кам и леко стисна рамото на Сет. — Упорита е.

— А-ха. — Той се изпъчи. — Няма грешка.

— Ей този там, брат ти — продължи младият мъж и кимна към Филип, — той е задник, но другите имаме достатъчно разум, за да разберем, че Сибил не е споменала за обаждането вчера, защото ти имаше празник. Не е искала да ни тревожи. Човек не става на единайсет всеки ден.

— Значи аз я оплесках — промърмори на себе си Филип, грабна една дъска и се приготви да излее неприятните си чувства върху пироните и дървото, — аз ще се оправям.

Сибил също трябваше да оправи някои неща. Отне й по-голямата част от деня, за да събере смелост и да направи плана си. Спря на алеята пред къщата на семейство Куин малко след четири и остана доволна, че не видя джипа на Филип.

Предполагаше, че ще се задържи в работилницата поне още час. Сет сигурно ще е с него. Тъй като беше събота вечер, най-вероятно щяха да се отбият да напазаруват на път за вкъщи.

Това беше обичайната им практика, а Сибил познаваше модела им на поведение, макар и да не беше способна да установи пълна връзка с хората, за чието поведение ставаше въпрос.

„От десет крачки разстояние“ — спомни си думите му и отново изпита силна болка.

Ядосана на себе си, тя побърза да излезе от колата. Ще свърши това, за което е дошла. Едва ли ще ѝ отнеме повече от петнайсет минути да поднесе извинението си на Анна и извинението да бъде прието — поне външно. Ще ѝ обясни подробно за обаждането на Глория, за да може да бъде документирано.

После ще се върне в хотела и ще се заеме с работата си.

Почука енергично на вратата.

— Отворено е — чу в отговор. — По-скоро ще се самоубия, отколкото да стана.

Сибил посегна предпазливо към дръжката, поколеба се, после отвори вратата... и зяпна.

Дневната обикновено беше разхвърляна, винаги си личеше, че е обитавана, но сега изглеждаше така, сякаш в нея беше вилняла банда.

Хартиени чинии, пластмасови чаши, някои от тях обърнати или разлети, се търкаляха по пода и по масите. Навсякъде имаше разпилени малки пластмасови човечета, сякаш вътре беше бушувала война и оставила след себе си ужасяващи жертви. Количките и камиончетата бяха претърпели фатални злополуки. И над всичко това бяха разпилени късчета опаковъчна хартия, подобно на конфети в новогодишна нощ.

Анна седеше отпусната на един стол и оглеждаше щетите. Косата ѝ беше в ужасно състояние, лицето ѝ беше пребледняло.

— О, страхотно! — промърмори и извърна присвитите си очи към Сибил. — Сега ми се появява.

— Аз... извинявай...

— Лесно ти е да го кажеш. Току-що прекарах два часа и половина в борба с десет-единайсетгодишни момчета. Не, не момчета — поправи се. — Животни, чудовища! Сатанински изчадия! Тъкмо изпратих Грейс вкъщи със заповед да си ляга. Боя се, че това преживяване може да се отрази на бебето. Може да се роди мутант.

Детското парти, сети се Сибил, докато смаяно оглеждаше стаята. Беше забравила за него.

— Свърши ли?

— Никога няма да свърши. До края на живота си ще се будя и ще крещя, докато не ме закарат в лудницата. В косата ми има сладолед. На

кухненската маса има някакво... вещество. Страх ме е да вляза там. Мисля, че мърдаше. Три момчета успяха да паднат във водата и трябваше да ги спасяваме. Най-вероятно ще хванат пневмония и ще ни дадат под съд. Едно от тези... създания, замаскирали се като малки момчета, изяде приблизително шейсет и пет парчета сладкиш, после се качило в колата ми — не знам как се е промъкнало покрай мен, движат се като светкавици — и там повръщало.

— О, боже! — Сибил знаеше, че никак не е смешно. — Толкова съжалявам. Мога ли да ти помогна, ъ-ъ, да почистя?

— Не пипам нищо тук. Онези мъже — този, който твърди, че ми е съпруг, и неговите братя идиоти — те ще го направят. Те ще търкат, ще чистят, ще бършат. Те ще оправят всичко. Знаели са — прошепна ядно. — Знаели са какво означава детско парти. Откъде можех да знам аз? Но те са знаели и се скриха в работилницата, като използваша някакво жалко извинение за приближаващия краен срок. Оставиха ни с Грейс сами с това... това неопишуемо задължение. — Анна затвори очи. — Какъв ужас! — За момент остана така със затворени очи. — Давай! Можеш да се смееш. Прекалено съм слаба, за да стана и да те набия.

— Толкова сте се потрудили, за да го организирате за Сет.

— Той си прекара страхотно. — Устните на Анна се разтегнаха в усмивка, когато отвори очи. — И тъй като ще накарам Кам и братята му да изчистят, се чувствам доста добре. Ти как си?

— Добре. Дойдох да се извиня за снощи.

— За какво да се извиниш?

Въпросът обърка плана ѝ. И без това вече беше отклонена от несвързания монолог на Анна. Сибил се прокашля и започна отново:

— За снощи. Беше невъзпитано от моя страна да си тръгна, без да ви благодаря за...

— Сибил, прекалено съм уморена, за да слушам глупости. Не беше невъзпитано, няма за какво да се извиняваш и ще ме ядосаш, ако продължаваш. Беше разстроена и имаше пълното право.

Това вече накара Сибил да забрави за внимателно подготвената реч:

— Честно казано, не разбирам защо хората в това семейство не искат да изслушат, а още по-малко да приемат едно искрено извинение за осъдително поведение.

— Майчице, ако изнасяш лекциите си с този тон — с възхищение отбеляза Анна, — хората сигурно те слушат с огромно внимание. Но за да отговоря на въпроса ти, предполагам, че не го правим, защото често самите ние си позволяваме това, което може да бъде наречено осъдително поведение. Бих те поканила да седнеш, но този панталон е действително прекрасен, а нямам представа какви изненади крият възглавниците.

— Нямам намерение да оставам.

— Да можеше да видиш лицето си — изрече по-мило Анна, — когато те погледна и ти каза какво си спомня. Но аз видях. Разбрах, че това, което те е довело тук, е нещо повече от задължение или отговорност, от смел опит да направиш каквото трябва. Сигурно си била съкрушена, когато го е отвела тогава, преди толкова години.

— Не мога да го направя отново. — В очите ѝ напиреха парещи сълзи. — Просто не мога да го направя отново.

— И не трябва. Искам само да знаеш, че разбирам. В моята работа се срещам с много пострадали хора. Съсипани жени, малтретирани деца, мъже, които са в безизходица, възрастни, които с такава безцеремонност местим на ново място. Не съм безразлична, Сибил, не съм безразлична към никого, дошъл при мен за помощ. — Въздъхна леко. — Но за да им помогна, трябва да остана поне частично неангажирана, да бъда обективна. Ако влагах всичко от себе си във всеки един от случаите, нямаше да мога да си върша работата. Щях да прегоря, да изгоря. Разбирам необходимостта от известно разстояние.

— Да. — Раменете на Сибил се освободиха от мъчителното напрежение. — Естествено, че разбираш.

— Със Сет беше различно — продължи Анна. — Още от първата минута ме развълнува. Не можах да се спра. Опитах се, но не можах. Мислила съм за това и искрено вярвам, че чувствата ми към него са съществували — просто са съществували още преди да го срещна. Били сме предопределени да бъдем част от живота на другия. Той е трябвало да стане част от това семейство, а това семейство е трябвало да стане мое.

Сибил пое риска и се отпусна на облегалката на дивана.

— Искях да ти кажа... че сте толкова добри с него. Ти и Грейс. Той има нужда от вас. Връзката между него и братята му е нещо

чудесно. Силното мъжко присъствие е важно за едно момче. Но любовта, която му давате ти и Грейс, е също толкова необходима.

— Ти също имаш какво да му дадеш. Отвън е. Занимава се с лодката си.

— Не искам да го безпокоя. Наистина трябва да вървя.

— Това, че избяга снощи, беше разбираемо и приемливо. — Погледът на другата жена беше открит, спокоен и предизвикателен. — Но сега не бива да бягаш.

— Сигурно си много добра в работата си — заяви след малко Сибил.

— Адски съм добра. Иди говори с него. Ако успее да стана от стола в този си живот, ще направя кафе.

Не ѝ беше лесно да прекоси ливадата и да се доближи до момчето, седнало в хубавата малка лодка.

Фулиш я видя пръв и хукна с лай към нея. Тя протегна ръка с надеждата да го възпре, но той изтълкува жеста ѝ като милувка.

Козината му беше толкова мека и топла, очите му я гледаха с обожание, а изражението му толкова глупаво, че тя се предаде и се усмихна.

— Ти наистина си глупчо, а?

Кучето седна и започна да я потупва с лапа, докато тя не я пое за ръкостискане. Доволно, то се втурна обратно към лодката, където Сет наблюдаваше и чакаше.

— Здравсти. — Остана на място, като подръпваше въжетото, на което се вееше малкото триъгълно платно.

— Здравей. Изкарва ли я вече в морето?

— Ами! Анна не разреши да изляза с някое от момчетата днес. — Леко сви рамо. — Като че ли ще се удавим.

— Но празненството мина добре, нали?

— Готино беше. Анна е малко изкрейзила... — Замълча и погледна към къщата. Тя наистина ужасно мразеше да използва неприлични думи. — Бясна е, задето Джейк се издрайфа в колата ѝ, така че реших да се позавъртя малко насам, докато ѝ мине.

— Вероятно така е най-разумно.

Настъпи напрегната тишина, докато и двамата се взираха в далечината и се чудеха какво да кажат. Сибил първа се обади:

— Сет, снощи не ти казах „довиждане“. Не трябваше да си тръгвам по този начин.

— Няма нищо. — Отново сви рамене.

— Не мислех, че ме помниш. Нито пък времето, когато бяхте при мен в Ню Йорк.

— Смятах, че съм си го измислил. — Беше прекалено трудно да седи в лодката и да гледа толкова нагоре. Излезе и седна на кея, като поклащаше крака. — Понякога сънувах разни неща. Например плюшеното куче.

— „Твое“ — тихо продума тя.

— Да. Тя не говореше за теб и затова реших, че просто съм си го измислил.

— Понякога... — Рискува и седна до него. — Понякога и за мен беше същото. Още пазя кучето.

— Запазила си го?

— Само то ми беше останало от теб. Ти беше важен за мен. Знам, че сега може да не изглежда така, но беше важен за мен. А не исках да бъдеш.

— Защото бях нейно дете?

— Донякъде. — Трябва да бъде откровена с него, да му даде поне това. — Тя никога не е била... добра, Сет. Нещо в нея беше объркано. Сякаш се чувстваше щастлива само когато нараняваше най-близките си хора. Не желяех отново да влиза в живота ми. Мислех да я оставя ден или два, а после да ви преместя в някой приют. Така щях да изпълня семейния си дълг и да защитя своя начин на живот.

— Но не го направи.

— Отначало си измислях извинения. А след това си признах, че й позволявам да остане, защото искам да бъдеш при мен. Ако й бях намерила работа, ако й помогнех да си намери апартамент и да си подреди живота, можех да те виждам често. Никога не бях... ти беше... — Пое дълбоко дъх и го изрече: — Ти ме обичаше. Беше първият човек, който някога ме е обичал. Не исках да те загубя. А когато се случи, станах пак същата, абсолютно същата каквато бях, преди да се появиш. Мислех много повече за себе си, отколкото за теб. Бих искала да се реванширам за това поне малко, като този път мисля за теб.

Той отвърна поглед от нея и се загледа в краката си, които поклащаше над водата.

— Фил каза, че се била обаждала, а ти си й казала да върви на майната си.

— Не точно с тези думи.

— Но това си имала предвид, нали?

— Предполагам, че да. — Сибил почти се усмихна. — Да.

— Двете имате една и съща майка, нали така, но бащите ви са различни?

— Да, точно така.

— Знаеш ли кой е баща ми?

— Никога не съм го виждала.

— Не, имах предвид дали знаеш кой е? Тя все си измисляше различни хора и имена, разни дивотии. Всякакви неща — поправи се бързо. — Просто се чудех.

— Знам само, че името му е Джеръми Делаутер. Не са били женени за дълго и...

— Женени? — Той отново я погледна. — Никога не е била омъжена. Само те е баламосвала.

— Не, видях брачното им свидетелство. Носеше го със себе си, когато дойде в Ню Йорк. Мислеше, че мога да й помогна да намери баща ти и да го съди за издръжка.

Сет се замисли за момент.

— Може би. Няма значение. Мислех, че просто е взела името от някой тип, с който е поживяла за малко. Щом се е хванал с нея, сигурно е бил доста пропаднал.

— Мога да се опитам да го открия. Сигурна съм, че ще успеем. Ще отнеме известно време.

— Не го искам. — В гласа му нямаше страх, а само безразличие. — Просто се чудех дали го познаваш, това е. Сега си имам семейство. — Вдигна ръка, когато Фулиш навря нос под мишницата му, и обгърна кучето.

— Да, така е. — Леко натъжена, Сибил понечи да се изправи. В този момент нещо бяло привлече погледа ѝ. Видя как чаплата излита, как се плъзга над водата, точно както клоните на дърветата. После се скри, оставяйки само леко раздвижване във въздуха.

„Прекрасна птица — помисли си тя. — Прекрасно място. Пристанище за объркани души, за малки момчета, които имат нужда някой да им подаде ръка, за да станат мъже.“ Не може да благодари на Рей и Стела Куин за това, което са направили, но може да изкаже признателността си, като се оттегли и остави синовете им да довършат делото им със Сет.

— Е, аз трябва да тръгна.

— Нещата за рисуване, които ми подари, са наистина страхотни.

— Радвам се, че ти харесват. Имаш талант.

— Снощи подрасках малко с въглените.

Сибил се поколеба.

— О?

— Не го правя както трябва. — Изви глава, за да погледне към нея. — По-различно е от молива. Сигурно ти би могла да ми покажеш как се прави.

Тя се вгледа напрегнато над водата, защото знаеше, че не я моли. Прави ѝ предложение. Явно сега на нея ѝ се дава шанс и право на избор.

— Да, бих могла да ти покажа.

— Сега ли?

— Да. — Опитва се да запази гласа си спокоен. — Бих могла да ти покажа сега.

— Супер.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Добре де, държа се малко сурово с нея, каза си Филип. Може би наистина смяташе, че е трябвало веднага да му каже за обаждането на Глория. Празник или не, можеше дискретно да го информира. Но не трябваше да й креци така и после да си тръгне.

Все пак за свое оправдание можеше да изтъкне, че беше засегнат, ядосан и... неспокоен. Прекара нощта в тревога за нея и за себе си. Трябваше ли да се чувства щастлив от това, че бе успяла да проникне през защитата му? Нима би могъл да е доволен, че за няколко седмици бе успяла да пробие много добре изкования предпазен щит, зад който така добре се скриваше вече повече от трийсет години?

Не смяташе така.

Но беше готов да признае, че не се държа добре. Беше готов дори да предложи мир, като се появи със скъпо шампанско и букет рози.

Сам нагласи кошницата. Две бутилки „Дом Периньон“, добре изстудени, две кристални чаши — този път няма намерение да обижда превъзходното вино с хотелски чаши — черен хайвер, който точно за такъв случай беше скрил на сигурно място в празна кутия от най-обикновено обезмаслено кисело мляко, което беше сигурен, че никой от семейството му не би докоснал.

Препече филийки и грижливо подбра бледочервените рози и вазата.

Реши, че може и да не се зарадва на посещението му. Обаче с помощта на шампанското и розите ще я предразположи да се отпусне, ще й поговори и дори нещо повече — ще я накара тя да говори. Няма да си тръгне, докато не е опознал по-добре Сибил Грифин.

Почука на вратата й. Точно такъв ще е подходът му — непредвидено пиршество. Отправи бърза, чаровна усмивка към шпионката, когато чу стъпки.

И продължи да стои дори след като стъпките се отдалечиха.

Добре. Може би е решила да го поизмъчи.

— Хайде, Сибил. Знам, че си вътре. Искам да поговорим.

Добре. Изглежда намръщено вратата. Значи ще се наложи да действа по друг начин.

Остави кошницата до вратата, после се отправи към аварийните стълби и се спусна по тях. За това, което беше намислил, беше по-добре да не го виждат да напуска фойето.

— Добре й се накара, а? — подхвърли Рей, докато тичаше по стълбите редом със сина си.

— Всемогъщи боже! — Филип се взря ядосано в лицето на баща си. — Защо следващия път просто не ме застреляш? Няма да е толкова смущаващо, колкото да умра от инфаркт на моята възраст.

— Сърцето ти е здраво. Значи не ти говори, а?

— Ще ми проговори — мрачно заяви той.

— Опитваш се да я подкупиш с шампанско?

— Действа.

— Цветята са добра идея. Обикновено успявах да мина с цветя пред майка ти. По-бързо ставаше, ако паднех на колене.

— Аз не падам на колене. — По това беше категоричен. — Тя също имаше вина.

— Те никога не са виновни — отвърна Рей и се усмихна. — Колкото по-скоро разбереш това, толкова по-бързо ще се озовеш отново в леглото й.

— Мили боже, татко! — Потърка лицето си с ръка. — Няма да говоря с теб за секс.

— Защо не? Няма да е за пръв път. — Въздъхна тежко, щом стигнаха до партера. — Мисля, че с майка ти сме ти говорили достатъчно за секса, и то открито. Дадохме ти и първите презервативи.

— Това си беше за тогава — измърмори Филип. — Сега вече съм наясно с този въпрос.

Рей се засмя.

— Обзалагам се, че е така. Обаче сексът не е основният мотив в случая. Макар той винаги да е мотив — допълни. — Ние сме мъже, не можем да го променим. Но дамата горе те тревожи, защото не става дума само за физическо привличане. Тук става дума за любов.

— Не съм влюбен. Просто съм... не съм безразличен.

— Любовта винаги е била трудна материя за теб. — Баща му пристъпи навън във ветровитата нощ и дръпна ципа на протритото си яке, което носеше над дънките. — Когато става дума за жени, имам

предвид. Всеки път, когато нещата започваха да стават сериозни, ти бързо и безцеремонно се оттегляше. — Усмихна се широко към Филип. — Този път ми се струва, че си се втурнал с главата напред.

— Тя е леля на Сет. — Обзе го раздражение, докато завиваше покрай сградата. — Ако ще бъде част от живота му, от нашия живот, трябва да я познавам добре.

— Сет наистина е част от това. Но тази сутрин я нагруби несправедливо, защото беше изплашен.

Младият мъж се закова на място и се обърна, за да се вгледа в лицето на Рей.

— Първо, не мога да повярвам, че стоя тук и споря с теб. Второ, идва ми наум, че докато беше жив, дяволски по-добре умееше да ме оставяш сам да се справям с живота си, отколкото сега.

Баща му само се усмихна.

— Е, сега имам по-широк поглед върху нещата. Искам да си щастлив, Фил. Няма да си отида, докато не се уверя, че хората, на които държа, са щастливи. Готов съм да си отида — добави тихо. — Да бъда с майка ти.

— Успя ли да... Как е тя?

— Чака ме. — Светлината премина по лицето му и заблестя в очите. — А тя никога не е обичала да чака.

— Толкова много ми липсва.

— Знам. На мен също. Щеше да се почувства поласкана, но и ядосана от факта, че всяка жена си сравнявал с нея.

Изумен, защото това бе самата истина и тайна, която добре скриваше, Филип зяпна насреща му.

— Не е така, не е точно така.

— Поне отчасти — кимна Рей. — Трябва да откриеш своята жена, Фил. И да я направиш своя. На път си. Днес свърши добра работа със Сет. Тя също — допълни и погледна нагоре към прозореца на Сибил. — Двамата сте добър отбор дори когато теглите в различни посоки. Защото и двамата обичате повече, отколкото успявате да си дадете сметка.

— Знаеше ли, че ти е внук?

— Не. В началото не. — Сега той въздъхна. — Дори не подозирах за съществуването на Глория. Когато дойде при мене, започна да ми крещи, да ме ругае и да ме обвинява. Не можах да я

успокоя, нито да разбере каквото и да е. А след това научих, че е ходила при декана да се оплаче, че съм я преследвал сексуално. Тя е доста объркана млада жена.

— Мръсница!

Рей само помръдна с рамене.

— Ако бях разбрал за нея по-рано... е, станалото — станало. Не можех да помогна на Глория, но можех да спася Сет. Разбрах го веднага щом го видях. Платих ѝ и може би това беше грешка, но момчето имаше нужда от мен. Трябвах ми седмици, за да издиря Барбара. Искях от нея само да потвърди. Три пъти ѝ писах. Дори ѝ звънях в Париж, но тя не пожела да говори с мен. Още работех по въпроса, когато катастрофирах. Глупаво беше — призна, — позволих на Глория да ме разстрои. Бях ядосан на нея, на себе си, тревожех се за Сет и как тримата ще реагирате, когато ви обясня всичко. Карях твърде бързо, не внимавах. Това е.

— Щяхме да те подкрепим.

— Знам. Но бях забравил и това също беше глупаво. Стела я нямаше, вие тримата имахте свой живот, а аз бях потънал в черни мисли и забравих. Но сега се грижете за Сет и това е по-важно.

— Почти успяхме. След като и Сибил ни помага, постоянното настойничество ни е сигурно.

— Тя дава много повече от това и тепърва ще дава още. По-силна е, отколкото си мисли. Отколкото някой предполага. — Рей изведнъж смени тона, изцъка с език поклати глава. — Предполагам, че ще се качиш горе.

— Такъв е планът.

— Така и не се раздели докрай с това си... злощастно умение. Може пък този път да е за добро. В живота на това момиче има място за изненади. — Отново му намигна. — Внимавай!

— Няма ли да... да се качиш горе с мен?

— Не. — Рей го потупа по рамото и се засмя. — Има неща, които един баща е по-добре да не вижда.

— Добре. Но след като си тук, можеш да ме улесниш. Повдигни ме до първата тераса.

— Дадено. Не могат да ме арестуват, нали?

Подложи ръце и помогна на Филип да се повдигне, след това се дръпна назад, за да го изгледа как се катери. Гледаше и се усмихваше.

— Ще ми липсваш — продума тихо и се стопи в мрака.

Сибил се беше съсредоточила върху работата си. Не я вълнуваше дали е постъпила дребнаво и неразумно, като не отвори на Филип. Достатъчно беше преживяла за един уикенд. А и освен това той доста бързо се отказа.

Заслуша се как вятърът блъска по прозореца ѝ, стисна зъби и се зае с работа.

„Оказва се, че значението на местните новини превишава това на външните. Макар телевизията, вестниците и другите средства за информация да са също толкова достъпни и в малките общини, както и в големите градски райони, постъпките и проблемите на съседите заемат водещо място, когато се отнася за малки селища.

Информацията се предава от ухо на ухо, като се променя и доукрасява. Ключката е приета форма на общуване. Информационната мрежа е възхитително бърза и ефикасна.

Незаинтересоваността — явление, при което се преструваме, че не чуваме частен разговор на обществено място, се наблюдава предимно в големите градове. Въпреки това на отделни места, като например хотелите в малките селища, незаинтересоваността също е модел на поведение. Бих заключила, че причината за това са постоянните пристигания и заминавания на външни лица. Затова пък на други места открито се намесват в...“

Пръстите ѝ замръзнаха, тя зяпна, когато видя Филип да отваря вратата на терасата ѝ и да влиза.

— Какво...

— Ключалките на тези врати са направо смешни — заяви той и отиде до входната врата, отвори я и взе кошницата и вазата с цветя, които беше оставил отвън. — Реших, че мога да рискувам. Тук не

стават много кражби. Може би ще решиш да го включиш към записките си. — Постави вазата с рози на бюрото ѝ.

— Катерил си се по сградата? — Изумено се взираше в него.

— И вятърът е отвратителен. — Отвори кошницата и извади първата бутилка. — Една чаша ще ми дойде добре. А на теб?

— Катерил си се?

— Това вече го уточнихме. — Отвори бутилката и се чу приглушен пукот.

— Не можеш... — замахна рязко с ръка — просто да нахлуваш тук и да отваряш шампанско.

— Току-що го направих. — Наля две чаши и установи, че никак не му действа зле на самочувствието да се взира така смаяно насреща му. — Съжалявам за тази сутрин, Сибил. — Приблужи усмихнат до нея, за да ѝ предложи чашата. — Чувствах се доста зле и си го изкарах на теб.

— Така че се извиняваш, като нахлуваш в стаята ми.

— Нищо не съм счупил. Освен това ти нямаше да отвориш вратата, а цветята искаха да влязат вътре. Аз също. Примирие? — изрече въпросително и зачака.

Беше се катерил. Още не можеше да го проумее. Никой досега не беше правил нещо толкова смело и глупаво за нея. Взираше се в него, в тези златисти, ангелски очи и изрече меко:

— Имам работа.

Филип се усмихна широко, защото забеляза отстъплението.

— Нося черен хайвер.

Сибил почука с пръсти по ръба на клавиатурата.

— Цветя, шампанско, хайвер. Винаги ли си толкова добре въоръжен, когато атакуваш.

— Само когато искам да се извиня и да се оставя на снизхождението на красива жена. Останало ли ти е още снизхождение, Сибил?

— Предполагам, че ще се намери. Не съм крила обаждането на Глория от теб, Филип.

— Знам. Повярвай ми, ако не го бях проумял сам, Кам щеше да ми го набие в главата тази сутрин.

— Кам? — Примигна изненадано. — Той не ме харесва.

— Грещиш. Безпокоеше се за теб. Ще мога ли да те убедя да се откъснеш за малко от работата си?

— Добре. — Тя изключи компютъра. — Радвам се, че не сме сърдити един на друг. Това само усложнява нещата. Видях се със Сет днес следобед.

— И аз така разбрах.

Сибил прие чашата и отпи.

— Почистихте ли къщата?

Филип ѝ отпрати измъчен и умоляващ поглед.

— Не искам да говоря за това. Сигурно ще имам кошмари. — Улови я за ръката и я привлече към дивана. — Хайде да говорим за нещо не толкова страшно. Сет ми показа скицата с въглен на лодката му, за която си помогнала.

— Действително е добър и схватлив. Слуша внимателно. Има точно око.

— Видях и твоята рисунка на къщата. — Филип се наведе за бутилката и допълни чашата ѝ. — Ти също си много добра. Изненадан съм, че не се занимаваш с рисуване професионално.

— Като дете вземах уроци: рисуване, музика, танци. В колежа посещавах няколко курса. — Изпита огромно облекчение, че вече не са скарани, и се облегна назад. — Нищо сериозно. Винаги съм знаела, че ще се занимавам с психология.

— Винаги?

— Изкуството не е за хора като мен.

— Защо?

Въпросът я обърка, накара я да застане нащрек.

— Не е практично. Черен хайвер ли каза, че носиш?

Ето, помисли си той, първата крачка назад. Просто трябва да действа внимателно.

— Мхм. — Извади кутията и филийките и отново напълни чашата ѝ. — На какъв инструмент свиреше?

— На пиано.

— Така ли? Аз също. — Усмихна ѝ се. — Ще трябва да направим дует. Родителите ми обичаха музиката. Всеки от нас свири на нещо.

— Важно е едно дете да се научи да цени музиката.

— Разбира се, забавно е. — Намаза една филийка и ѝ я подаде. — Понякога в събота вечер петимата свирехме заедно.

— Всички сте свирали заедно? Сигурно е било много приятно. Винаги съм мразила да свира пред други хора. Толкова е лесно да сбъркаш.

— И какво от това? Никой няма да ти отреже пръстите, ако изсвириш фалшива нота.

— Майка ми щеше да е огорчена, а това е по-лошо от... — Усети се, вгледа се намръщено във виното и понечи да го остави.

Филип й наля още.

— Майка ми много обичаше да свира на пиано. Затова го избрах. Искан да имаме нещо общо само двамата. Обичах я много. Всички я обичахме, но за мен тя беше олицетворение на силата, честността и добротата в жените. Искан да се гордее с мен. И когато извършех нещо, за да го заслужи, бях много щастлив.

— Някои хора цял живот се стремят към одобрението на родителите си и никога не успяват да ги накарат да се гордеят с тях. — В гласа й се долавяха горчивина и студенина. Когато се усети, се опита да се пошегува: — Прекалявам с виното, ще взема да се напия.

Филип напълни чашата й отново.

— Шампанското е превъзходно.

— Прекаляването с алкохол — дори и с превъзходен алкохол — си е злоупотреба.

— Злоупотреба е редовното прекаляване — поправи я той. — Напивала ли си се някога, Сибил?

— Разбира се, че не.

— Време ти е. Кога за пръв път опита шампанско?

— Не помня. Когато бяхме деца, често ни сервираха вино, разрежено с вода. Беше важно да се научим да ценим истинските вина — с какво и как се сервират, кои чаши са за червено и за бяло вино. На дванадесет години вече можех да организирам официална вечеря за двайсет човека.

— Наистина ли?

Тя се засмя.

— Това е важно умение. Можеш ли да си представиш ужаса, ако объркаш местата? Или сервираш нискокачествено вино с основното ястие? Провалена вечер, съсипана репутация. Хората са подготвени да скучаят на такива вечери, но не и за евтино мерло.

— На много официални вечери ли си присъствала?

— Да. Когато бях на шестнайсет, майка ми даде голяма официална вечеря в чест на френския посланик и съпругата му. Това беше първото ми появяване в обществото. Бях ужасена.

— Липсвал ти е опит?

— О, имах предостатъчно опит, часове инструкции по протокола. Просто бях болезнено стеснителна.

— Така ли? — прошепна той и отметна косата ѝ зад ухото. „Едно на нула за Майка Крофорд“ — каза си наум.

— Толкова е глупаво. Но всеки път, когато трябваше да се срещам с хора, стомахът ми се свиваше на топка, а сърцето ми биеше до пръсване. Постоянно се страхувах, че ще разлея нещо, ще кажа нещо неуместно или изобщо няма да се сетя какво да кажа.

— Сподели ли с родителите си?

— Какво да споделя?

— Че те е страх?

— О! — Махна с ръка, сякаш това беше най-абсурдният въпрос, после взе бутилката, за да си налее още. — Какъв щеше да е смисълът? Трябваше да правя това, което се очаква от мен.

— Защо? Какво щеше да стане, ако не го направиш? Щяха да те набият, да те заключат в килера?

— Разбира се, че не. Не са чудовища. Щяха да са разочаровани, нямаше да им хареса. Беше ужасно, когато ме погледнеха строго, със стиснати устни — все едно, че нещо не си наред. По-лесно е да го изпълниш, а и след време се научаваш как да се справяш с всичко това.

— По-добре е да наблюдаваш, отколкото да участваш — тихо подхвърли той.

— Но успях да се справя много добре. Може би не изпълних докрай задълженията си, като не сключих стабилен брак и не посветих целия си живот на тези ужасяващи официални вечери и на отглеждането на две послушни и добре възпитани деца... — Говореше все по-оживено. — Но се възползвах добре от образованието си, успях в професията, която със сигурност ме удовлетворява повече от другото. Свърши ми виното.

— Дай да намалим малко темпото...

— Защо? — Сибил се засмя и сама извади втората бутилка. — Нали сме си свои хора. Започвам да се напивам и мисля, че това ми харесва.

Какво толкова, каза си Филип и взе бутилката, за да я отвори. Нали искаше да проникне под тази нейна лъскава и благоприлична външност. Сега няма смисъл да се отказва.

— Но си била омъжена — припомни й.

— Казах ти, че то не се брои. Не беше стабилен брак. Беше импулсивен акт, малък и неуспешен опит за бунт. От мен не става бунтар. Ммм! — отпи от шампанското. — От мен се очакваше да се омъжа за един от синовете на съдружника на баща ми от Англия.

— За кого по-точно?

— О, който и да е. И двамата бяха приемливи. Далечни роднини на кралицата. Майка ми беше твърдо решена да осигури на дъщеря си съпруг с кралска кръв. Разбира се, аз бях едва на четиринайсет, така че разполагаше с достатъчно време да изработи плана, да избере подходящия момент. Убедена съм, че беше решила, че ще мога да се сгодя официално за единия или за другия, когато навърша осемнайсет. Брак на двадесет, дете на двадесет и две. Всичко беше обмислила.

— Но ти не й съдейства.

— Не получих такава възможност. Иначе е много вероятно да й бях съдействала. Не можех да й се противопоставям. — За момент се замисли. — Но Глория прелъсти и двамата — едновременно — в предния салон, докато родителите ми бяха на опера. Няма значение... — Замахна с ръка и отпи. — Прибраха се вкъщи и ги завариха в това положение. Имаше страхотна сцена. Промъкнах се на долния етаж и ги видях. Бяха голи — нямам предвид родителите ми.

— Естествено.

— И бяха взели нещичко. Имаше много крясъци, заплахи, молби — последните от страна на оксфордските близнаци. Споменах ли вече, че бяха близнаци?

— Не, не си.

— Напълно еднакви. Руси, бледи, с хлътнали бузи. Глория пет пари не даваше за тях, разбира се. Направи го, защото знаеше, че ще ги хванат — защото майка ми ги беше избрала за мен. Мразеше ме. Глория, не майка ми. — Сви вежда. — Майка ми не ме мразеше.

— И какво стана?

— Близнаците ги изпратиха у дома опозорени, а Глория я наказаха. Кое то неизбежно доведе до това, че в отговор тя обвини приятеля на баща ми, че се опитал да я прелъсти, което пък доведе до

нова грозна сцена и в крайна сметка до нейното бягство. Без нея със сигурност стана по-спокойно, но пък родителите ми съсредоточиха усилията си върху моето възпитание. Чудех се защо ме възприемаха повече като някакво свое творение, отколкото като дете. Защо не можеха да ме обичат. Но пък... — Отново се облегна назад. — Не събуждам много нежни чувства. Никой никога не ме е обичал.

Стана му мъчно за нея, за жената и за детето, и остави чашата си, за да обхване в ръце лицето ѝ.

— Лъжеш се.

— Не, не се лъжа. — От усмивката ѝ личеше, че е замаяна от виното. — Аз съм професионалист. Разбирам от тези неща. Родителите ми и Глория никога не са ме обичали. Съпругът, който не се брои, също не ме обичаше. Нямах дори някоя от онези мили прислужници с добро сърце, за които четеш в книгите, която да ме притиска към меката си, щедра гръд и да ме обича. Никой никога не си направи труда поне да се престори и да изрече думата. Ти, от друга страна, много лесно събуждаш нежни чувства. — Плъзна свободната си ръка по гърдите му. — Никога не съм правила секс пияна. Какво ли е според теб?

— Сибил! — Улови ръката ѝ. — Не са те оценявали. Но ти не трябва да си причиняваш същото.

— Филип! — Наведе се напред и успя да захапне долната му устна. — Животът ми винаги е бил напълно предсказуема досада. До появата ти. Първия път, когато ме целуна, мозъкът ми просто блокира. Никой не ме е карал да се чувствам така преди. А когато ме докосваш... — Бавно притегли сключените им ръце върху гърдите си. — Кожата ми пламва, сърцето ми започва да бие по-силно, а аз се чувствам освободена. Изкатерили си се и си влязъл през балкона. — Устните ѝ обхождаха лицето му. — Донесе ми рози. Желаше ме, нали?

— Да, желях те, но не само...

— Вземи ме. — Отметна глава назад, за да може да погледне в прекрасните ѝ очи. — Никога преди не съм го казвала на мъж. Не съм си го и представяла. Вземи ме, Филип! — В думите ѝ имаше молба и обещание. — Просто ме вземи.

Празната чаша се изплъзна от ръката ѝ, докато обвиваше ръце около него. Неспособен да устои, той я положи на дивана.

Заслужи си тъпата болка зад очите и другата, по-острата, която пулсираше в слепоочията ѝ, реши Сибил, докато се опитваше да удави и двете под горещата струя на душа.

Никога повече, Бог ѝ е свидетел, няма да прекалява с какъвто и да е алкохол.

Само ѝ се искаше да беше получила и амнезия заедно с махмурлука. Но много добре си спомняше колко беше словоохотлива. Срамуваше се от всичко, което наприказва на Филип. Унизителни, лични неща, неща, които рядко признаваше дори пред себе си.

А сега трябва да се изправи пред него и пред факта, че само за един кратък уикенд плака в ръцете му, а после му отдаде тялото си и най-грижливо пазените си тайни.

Трябва също и да се изправи пред факта, че е безнадеждно и опасно влюбена в него.

Което е абсолютно безразсъдно, разбира се. Самият факт, че вярва, че е способна да изпитва толкова силни чувства към някого, когото почти не познава, ги прави безнадеждни. И опасни.

Очевидно не разсъждаваше трезво. Тази... грамада от чувства, която така бързо се натрупа в нея, направи невъзможно запазването на обективна дистанция и подлагането им на анализ.

Веднъж Сет да бъде устроен, веднъж да бъдат уредени всички подробности, и ще побърза да се върне в Ню Йорк.

Няма съмнение, че ще си възвърне здравия разум, веднъж върне ли се към предишния си начин на живот и поеме по утъпкания коловоз. Колкото и ужасно скучно да изглежда това сега.

Без да бърза, разреса мокрите си коси, старателно се намаза с крем, оправи реверите на халата. Това, че не успява да приложи пълноценно техниките си за дишане, за да се успокои, никак не е чудно при този махмурлук.

Но излезе от банята с овладян израз на лицето и така пристъпи в салона, където той тъкмо наливаше кафе.

— Реших, че ще ти дойде добре.

— Да, благодаря. — Внимателно избягваше да поглежда към празните бутилки от шампанско и разхвърляните дрехи, които не можа да вдигне снощи, защото беше прекалено пияна.

— Взе ли аспирин?

— Да, ще се оправя — изрече го сковано, пое чашата с кафе и седна с огромната предпазливост на инвалид. Знаеше, че е бледа и с хлътнали очи. Огледалото в банята ѝ показва как изглежда.

Огледа Филип и отбеляза, че не е блед, нито пък с хлътнали очи.

Някоя по-дребнава жена би го намразила заради това.

Докато отпиваше от кафето и продължаваше да го разглежда, мислите ѝ започнаха да се проясняват. Колко ли пъти, питаше се, той бе доливал чашата ѝ снощи? Колко ли пъти беше доливал своята? Струваше ѝ се, че има голямо несъответствие между двете.

Озлоблението започна да се надига в нея, докато го наблюдаваше как щедро намазва мармалад върху препечената филийка. Самата мисъл за храна караше стомаха ѝ да се присвива.

— Гладен ли си? — попита го мило.

— Умирам от глад. — Филип вдигна капака на една чиния с бъркани яйца. — Трябва да опиташ да хапнеш малко.

По-скоро би умряла.

— Добре ли спа?

— А-ха.

— Тази сутрин не сме ли остроумни и хапливи?

Погледна я предпазливо. Не искаше да бърза, а да ѝ даде малко време да се съвземе, преди да обсъждат каквото и да е. Но явно тя се съвземаше бързо.

— Пи малко повече от мен — започна внимателно.

— Ти ме напи. Нарочно го направи. Използва чара си, за да се вмъкнеш тук, и започна да ме наливаш с шампанско.

— Не можеш да кажеш, че съм ти стиснал носа и съм ти го излял в гърлото.

— Използва извинението като претекст. — Ръцете ѝ започнаха да треперят и тя рязко остави чашата на масата. — Сигурно си знаел, че съм ти сърдита, и затова просто използва „Дом Периньон“, за да се вмъкнеш в леглото ми.

— Сексът беше твоя идея — напомни ѝ обиден. — Аз исках да поговорим. Истината е, че след като си пийна, разбрах за теб повече, отколкото изобщо щях да разбера по друг начин. Така че те накарах да се отпуснеш. — И проклет да е, ако изпитва угризения за това. — И ти ме допусна до себе си.

— Значи си ме накарал да се отпусна — шепнешком изрече и бавно се изправи.

— Исках да разбера коя си. Имам право да знам.

— Ти... ти си го планирал предварително. Решил си да дойдеш, да ме омаеш и да ме накараш да пийна малко повечко, за да можеш да си навираш носа в личния ми живот.

— Не си ми безразлична. — Тръгна към нея, но тя отблъсна ръката му.

— Недей. Не съм толкова глупава, че да се хвана пак.

— Наистина не си ми безразлична. И сега знам повече и те разбирам по-добре. Какво лошо има в това, Сибил?

— Изигра ме.

— Може и така да е. — Хвана ръцете ѝ и ги задържа здраво, когато тя се опита да се издърпа. — Ти си имала детство, аз не. Имала си удобства, прислужници, възпитание. Аз не. Развали ли си мнението за мен само защото до дванайсетата си година съм се подвизавал по улиците?

— Не. Но това няма нищо общо.

— Мен също никой не ме обичаше — продължи той. — Не и преди да стана на дванайсет. Така че знам какво е. Нима очакваш да си променя мнението за теб заради това, че си оцеляла сред студенината?

— Няма да обсъждам това.

— Това вече няма да мине. Имам чувства към теб, Сибил. — Впи устни в нейните и после добави: — Може би и аз още не знам какво да правя с тях. Но ги има. Ти видя белезите ми. Те просто са там. Сега и аз видях твоите.

Отново я караше да се чувства слаба. Може да постави глава на рамото му, да усети как ръцете му я прегръщат. Трябва само да му каже. А не може.

— Няма нужда да ме съжаляваш.

— О, скъпа! — Този път съвсем нежно докосна устни до нейните. — Напротив, има. И се възхищавам от това, което си станала въпреки отношението на родителите ти.

— Пих прекалено много — бързо отвърна тя. — Описах ги като че ли са съвсем студени и безчувствени.

— Някой от тях казвал ли ти е, че те обича?

Сибил отвори уста, после въздъхна.

— Просто в нашето семейство тези неща не се показваха. Не всички семейства са като твоето. Не всички семейства изразяват чувствата, вълненията и... — Млъкна, защото усети отбранителния си тон. „За какво — каза си уморено. — За кого?“ — Не, никога не са ми го казвали. Нито на Глория, доколкото знам. И всеки приличен терапевт би заключил, че и двете им деца са реагирали на ограничаващата, прекалено строга и взискателна атмосфера, избирайки различни крайности. Глория избра непокорството, за да ѝ обръщат внимание. Аз се съобразявах, за да получа одобрение. Тя смяташе, че сексът е равносилен на обич и власт, и си измисляше, че е желана и насилвана от мъже с влияние, включително законния и биологичния ѝ баща. Аз избягвах сексуална близост, защото се боях от провал, и избрах наука, която ми дава възможност да наблюдавам поведението на хората, без да се ангажирам емоционално. Това достатъчно ясно ли е?

— Ключовата дума според мен е „избирам“. Тя е избрала да наранява, ти си избрала да не позволяваш да бъдеш наранявана.

— Съвсем точно.

— Но не си успяла да се придържаш към това. Рискувала си да бъдеш наранена със Сет. А сега рискуваш същото и с мен. — Леко докосна бузата ѝ. — Аз не искам да те нараня, Сибил.

Най-вероятно вече е твърде късно да го предотврати, помисли си тя, но отстъпи и положи глава на рамото му.

— Нека просто видим какво ще стане по-нататък — изрече.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

„Страхът е нормално човешко чувство. А да бъдеш човек е толкова сложно и трудно за анализиране, колкото и любовта, омразата, алчността, страстта. Чувствата, както и техните причини и следствия, не са точно обект на моите научни изследвания. Поведението едновременно се заучава и е инстинктивно и много често не съдържа никаква емоционална обусловеност. То е много по-просто, макар и не по-малко съществено от емоциите.

Страхувам се.

Аз съм зряла жена, образована, интелигентна, разумна и способна. И въпреки това се страхувам да вдигна телефона и да се обадя на своята майка.

Преди няколко дни нямаше да го определя като страх, а като нежелание, може би въздържане. Преди няколко дни щях да споря, и то убедително, че ако говоря с нея за Сет, само ще объркам нещата и няма да има положителни резултати. Следователно разговорът ни ще е безполезен.

Преди няколко дни бих могла да доказвам, че чувствата ми към Сет произтичат от разбирането ми за морален и семеен дълг.

Преди няколко дни успях и отказвах да призная, че завиждам на семейство Куин за взаимоотношенията помежду им. Бих отбелязала, че начинът им на държане и необичайните им отношения са интересни, но никога не бих признала, че страстно желая да мога някак си да се вмъкна в този модел и да стана част от него.

Естествено, аз не мога.

Преди няколко дни се опитах да отрека дълбочината и значението на чувствата ми към Филип. Любовта, казвах си, не идва толкова бързо, нито така неудържимо. Това е привличане, желание, дори страст, но не е любов. По-лесно

е да отречеш, отколкото да си признаеш. Страхувам се от любовта, от това, което тя налага, което иска, което взема. А още повече, много повече се страхувам, че любовта ми няма да бъде споделена.

И все пак мога да го приема. Разбирам отлично ограниченията на връзката ми с Филип. И двамата сме зрели хора, изградили свои собствени модели и направили своя избор. Той има свои интереси и живот, аз — мои. Мога да съм благодарна, че пътищата ни се пресякоха. Научих много за краткото време, през което го познавам. Голяма част от наученото беше за мен самата.

Не вярвам, че ще съм същата като преди.

Не искам да бъда. Но за да се променя истински, за да порасна, трябва да бъдат предприети определени действия.

Помага ми като пиша всичко това — дори редът и смисълът са неточни.

Филип току-що се обади от Балтимор. Стори ми се уморен и въпреки това развълнуван. Имал среща с адвоката по иска за застраховката на баща си. Вече от месеци застрахователната компания отказва да я изплати. Разпоредили са разследване на смъртта на професор Куин и задържат плащането заради съмнение за самоубийство. Финансово, разбира се, това е допълнителна тежест за семейството, което се грижи за Сет и започва нов бизнес, но те упорито са се придържали към законовата процедура по този въпрос.

Мисля, че до днес не разбирах колко е важно за тях да спечелят тази битка. Не заради парите, както реших отначало, а за да не се петни името на баща им. Не смятам, че самоубийството е винаги акт на малодушие. Веднъж самата аз бях намислила да го направя. Бях написала бележка, имах нужните хапчета под ръка. Но бях едва на шестнайсет и твърде глупава. Естествено, скъсах писмото, изхвърлих хапчетата и забравих цялата работа.

Самоубийството щеше да бъде невъзпитано и неудобно за родителите ми.

Не звучи ли в това някакво озлобление? Нямах представа, че съм таила всичкия този гняв.

Но както разбрах, в семейство Куин смятат отнемането на собствения живот за егоистично и малодушно. През цялото време са отказвали да приемат или да допуснат другите да вярват, че този човек, когото толкова много обичат, е бил способен на такава невероятно егоистична постъпка. Сега, както изглежда, са на път да спечелят битката.

Застрахователната компания е предложила да се споразумеят. Филип е убеден, че моите показания са ги подтикнали към това решение. Може и да е прав. Разбира се, Куин са семейство, което вероятно генетично е зле настроено към всякакви споразумения. Всичко или нищо, точно така се изрази и Филип. Убеден е, също както и адвокатът му, че съвсем скоро ще получат всичко.

Радвам се за тях. Въпреки че никога не съм имала честта да познавам Реймънд и Стела Куин, имам чувството, че ги познавам от общуването ми със семейството им. Професор Куин заслужава да почива в мир. Също както Сет заслужава да вземе името Куин и да има семейство, което ще го обича и ще се грижи за него.

И аз мога да направя нещо, за да спомогна това да стане. Ще трябва да се обадя. Ще трябва да заема позиция. О, ръцете ми треперят! Ужасна страхливка съм. Не, Сет би ме нарекъл пъзла. Това е още по-лошо.

Изпитвам ужас от нея. Това е истината. Собствената ми майка ме ужасява. Никога не е посягала да ме удари, рядко е повишавала тон и въпреки това успя да ме напъха в калъп. А аз не оказах почти никаква съпротива.

Баща ми? Той беше прекалено зает да си придава важност, за да забележи.

О, доста гняв откривам в думите си.

Мога да ѝ се обадя, мога да използвам именно положението си, което толкова държеше да постигна, за да получа онова, което искам от нея. Аз съм уважаван учен и до известна степен — известна личност. Ако ѝ кажа, че ще

се възползвам от това, ако я накарам да повярва, че наистина ще го направя, освен ако не изпрати писмени показания на адвоката на семейство Куин, в които да опише подробностите около раждането на Глория и да потвърди, че професор Куин се е опитал няколко пъти да се свърже с нея, тя несъмнено ще ме презира. Но ще го направя.

Трябва само да вдигна телефона и да направя за Сет това, което пропуснах да направя преди години. Мога да му осигуря дом, семейство и увереността, че няма от какво да се страхува.“

— Кучият му син! — Филип изтри потта от челото си. Загледа ухилен като идиот корпуса, който с братята му току-що бяха обърнали. — Страхотно копеле!

— Красиво е копелето. — Кам раздвижи рамене. Обръщането на корпуса означаваше нещо повече от напредък. Означаваше успех. Съдружниците от „Лодки от братя Куин“ отново се бяха справили, и то добре.

Етан прокара мазолестата си ръка по дъските.

— Има хубава форма.

— Започна ли да мисля, че някакъв корпус изглежда секси — заяви Кам, — си отивам вкъщи, при жена ми. Е, можем да уточним ватерлинията и да се хващаме отново на работа или можем просто да ѝ се порадваме още малко.

— Ти уточни ватерлинията — предложи Филип. — Аз се качвам горе да подготвя документите за вноската. Време е да измъкнем малко пари от твоя стар приятел в надбягванията. Ще ни дойдат добре.

— Написа ли чековете за заплати? — попита Етан.

— Да.

— Твоят?

— Не ми...

— ... трябва — довърши Кам. — Въпреки това си напиши, по дяволите! Купи на сексапилната си дама нещо. Дай ги за някое ужасно скъпо вино или ги проиграй на зарове. Но си напиши чек тази седмица. — Отново огледа корпуса. — Тази седмица си заслужава.

— Може би — съгласи се той.

— Застрахователната компания ще свие платната — добави Кам.
— Там ще спечелим.

— Хората вече запяха друга песен. — Етан изтри праха от дъските. — Онези, които подхвърляха разни лъжи. Там вече спечелихме. И ти имаш най-голяма заслуга за това — обърна се към Филип.

— Аз съм делови човек. Който и от вас да се опита да говори с адвокат повече от пет минути... ами ти направо ще заспиш от скука, Етан, а Кам най-накрая ще го набие. Спечелих по принуда.

— Може би — ухили се насреща му Кам. — Но доста телефонни разговори проведе, писа писма, пуска факсове. Ставаш за секретарка и без страхотни крака и дупе.

— Това изказване е сексистко. Освен това аз действително имам страхотни крака и дупе.

— О, така ли? Дай да ги видим. — Хвърли се бързо напред и повали Филип на въпросното страхотно дупе.

Фулиш се стресна от дрямката си край дъските и се втурна да се включи в играта.

— За бога! Да не си откачил! — Смехът пречеше на Филип да се освободи. — Махай се от мен, малоумнико!

— Ела да ми помагаш, Етан. — Кам се усмихна широко и изруга, когато кучето започна да го ближе енергично по лицето. Филип не оказа особена съпротива, докато той сядаше отгоре му. — Ела! — повтори поканата си, след като брат му само поклати глава. — Кога за последен път си смъквал гащите на някого?

— Беше отдавна — замисли се Етан, а Филип започна да се бори по-сериозно. — Последният май беше Джуниър Крофорд на ергенското му парти.

— Е, значи е било преди десетина години. — Кам изръмжа, тъй като брат му почти успя да го преметне. — Хайде, през последните месеци е позаякнал.

— Може би заради доброто старо време — реши се Етан, успя да избегна няколко добре прицелени ритника и улови здраво колана на дънките на Филип.

— Извинете — неуверено се обади Сибил, след като влезе в работилницата и видя Филип на пода, докато братята му... ами не

можеше да каже със сигурност какво точно се опитваха да направят.

— Здравсти! — Кам едва се размина с насочения към зъбите му юмрук и ѝ се усмихна широко. — Искаш ли да ни помогнеш? Тъкмо се опитваме да му събуем панталона. Хвалеше се с краката си.

— Аз... хм.

— Пусни го да стане, Кам, притесняваш я.

— По дяволите, Етан, вече му е виждала краката. — Но без неговата помощ трябваше или да се откаже, или да се лее кръв. Изглеждаше по-просто, макар и не толкова забавно, да го пусне. — Ще довършим по-късно.

— Братята ми забравят, че вече не са в гимназията. — Филип се изправи и изтупа дънките си. — Малко са... превъзбудени, защото обърнахме корпуса.

— О! — Сибил насочи вниманието си към лодката и очите ѝ се разшириха. — Колко сте напреднали.

— Има още много работа. — Етан също разгледа лодката и си я представи завършена. — Палуба, каюта, мостик, долни палуби. Човекът иска цял хотелски апартамент вътре.

— Щом си плаща за него. — Филип се приближи към младата жена и прокара ръка по косата ѝ. — Съжалявам, че снощи се прибрах много късно и не успях да ти се обадя.

— Няма нищо. Знам, че си зает с работа и с адвоката. — Премести чантата от едната ръка в другата. — Всъщност имам нещо, което може да помогне. За адвоката, за двата проблема. Ами... — Извади от чантата си кафяв плик. — Това е декларация от майка ми в два екземпляра. Заверена е при нотариус. Накарах я да я пусне тази нощ. Не исках да ви казвам, докато не пристигне и не я прочета, за да видя... мисля, че ще е от полза.

— За какво става дума? — попита Кам, докато Филип преглеждаше набързо декларацията.

— Потвърждава, че Глория е дъщеря на татко; че той не е знаел за това и че няколко пъти в периода от миналия декември до март тази година се е опитал да се свърже с Барбара Грифин. Разполага с писмо от татко до нея от януари, в което я информира за Сет и за споразумението му с Глория за получаване на настойничество.

— Прочетох писмото на баща ви — вметна Сибил. — Може би не трябваше, но го направих. Дори да е бил ядосан на майка ми, от

думите му не си личи. Искал е само тя да потвърди дали е истина. Така или иначе е щял да помогне на Сет, но е искал да може да му осигури законните права. Човек, който е толкова загрижен за едно дете, едва ли би отнел собствения си живот. Имал е да дава толкова много и е бил готов да го даде. Толкова съжалявам!

„Той се нуждае само от нов живот и възможност за избор — прочете Етан, когато Филип им подаде документите, след това се прокашля: — Не мога да дам това на Глория, ако тя наистина е мое дете, а и тя не би го приела сега. Но ще се погрижа Сет да получи и двете. Независимо дали е моя кръв или не, той така или иначе вече е мой.“

— Напълно в неговия стил. Сет трябва да го прочете.

— Сибил, защо майка ти сега се съгласи да изпрати декларацията? — попита Филип.

— Убедих я, че така е най-добре за всички засегнати.

— Не. — Повдигна брадичката ѝ. — Има още нещо. Знам, че има.

— Обещах ѝ, че нейното име и всички подробности ще се запазят във възможно най-ограничен кръг. — Помръдна неспокойно и въздъхна. — И я заплаших, че ще напиша книга за цялата история, ако не го направи.

— Изнудила си я — възкликна той смаян и възхитен.

— Дадох ѝ право на избор.

— Не ти е било лесно.

— Беше необходимо.

Нежно обгърна лицето ѝ с длани.

— Било е трудно, и смело, и страхотно.

— Съвсем логично — започна тя, после затвори очи. — Да, наистина трудно. Двамата с баща ми са много ядосани. Може никога да не ми простят. Способни са на такова нещо.

— Те не те заслужават.

— Важното е, че Сет ви заслужава, така че... — Не успя да довърши, тъй като той притисна устни в нейните.

— Добре, отдръпни се. — Кам го избута и хвана Сибил за раменете. — Направила си нещо много хубаво — каза и я целуна с решителност, която я накара да примигне.

— О! — беше всичко, което успя да изрече.

— Твой ред е — заяви Кам и я побутна лекичко към Етан.

— Родителите ми щяха да се гордеят с теб. — Целуна я на свой ред и когато очите ѝ се насълзиха, я потупа по раменете.

— О, не! Не ѝ позволявай да прави това. — Кам веднага я хвана за ръката и я изтегли обратно при Филип. — Никакви сълзи тук. В работилницата не е разрешено да се плаче.

— Кам става нервен, когато някоя жена започне да плаче.

— Аз не плача.

— Винаги така разправят — промърмори Кам. — Вън. Всеки, който плаче, да го прави навън. Ново разпореждане!

Филип се подсмихна и поведе Сибил към вратата.

— Хайде, и без това исках да те видя насаме за минута.

— Не плача. Просто не очаквах братята ти да... не съм свикнала да бъда... — Замълча, докато се овладее. — Много е приятно да ти показват, че те оценяват и харесват.

— Аз те ценя. — Придърпа я по-близо до себе си. — И те харесвам.

— И това е много приятно. Вече разговарях с адвоката ви и с Анна. Не исках да изпращам документите по факса от хотела, тъй като обещах, че съдържанието им няма да се огласява. Но и двамата бяха единомдушни, че последният документ е най-важен. Анна смята, че молбата ви за настойничество ще бъде разгледана следващата седмица.

— Толкова скоро?

— Вече няма никакви пречки. Ти и братята ти сте законни синове на професор Куин. Сет е негов внук. Майка му е дала писмено съгласие за прехвърляне на родителските права. Отказът от него може да забави решението, но никой не вярва, че ще може да го промени. Сет е на единайсет и неговото желание също ще бъде взето под внимание. Анна ще настоява за заседание в началото на следващата седмица.

— Изглежда странно как всичко изведнъж се урежда. Едновременно.

— Да. — Сибил вдигна поглед към ято гъски, които излетяха над главите им. „Сезоните се сменят“, помисли си. — Мислех да отида до училището. Искан ми се да говоря със Сет. Да му кажа част от това лично.

— Мисля, че идеята е добра. Избрала си подходящ момент.

— Бива ме по разписанията.

— Какво ще кажеш тогава да включиш в програмата за днес вечеря със семейство Куин — да го отпразнуваме.

— Да, добре. Ще се върна заедно с него.

— Страхотно. Почакай за минутка. — Той влезе вътре и след малко се върна заедно с кипящия от енергия Фулиш, завързан на червена каишка. — На него също ще му дойде добре една разходка.

— О, ама, аз...

— Знае пътя. Всичко, което трябва да правиш, е да държиш този край. — Развеселен, пхна каишката в ръката ѝ и видя как очите ѝ се разшириха, когато Фулиш се втурна напред. — Кажи му да спре — извика след тях, докато Сибил подтичваше след кучето. — Няма да се подчини, но поне ще изглежда, че знаеш какво правиш.

— Изобщо не е смешно — измърмори, докато подтичваше след Фулиш. — Намали. Спри! Господи!

Той не само намали, но и напълно спря, за да зарови нос в някакъв жив плет и тя се уплаши да не прескочи през него и да я повлече със себе си. Но кучето само вдигна крак.

Според изчисленията ѝ операцията с вдигането на крака се повтори общо осем пъти, преди да завият към училището и да видят автобусите.

— Що за пикочен мехур имаш? — поинтересува се Сибил и се заглежда за Сет, докато се бореше да не изпусне каишката и да попречи на Фулиш да се хвърли към тълпите деца, които прииждаха откъм сградата. — Не, седни. Стой мирен! Може да ухапеш някого. — Кучето я изгледа, все едно че искаше да ѝ каже: „Дръж се сериозно, моля те“, но все пак седна и започна ритмично да потупва с опашка. — След минутка ще се появи — отново проговори тя, после изпищя, тъй като Фулиш скочи и хукна напред. Забеляза Сет и се устреми към него. — Не, не, не, не — безполезно повтаряше задъхано след него тя и точно тогава момчето ги видя.

То радостно изкреця и се втурна към кучето, все едно са били разделени години наред.

— Ей! Здравсти! — разсмя се Сет, когато Фулиш се хвърли към него и радостно облиза лицето му. — Как е, момче? Добро куче. Ти си добро куче. — С известно закъснение погледна към Сибил. — Здравсти.

— Здравей. Ето — пъхна каишката в ръката му. — Не че ѝ обръща особено внимание.

— Имахме малко проблеми с обучението.

— Не може да бъде! — Но вече успя да се усмихне едновременно на Сет и на Дани и Уил, които притичаха след него. — Мислех да се върнем заедно до работилницата. Искях да поговоря с теб.

— Става, много готино.

Тя се отстригна решително от пътя на Фулиш, а после бързо отстъпи обратно, тъй като лъскава червена спортна кола изсвистя до бордюра и рязко спря. Преди да успее да изкрещи на шофьора, че е в училищна зона, видя Глория на мястото до него.

Сибил инстинктивно избута Сет зад себе си.

— Я виж ти, я виж ти! — провлачено изрече сестра ѝ и ги изгледа.

— Върви доведи братята си — нареди на момчето Сибил.

Но то не можеше да помръдне. Стоеше и се взираше, а страхът се настани в стомаха му като ледени буци.

— Няма да отида с нея. Няма да отида! Няма!

— Не, няма. — Леля му стисна здраво ръката му в своята. — Дани, Уил, бягайте веднага към работилницата. Кажете им, че имаме нужда от тях. Бързо!

Очите ѝ не се откъсваха от Глория, докато тя се измъкваше от колата.

— Здравсти, хлапе. Липсвам ли ти?

— Какво искаш, Глория?

— Всичко, което мога да получа. — Пъхна ръка в колана на яркочервените си дънки и намигна на Сет. — Искаш ли да се повозиш, бебчо?

— Никъде не отивам с теб. — Беше готов да побегне. Имаше си едно място в гората, което беше открил и нагласил. Скривалище. Но

беше прекалено далече. После усети ръката на Сибил, топла и силна върху своята. — Никога повече няма да дойда с теб.

— Ще правиш каквото аз ти кажа, по дяволите! — Очите на майка му яростно пламнаха. За пръв път Фулиш оголи зъби и изръмжа злобно и заплашително. — Махни това шибано куче.

— Не! — Сибил го изрече спокойно и тихо и изпита любов към Фулиш. — На твоето място бих стояла по-далече, Глория. Ще те ухапе. — Огледа колата и облечения в кожено яке мъж зад волана, който тактуваше в ритъма на гърмящото радио. — Изглежда си си стъпила на крака.

— Да, Пийт е готин. Отиваме към Калифорния. Той има връзки. Трябват ми мангизи.

— Тук няма да ги намериш.

Глория извади цигара и се усмихна на Сибил.

— Виж какво, не искам детето, но ще си го взема, ако не получа пари. Братята Куин ще платят, за да си го върнат. Всички са щастливи, никакви проблеми. Ако ми се пречкаш, Сиб, ще кажа на Пийт да излезе от колата.

Фулиш вече не само ръмжеше, но започна да лае. Сибил изви вежди.

— Давай, кажи му.

— Искам това, което ми се полага, по дяволите!

— Цял живот получаваш повече, отколкото заслужаваш.

— Глупости! Ти беше тази, която получи всичко. Идеалната дъщеря. Мразя те! Цял живот съм те мразила. — Сграбчи я за предницата на якето и едва не я заплю в лицето. — Ще ми се да беше умряла.

— Знам. Сега си махни ръцете от мен.

— Мислиш, че можеш да ме стреснеш? — Глория я избута със смях назад. — Преди никога не ти е стискало, нали? Ще търпиш, ще търпиш и накрая ще направиш каквото ти казвам. Накарай това куче да млъкне! — изкрещя към Сет, защото Фулиш опъваше каишката и се дърпаше диво напред. — Кажи му да престане и влизай в шибаната кола, преди да...

Сибил дори не разбра как вдигна ръка. Изведнъж Глория вече лежеше на земята и я гледаше с недоумение.

— Ти се качвай в шибаната си кола — заяви ѝ спокойно, без дори да вдигне поглед, когато джипът спря до бордюра. Дори не трепна, когато Фулиш успя да довлече и себе си, и Сет по-близо и заръмжа сподавено към жената на земята. — Върви в Калифорния или на майната си, но стой далече от момчето и от мен. Ти не се бъркай — сопна се към Филип, когато той и братята му изскочиха от джипа. — Качвай се и заминавай, Глория, или още сега ще ти върна за всичко, което си сторила на Сет. За всичко, което стори на мен. Ставай и заминавай, защото когато ченгетата дойдат да те приберат за неспазване на гаранцията, когато добавим и обвинение за малтретиране на дете и за изнудване, от теб няма да остане кой знае какво за затвора. — Тъй като Глория не помръдна, тя се протегна и със сила, породена от гнева, я изправи на крака. — Качвай се и се махай, и никога повече не се опитвай да се доближиш до момчето. Няма да ти позволя. Кълна се.

— Не искам проклетото дете. Искам само малко пари.

— Разкарай се. Още трийсет секунди и изобщо няма да си правя труда да удържам кучето и тримата Куин. Искат ли ти се да се разправяш с всички ни?

— Глория, идваш ли или не? — Приятелят ѝ изхвърли цигарата си през прозореца. — Нямам време да се мотая цял ден в този загубен град.

— Да, идвам. — Тя отметна глава. — Задръжете си го. И без това само ми пречеше. Ще направя големия удар в Ел Ей. Не ми трябва нищо от вас.

— Чудесно — тихо подхвърли Сибил, докато тя се качваше в колата, — защото от мен повече никога нищо няма да измъкнеш.

— Ти я повали. — Сет вече не трепереше. След като спортната кола се отдалечи със свистене, погледът, който отправи към Сибил, беше изпълнен с благодарност и с благоговение. — Повали я!

— Май да. Добре ли си?

— Тя всъщност изобщо не ме и погледна. Фулиш щеше да я ухапе.

— Чудесно куче. — Когато този път подскочи към нея, младата жена притисна лице в топлия му врат. — Славно куче!

— Но ти я повали на земята. Пльосна се право по задник — възкликна племенникът ѝ, а Филип и братята му се приближиха.

— И аз така видях. — Филип постави ръка на бузата ѝ. — Добър удар, шампионке. Как се чувстваш?

— Чувствам се... добре — изведнъж осъзна тя. Не беше напрегната, не трепереше, нито ѝ се гадеше. — Чувствам се много добре. — После примигна объркано, когато Сет я прегърна.

— Страхотна си. Никога повече няма да се върне. Изплаши я до смърт.

Смехът ѝ я изненада. Наведе се и зарови лице в косата на момчето.

— Сега всичко е както трябва.

— Хайде да се прибираме у дома — прегърна я Филип. — Хайде всички да се прибираме.

— Ще разказва тази история дни наред — отбеляза Филип. — Дори седмици.

— Вече започва да я разкроява. — Удивително спокойна, Сибил вървеше до него покрай водата, докато смелият Фулиш лудуваше в двора зад тях със Саймън. — Както я разказва сега, излиза, че съм направила Глория на кайма, а Фулиш е излочил кръвта ѝ.

— Не изглеждаш недоволна от това.

— Никога преди не съм поваляла някого на земята. Никога не съм защитавала позициите си по този начин. Искане ми се да кажа, че го направих само заради Сет, но мисля, че донякъде беше и заради мен самата. Няма да се върне повече, Филип. Загуби. Тя е изгубена.

— Не вярвам Сет да се страхува повече от нея.

— Той е у дома си. Мястото е много хубаво. — Обърна се, за да погледне спретнатата къща, дърветата, последните проблясъци на слънцето във водата. — Ще ми липсва, когато се върна в Ню Йорк.

— Ню Йорк? Още няма да си заминаваш.

— Всъщност възнамерявам да си замина веднага след заседанието на съда следващата седмица. — Вече го беше решила. Трябва да продължи своя живот. Оставането ѝ по-дълго само щеше да обърка още повече чувствата ѝ.

— Почакай! Защо?

— Имам си работа.

— Но ти работиш и тук. — Той се запита коя ли е причината да го обземе тази паника.

— Трябва да се видя с издателя си, а вече отложих една среща. Ще си замина. Не мога вечно да живея на хотел, а и Сет вече е устроен.

— Той има нужда от теб. Той...

— Ще го посещавам. И се надявам, че ще му разрешавате да ми идва на гости. — Всичко беше премислила и сега се обърна, за да му се усмихне. — Обещах да го заведа на мач на „Янките“ следващата пролет.

Все едно че вече е приключено, осъзна той, борейки се с паниката. Все едно, че вече е заминала.

— Значи си говорила с него по въпроса.

— Да, реших, че би трябвало да знае.

— И ми го съобщаваш просто така? — ядоса се той. — Хубаво беше, приятел, до скоро?

— Струва ми се, че нещо не разбирам.

— Нищо. Няма нищо за разбиране. — Отдалечи се от нея. Нали и той иска да се върне към предишния си живот? Това беше шансът му. Край на усложненията. Трябва само да й пожелае всичко хубаво и да й помахва за сбогом. — Точно това искам. Точно това съм искал винаги.

— Моля?

— Нищо повече не ми трябва. И на двамата нищо повече не ни трябва. — Извъртя се рязко към нея с блеснали от гняв очи. — Нали?

— Не съм съвсем сигурна какво искаш да кажеш.

— Ти се връщаш към своя живот, аз — към моя. Просто следвахме течението и ето ни тук. Време е да излизаме от водата.

Не, наистина не го разбираше.

— Добре.

— Хубаво тогава. — Убеждавайки се, че това го устройва, Филип се успокои. Дори се почувства доволен и тръгна обратно към нея. — Не — чу се да казва и устата му пресъхна.

— Не?

— Минутка, само за минутка. — Отдръпна се отново, този път стигна до водата. Застана там като човек, който възнамерява да се хвърли право с главата напред. — Какво му има на Балтимор?

— На Балтимор ли? Нищо.

— Има музеи, добри ресторанти, забележителности, театри.

— Много хубав град — предпазливо отбеляза Сибил.

— Защо да не можеш да работиш там? Ако трябва да отидеш до Ню Йорк, можеш да вземеш автобус или влак. По дяволите, можеш да стигнеш с кола за по-малко от четири часа.

— Сигурна съм, че е така. Ако предлагаш да се преместя в Балтимор...

— Идеално е. Пак ще живееш в град, но ще можеш да виждаш Сет, когато поискаш.

„И теб“ — помисли си тя, изпълнена с копнеж. Поклати глава. Ще бъде убийствено за нея да продължи така. Освен това знаеше, че така само ще помрачи изживените щастливи мигове, новото си аз, което бе открила.

— Просто не е практично, Филип.

— Разбира се, че е. — Обърна се и тръгна към нея. — Абсолютно практично е. Непрактично ще бъде да се върнеш в Ню Йорк и отново да стоиш на разстояние. Няма да се получи, Сибил. Просто няма да стане.

— Не виждам смисъл да го обсъждаме сега.

— Мислиш ли, че ми е лесно? — избухна той. — Аз трябва да остана тук. Имам задължения, отговорности, да не говорим за корените. Нямам избор. Защо не се съгласиш?

— Не те разбирам.

— Трябва ли да го кажа буква по буква, дявол да го вземе! — Хвана я за раменете, разтърси я бързо и нетърпеливо. — Не разбираш ли? Обичам те. Не можеш да очакваш, че ще те пусна да си отидеш. Трябва да останеш. По дяволите, твоят и моят живот! Твоето семейство, моето семейство. Искам наш живот. Искам наше семейство.

Взираше се в него, а кръвта бучеше в главата ѝ.

— Какво? Какво?

— Чу какво казах.

— Каза... каза, че ме обичаш. Наистина ли?

— Не, лъжа.

— Аз... днес вече повалих един човек на земята. Мога да го повторя. — Точно в този момент беше способна да направи всичко. Абсолютно всичко. Няма значение гневът в очите му, пръстите му, впити в раменете ѝ. Това, че изглежда способен да убие. Може да се

справи с това. Може да се справи с него. Може да се справи с всичко. — Ако го казваш сериозно — изрече го удивително спокойно, — бих искала да го повториш отново. Никога досега не съм го чувала.

— Обичам те! — Допря устни до челото ѝ, вече поуспокоен. — Желая те! — Целуна слепоочията ѝ. — Нужно ми е да останеш с мен. — После устата. — Дай ми повече време, за да ти покажа какво ще бъде да сме заедно.

— Знам какво ще бъде да сме заедно. Искам го — въздъхна и устоя на неудържимото желание да затвори очи. Трябваше да вижда лицето му, да го запомни точно каквото е в този момент — със залязващото слънце, с небето, което е с цвят на праскова и роза, с ятото птици, което летеше над тях. — Обичам те. Страхувах се да ти го кажа. Не знам защо. Мисля, че сега не ме е страх от нищо. Ще ме помолиш ли да се омъжа за теб?

— Тъкмо се канех да го направя. — Изведнъж му хрумна да дръпне бялата панделка, с която бе прибрана косата ѝ, хвърли я зад гърба ѝ и кучетата се спуснаха в шумно и радостно преследване. — Искам да усетя косата ти в ръцете си — прошепна и прокара пръсти през гъстите тъмнокаестеняви коси. — През целия си живот си казвах, че никога няма да направя това, защото никога няма да има жена, която да ме накара да почувствам необходимост или желание. Не съм бил прав. Намерих такава. Намерих моята. Омъжи се за мен, Сибил!

— През целия си живот си казвах, че никога няма да направя това, защото никога няма да има мъж, който да се нуждае от мен, или да ме желае, или да означава достатъчно за мен, за да го пожелае. Не съм бил права. Намерих такъв. Намерих теб. Ожени се за мен, Филип, и то скоро!

— Какво ще кажеш за следващата събота?

— О! — Вълнението заля сърцето ѝ, изпълни го, преля — топло, спокойно и истинско. — Да! — Обви ръце около него.

Той я повдигна и я завъртя и за момент, само за миг, му се стори, че вижда две фигури да стоят на кея. Мъжът с прошарени коси и яркосини очи, жената с лунички по лицето и буйни червени коси, развети от вечерния бриз. Ръцете им бяха сплетени. Стояха там, а после изчезнаха.

— Този път ще се брои — прошепна и я притисна силно към себе си. — Този път ще се брои и за двамата.

Издание:

Нора Робъртс. Нежни урагани

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Лилия Атанасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.